

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAZANACAĞIZ!

"Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını..."

**Zindan direnişçileri
şehitlerimizle zafere
yürüyorlar**

**"Vaktimiz yok onların
matemini tutmaya!"**

● Sayfa 2

**İllegalite yükünden
kurtulmuşlardı, sıra "sokak"ın
getirdiği risklerden kurtulmada**

EP'in sokak korkusu

● Sayfa 14

**Devrimci Güç ve Eylem
Birliği'nin Sorunları-I**

● Orta Sayfa

**SSK Kurultayı
toplandı**

**Komünist ve Devrimci
İşçiler Meydanı
Reformistlere Bırakmadı**

● Sayfa 24

“Vaktimiz Yok Onların Matemini Tutmaya!”

Ben yanmazsam
sen yanmazsan
biz yanmazsak,
nasıl
çıkar
karan-
lıklar
aydın-
lığa

Tutsakları başeğmez direnişi şehitlerimizle zafere yürüyor. İlk şehit Ümraniye Cezaevinde verildi. TKP (ML) tutsağı Aygün Uğur ölüm orucu direnişinin 62. gününde ölümü yenerek, şehitler kervanına katıldı. Aygün'ü DHKP-C tutsakları Altan Berdan Kerimgiller, İlginç Özkeskin, Müjdat Yanat; MLKP tutsağı Hüseyin Demircioğlu, TKP(ML) tutsağı Ali Ayata, süresiz açlık grevcisi TİKB tutsağı Tahsin Yılmaz ve DHKP-C tutsağı sanatçı Ayçe İdil Erkmen izlediler.

Onlar ölümü yüreklerinde inanç ve yüzlerinde gülümseme ile kucakladılar. Abtullahların, Hasanların, M. Fatihlerin, Ali Haydarların yolundan ölümü yendiler. Faşist zulme karşı, bedenlerini açlığa yatırarak direndiler. Düşman onların ölümleri karşısında bir kez daha yenilgiye uğradı. Her bir ölüm orucu şehidi devletin yüzüne patlayan bir tokat oldu. Devlet kendisini en güçlü hissettiği yerde, zindanlarında şehitlerimizin önünde diz çöktü.

Tutsakların direnişi şehitlerimizle şimdi daha kararlı ve daha güçlü olarak sürüyor. Zafer mutlaka bizim olacak.

Sözümüz şehitlerimizdir. Savaşacak ve kazanacağız. Gün direnişin, kavganın günüdür.

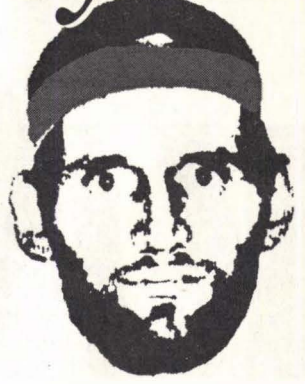
**Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!
Zindanlar Yıkılsın! Tutsaklara Özgürlük!**

Aygün UĞUR
TKP(ML)

Altan Berdan
KERİMGİLLER
DHKP-C

İlginç ÖZKESKİN
DHKP-C

Müjdat YANAT
DHKP-C

Hüseyin DEMİRCİOĞLU
MLKP

Ali AYATA
TKP(ML)

Tahsin YILMAZ
TİKB

Ayçe İdil ERKMEN
DHKP-C

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:10 (12) • ISSN 1300-8250 • Fiyatı:50 000 TL. (KDV. dahil)

EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.

Sahibi ve Y. İşl. Md: Gonca Dönmezer

Yönetim Yeri:

Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5,
Aksaray/İSTANBUL
Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax:0 (232) 445 21 50

İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel-Fax: 0 (322) 351 36 84

Kızıl Bayrak'tan

Şehitler onurumuzdur! Mücadelemizde yaşatacağız!

Bedenleriyle zaferi ören devrimci tutsaklar peşpeşe ölümü kucaklıyorlar. Bizim onların matemini tutmaya vaktimiz yok.

Bu bilinçle tek bir hedefe kilitlendik: Devrimci tutsakların her geçen gün daha büyük bir acz ile yüzyüze bıraktığı faşist sermaye devletine dışarda da diz çöktürmek. Tüm devrimci yapılarla güç ve olanaklarımızı birleştirerek kitlelerin gücünü konuşturmak.

Bir yandan “Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük!” ve “Devletin Faşist Zulmüne Karşı Direniş Ateşini Yayalım” içerikli afiş çalışmalarımıza hız verdik (maalesef devrimci basın benzer bir çalışmasına rastlayamadık). Fabrika ve işçi-emekçi semtlerinde ise militan bir tarzda dağıttığımız özel sayılarımızla kitlelere seslendik. Diğer yandan fiili, kitlesele ve militan bir gösterinin devrimci güç ve eylem birliği çerçevesinde örgütlenmesi için tüm devrimci kamuoyunu hedef alan çağrı metinleri hazırladık. Önceleri önerimize soğuk yaklaşan bir çok devrimci çevre, biraz da bu zaman zarfında gelişen kitlesele gösterilerin gücünü gördükçe, “Hepimiz Kayıp Anası, Hepimiz Tutsak Yakınıyız! Hak ve Özgürlükler İçin Cumartesi Galatasaray'dayız!” çağrısını içeren ilanımıza imza attılar. Ayrıca devrimci emekçi bir

dizi sendika şubesi, işçi evleri, radyo, DKÖ'ler, aydınlar vb. eyleme destek vereceklerini açıkladılar.

Şimdi tüm gücümüzle bu gösterinin en kitlesele ve militan bir karşı koyuşa dönüştürülmesi için hazırlık çalışmalarını sürdürüyoruz. Bu satırlar size ulaştığında bu gösteri gerçekleşmiş olacak. Belki de hep birlikte zaferimizi kutlamış olacağız.

Öyle ya da böyle, devrimci tutsakların kararlılığı faşist devlete diz çöktürecek! İstanbul'da, İzmir'de, Ankara'da, Adana'da, Malatya'da, Zonguldak'ta zindan direnişçilerine destek amaçlı düzenlenen tüm protesto eylemlerine en etkin tarzda katılmak, herkes gibi bizim için de azgın bir polis dayaağı, gözaltılar ve tutuklamalar anlamına geldi. Bu eylemler sırasında gözaltına alınan çalışanlarımız Canan Kaya ve Erol Malkoç işkenceden geçirildi. Afiş çalışması sırasında polisin kurşunlamaya çalıştığı Tuncay Özçelik ile Cüneyt Tışkaya ise yüksek bir duvardan atlayarak ağır yaralandılar.

Uzun söze gerek yok! Devrim şehitleri onurumuzdur! Bu onura layık olmak için devrim yürüşünün istediği hiç bir bedelden kaçınmayacağız, hiç bir zorluk karşısında yılmayacağız!

“Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını” KAZANACAGIZ!

Bir avuç asalağın biz işçi ve emekçileri iliklerine dek sömürdüğü, emeğimiz, kanımız ve canımız üzerine akıl almaz zenginlikler inşa ettiği bu barbarlık düzenine karşıydılar. İnsanın insan tarafından sömürülmediği bir dünya istediler. Bu uğurda canlarını feda etmeye hazırıldılar. Hep biz ezilenlerin yanında oldular. Mücadelemizin en önünde yer aldılar. Bu kavganın orta yerindeyken, bizden kopartılıp tutsak edildiler.

Faşist devlet onları işkenceden geçirdi, kaybetti, zindanlara tıktı. Ama asla teslim alamadı. İşkencehanelerde faşist devlete diz çöktürenler, zindanları da birer direniş kalesi haline getirdiler.

Bugün devrimci tutsaklar sermaye devletinin faşist saldırılarına karşı bedenleriyle barikat ördüler. Açlık grevi ve ölüm oruçlarıyla direnişe geçen tutsaklar, yalnızca kendilerine yönelen faşist terörü değil, tüm ezilen emekçi kitleleri zapturapt altına almaya çalışan diktatörlüğü hedef aldılar. Ölümle pahasına da olsa devlete diz çöktürecek, faşizmi yeneceklerdi!

Şehitleriyle güçlene güçlene yürüdüler üstüne düşmanın. Bugün, her yeni ölüm, zaferi büyütürken devlet acz içinde kıvrınmaktadır.

Devrimci tutsaklar yalnız olmadıklarının bilincindeydiler. İçinden çıkıp geldikleri işçi ve emekçiler, analar, onurlu aydınlar, herşeyden önce de yoldaşları dışarıda yayacaklardı mücadele ateşini. İnsanım diyen herkes elbet insanlık onuruna sahip çıkacaktı.

Her geçen gün daha çok insan, katil devletin iğrenç suçlarına seyirci kalmaktansa protestolarını yükseltmek için alanlara çıkıyor. Onlar yüzlere, yüzler binlere büyüyor. Zindan direnişinin kararlılığı ve kitlelerin gücü karşısında faşist devlet adım adım köşeye sıkışıyor. Sıkışıkça kudurganlaşıyor. Ama çare yok!

İşçiler, emekçiler, onurlu aydınlar ve tüm duyarlı insanlar, bu zulme dur demedikçe arkasının geleceğini, kapkaranlık bir geleceğe gömüleceklerini giderek daha iyi görüyor. Öfke, kararlılık ve kavga ruhu yayılıyor! Ülkenin dört bir yanından “Katil Devlet!”, “Katil Kazan!” “Zindanlar Boşalsın! Tutsaklara Özgürlük!” sloganları yükseliyor. Sokaklar, alanlar katil polisle militanca çatışmaktan geri dumayan kitlelerle doluyor.

Evet, ne azılı köpek gibi insanlara saldıran ordu boyu polisiniz, ne iğrenç yalanlarla devrimci tutsakları karalayan mehmetçik medyanız, ne kan kusan demeçler veren sözcüleriniz sizi kurtaramayacaktır! Diz çökeceksiniz!

Artık kaygılarınızı gizliyorsunuz! Panik içinde

yaptığınız birbiriyle çelişen açıklamalarınız, alelacele topladığınız MGK’nız bunu yeterince göstermiyor mu? Açıklamalarınız ne denli sert, yalanlarınız ne denli alçakça, kararlılık gösterileriniz ne denli azgın olursa, o kadar güçlü görüneceğinizi sanıyorsunuz. Bir kez daha yanılıyorsunuz!

En meşru haklarınızı gaspettiğiniz, sefalet batağına ittiğiniz, kafasında cop kırdığınız ezilen emekçi kitleler sizin katil olduğunuzu zaten biliyor. Devrimci tutsakların kitlesel ölümü karşısında için için sevindiğiniz açık. Bu aynı sermaye sınıfının egemenliği değil midir ki, kendi çıkarları sözkonusu olduğunda ellerini oğuştura oğuştura insanlığa kan kusturmaktan, halkları birbirine kırdırmaktan, milyonları açlıktan öldürmekten geri durmamaktadır.

Sizi her geçen gün daha iyi tanıyoruz. Farklı farklı maskeler altında hep aynı dili konuşmaktasınız. “Kalkınma, çağdaşlaşma” diyen Turgut Özal zamanında 24 Ocak Kararları ile sırtımıza bindiniz. Kardeş Kürt halkına karşı sürdürdüğünüz barbar savaşta daha da tırmandırdınız. “Demokratikleşme” yalanları yayan SHP-DYP koalisyonları döneminde 5 Nisan paketini açtınız. Yetmedi binlerce gözaltında kayıbin, yargısız infazın, katliamın faili oldunuz. “Adil Düzen” yaygaraları ile hükümet olan RP döneminde ise yüzlerce devrimci tutsağın katili olmaktan çekinmiyorsunuz.

Buna rağmen ölümlerimizden dahi korkuyorsunuz. Cesetlerimizi sinsice kaçırıp, gizli gizli gömerken mırıldanıyorsunuz: “Tanrım bu ne zor hilmeye! Öldükçe çoğalıyor adamlar. Ben tükenmekteyim öldürdükçe!”

Evet, bu kez de kazanan biz olacağız! Yalnızca devrimci tutsaklar değil, zindan direnişçilerinin mücadelesine kendi mücadelesi olarak sahiplenilen, sermayenin faşist kudurganlığı önünde barikat olan herkes kazanacak! Zaferimiz, sermayenin saldırılarını gerisin geri püskürtmenin ilk adımı olacak! Kitleler güçlerinin farkına vardıkça onları daha örgütlü, daha militan mücadelelerden kimse alıkoyamayacak. İşçiler, emekçiler devrimci öncülerıyla kavga alanlarında kaynaştıkça mücadelenin okları bizzat size, bu iğrenç sermaye diktatörlüğüne yönelecek. Ne zaman ki toplumun en devrimci sınıfı olan proletarya kitlelerin öncülüğüne soyunacak, işçi sınıfı insanlığın kurtuluşu uğruna topyekün savaşa atılacak, işte o zaman yenilginiz de tam olacak!

Faşist rejim dize gelecek!

Evet, faşist rejim dize gelecektir, buna çok bir zaman kalmadı. O devrimci direnme kararlılığı karşısında daha şimdiden yenilmiştir. Tüm sorun bunu itiraf etmesine kalmıştır. Bunu da yapacaktır, yapmak zorundadır. Bunu yapmamak için direndiği her bir gün saf-larımızda yeni yeni şehitler çıkarsa da, onun teşhirine ve tecritine de yeni boyutlar ekleyecektir.

Sadece bu ülkenin milyonlarca emekçisi değil, dünya çapında yüz milyonlarca insan Türkiye’deki faşist rejimin kanlı yüzünü her gün her saat daha bir dikkatle izlemektedir. Bu son yıllarda faşist rejime vurulmuş en büyük siyasal darbedir.

Zindanlardaki devrimciler ortaya hayatlarını koydular, devrim mücadelemize yeni bir güç yeni bir hayat kazandırdılar. Onların direnme azmi ve iradesi, bizim yenilmezliğimizin yeni bir tescilli oldu. Onların ortaya koyduğu ölümüne kararlılık, devrim davasının yenilmez ve durdurulamaz bir dava olduğunun yalnızca bu ülke emekçilerine değil, tüm dünya halklarına ilan oldu.

Yas tutmuyoruz, zindan direnişçilerinin şahsında kazandığımız büyük politik zaferin onurunu ve kıvancını yaşıyoruz.

Faşist sermaye diktatörlüğünün son aylarda başlattığı genel saldırının odak noktasıydı zindanlar. Zindanlar şahsında gerçekte devrimci ve emekçi hareketine boyun eğdirilmek isteniyordu. Rejimin sözcüleri “dışardaki mücadele içerden yürütülüyor” derlerken, içeriye boyun eğdirirsek böylece dışarıya da büyük bir politik ve moral darbe vurmuş oluruz demek istiyorlardı. Propagandalarını bu çerçeveye oturtuyorlardı.

Devrimci tutsaklar bunu gözeten bir bilinçle hareket ettiler. Bunun gerektirdiği bir kararlılık koydular ortaya. Diktatörlüğün hesapları bu bilincin ve kararlılığın oluşturduğu sert ve yıkılmaz duvara çarptı ve gelinen yerde tuz-buz oldu. Karşı-devrim büyük bir politik ve moral yenilgi aldı. Bu noktada sığındığı ve en vahşi bir biçimde sergilediği fiziki şiddet, yalnızca onun aczini göstermektedir. Onu daha çok teşhir ve daha çok tecrit etmektedir. Dün saldırılara iğrenç kampanyalarla çanak tutan, bugün ise olayın ağırlığı altında ezilen düzen medyası bunun farkındadır. Olaya duygusal bir hava kazandırmaya, sorunu insan hakları ihlalleri çerçevesine sokmaya çalışarak, düzen cephesinin bu olaydan aldığı büyük politik ve moral darbeyi sinsi bir çabayla örtmeye çalışmaktadır.

Her yeni günde zindanlardan peşpeşe yeni şehit haberleri geliyor. Ölümle hızlanıyor, şehitlerimizin sayısı çoğalıyor. İşçi sınıfının ve emekçi halklarımızın kurtuluş davası uğruna bu ölümlere onurla ve gururla katlanacağız. Özgürlük, devrim ve sosyalizm davası uğruna bu bedelleri tereddütsüz ödeyeceğiz. Fakat karşılığını da bu ko-kuşmuş ve köhnemiş düzene ödeteceğiz. Ona karşı her alanda, her cephede, her düzeyde mücadeleyi her zamankinden daha büyük bir güç ve kuvvetle yükselteceğiz. Bir şehit eşinin gururla söylediği gibi bu kanlı rejim bunun hesabını veremeyecek, bu ağırlığın altından kolay kolay kalkamayacaktır. Katil rejimin tetikçileri Mehmet Ağar ve Şevket Kazan’dırlar. Bu katiller cezasız kalmayacaklardır.

Generallere gerdan kıran, daha ilk günden itibaren ABD emperyalizmine yaltaklanan Refah Partisi, uşakça sadakati sergilemek uğruna kabadayılığını zindan direnişçilerine göstermeye kalkışmıştır. Ama ilk büyük şamarı da daha şimdiden onlardan yemiştir.

Rejim 1 Mayıs provokasyonu ile bir ölçüde yaratmaya başardığı havadan en iyi biçimde yararlanarak devrimci hareketi tecrit etmeye çalışmıştır. Aynı çabaya bayrak provokasyonunun ardından yeni bir güç kazandırmaya çalıştı. Zindan direnişçileri, onların büyük bir yiğitlikle kendilerini peşpeşe feda etmeleri, bugün havayı tümüyle tersine çevirmiş bulunmaktadır. Devrim cephesi gerekli devrimci girişkenliği göstererek bu durumdan en iyi ve en doğru biçimde yararlanmak sorumluluğuyla yüzyüzedir. Devletin içine düş-tüğü tecriti zayıflatacak hatalardan özenle kaçınmalıdır. Milyonlarca emekçinin ilgi ve dikkati devrimcilere yönelmiş durumdadır. Devrimci hareket büyük kitlesel direnmeler geliştirmek üzere bundan en iyi biçimde yararlanmayı başarabilmelidir. Zindan katliamlarına tabandan gelen her türlü tepki haklı ve meşrudur. Fakat devrimci akımlar kendilerini duygusal tepkilerin darlığıyla sınırlanamamak, faşist rejimin tecritini hızlandıracak doğru bir politik tutumla hareket etmek zorundadırlar.

OFFICIAL PUBLISHED

Kızıl Bayrak

KAZANACAGIZ!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Zindan Direnişçileri Şehitlerimizle Zafere Yürüyorlar "Akın var güneşe akın..."

"Katil devlet. Oğlumun katili devlettir!" Bu sözler 25 Temmuz günü, Bursa Cezaevi'nde yaşamını yitiren ölüm orucu direnişçisi Ali Ayata'nın annesine aittir. Bu feryat, gerçeği açık bir tarzda özetliyor.

Sermaye devleti tutsakların direnişi karşısında köşeye sıkışmış durumdadır. Hükümetin kendi içinde çelişen açıklamaları bile bu sıkışmışlığın bir ifadesidir. Bir yanda Şevket Kazan'ın sert, tavizsiz ve saldırgan açıklamaları, diğer yanda sorunların hızla çözülmesi gerekliliğinden, insani duyarlılıktan bahseden Yıldırım Aktuna'nın iğrenç demagojileri...

Sadece devrimci tutsakların kararlı direnişleri değil, giderek kitleselleşen ve militanlaşan protesto eylemleri de devleti zora sokmaktadır. Sermayenin işçi ve emekçi kitlelere yönelik saldırı programlarının ilk ve en önemli hedeflerinden biri olan cezaevleri, aynı zamanda devletin diz çökeceği, saldırının püskürtüleceği ilk mevziler olacaktır.

Katil devlet'tir! Tetikçi Ağar ve Kazan'dır!

Kontra şefleri ile destekli RefahYol hükümeti katliamın başlıca sorumlusudur. MGK direktifleri doğrultusunda, Ağar imzalı Mayıs genelgeleri ile başlayan saldırıları pervasızca sürdürüyorlar. Adil düzen söylemleri ile iktidara gelen RP'li adalet bakanı Şevket Kazan göreve gelir gelmez Mayıs genelgelerini iptal etti. Ancak, yerine 9 Temmuz tarihli daha büyük bir saldırıyı içeren genelgeyi çıkardı. Yalana ve demagojiye dayalı propaganda ile sürekli tutsakların onurlu direnişine saldırdı.

Zindanlardan ölüm haberleri birbiri ardına gelirken saldırgan tavrını sürdüren Kazan'ın açıklamalarından bazı örnekler:

"Açlık grevlerinden önce kantinleri boşaltmışlar"

"Ben Adalet Bakanı olarak cezaevinde açlık yüzünden herhangi bir insanın dahi hayatını kaybedeceğine inanmıyorum. Bize karşı gövde gösterisi yapıyorlar" (19 Temmuz, ölümlerden bir kaç gün önce)

"Bayrampaşa Cezaevinde içeriye hakim değiliz. Oradaki liderler içeriden seçtikleri tutuklu ve hükümlülere açlık grevi yaptırmaya başladılar. Bu elebaşlarının isimleri bizde var. Kendilerine açlık grevine katılanların ölmesi halinde kendilerini sorumlu tutacağımızı illettik" (23 Temmuz, ilk şehit verildikten sonra)

"Kendilerine tanınmış olan bu imkanların kıymetini bilsinler. Ama bu imkanların kıymeti bilinmediği takdirde, yönetmeliklerin üstünde verilmiş hakları teker teker alırız" (24 Temmuz, 3. şehit verildikten

sonra)

Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!

Geçtiğimiz son iki haftada yaşanan bazı olaylardan örnekler verelim.

-Yıllar sonra ilk kez yargıta idam cezaları onaylandı. 4 DHKC militanına idam cezası kesinleşti.

-20 Temmuz; anaların Yüksel Caddesi'ndeki eylemine polis saldırısı. Bir çok yaralı ve onlarca gözaltı var. Saldırıya polisle birlikte DYP'lilerde katıldılar. "Yaşasın Polis!" "Türkiye Polisi Ile Gurur Duyuyor!" "Kahrolsun Komünistler!" "Bayrak İnmez, Ezan Susmaz!" sloganları ile analara saldırdılar.

-İstanbul ve İzmir'de gazetecilere saldırılar. Türkiye Gazeteciler Cemiyeti polis tarafından basılıyor. Cemiyette bulunan gazeteciler polisler tarafından tartaklanıyor, filimlerine el konuluyor.

-Ölüm orucu şehidi Aygün Uğur'un cenazesi polis tarafından kaçırıldı. Bu sırada Ümraniye Cezaevi önünde bekleyen tutsak yakınlarına polis saldırdı. Yüzlerce gözaltı yaşandı.

-Aygün Uğur için düzenlenen anma törenine jandarma saldırısı. Kalas ve coplarla saldıran jandarma bir çok göstericiyi ağır yaraladı. Onlarca insan gözaltına alındı. 21 kişi tutuklandı.

-Dört DHKP-C savaşçısı bir ev baskınında polis tarafından katledildiler.

-24 Temmuz günü Kurtuluş gazetesi polis tarafından basıldı. Gaz bombalarının kullanıldığı baskında, 20 Kurtuluş çalışanı ve okuru vahşice dövülerek gözaltına alındı.

Örnekler çoğaltılabilir. Ancak bu kadarı bile devletin kitle muhalefetine yönelen terörünün somut göstergesidir. Kayıplar, sokak infazları, ev baskınları, kitlesel gözaltılar, tutuklamalar, işkence kitleleri sindirmeye yönelik uygulamalardır. Devlet her geçen gün sayısını artırdığı polis ordusu ile 12 Eylül'ü aratmayacak bir baskı rejimi oluşturmaya çalışıyor.

Tutsak analarının ve kayıp yakınlarının eylemleri, süreklilikleri ölçüsünde bu saldırılardan en çok nasiplerini aldılar. Devletin gözü dönmüş katil sürüleri, anaların her eylemine saldırdılar. Her eylemde coplarıyla, kalkanlarıyla anaları vahşice döyerek gözaltına aldılar.

Kitle muhalefeti şiddet yoluyla ezip, çatlak sesleri kesmek için uyguladıkları terör politikası bu kez tutmadı. Anaların eylemleri kararlılıkla sürdü. Bu kararlılığın sonucunda kayıp yakınlarının Taksim Galatasaray Lisesi önündeki eylemi kazanıldı. Sermaye iktidarı, kontra şefi-polis eskisi İçişleri Bakanı Mehmet Ağar'ın ağzıyla geri adım attı. Mayıs genelgelerinin mimarı katil Ağar yaptığı açıklamada; sanki bir lütufta bulunuyormuşçasına "Analara bir sürprizimiz var." diyerek attığı geri adımın üzerini örtmeye çalıştı.

Cumartesi analarının kazanımı, sürekliliğin ve kararlılığın kazanımıdır. Düzenin sınırlarına değil, kendi eylemlerinin meşruluğuna dayanan Cumartesi anaları devlete geri adım attırdılar.

Gün Direnişin, Kavganın Günüdür!

Tutsak yakınlarının bulundukları her yer eylem alanı oldu. Devrimcilerle birlikte, açlık grevleri, basın açıklamaları, yürüyüşler, oturma eylemleri, işgaller vb. yüzlerce eylem gerçekleştirdiler. Karşılarında ise hep devletin polisini buldular. Coplandılar, yerlerde sürüklendiler, gözaltına alındılar. Ancak vazgeçmediler. Bu eylemlik süreci kamuoyunda bir duyarlılık yarattı. Bu duyarlılık, başlangıçta tutsakların direnişlerinden çok, polisin vahşi saldırılarına maruz kalan anaları sahipleniyordu.

Ölümlerin başlaması kamuoyunda duyarlılığı artırdı. Ankara, İzmir ve İstanbul'da ardı ardına militan-kitlesel eylemler zinciri başladı. Ankara Yüksel Caddesi eylemleri, İstanbul Sultanahmet Eylemi, İzmir Buca Cezaevi önünde gerçekleşen eylemler kitleselleşerek

büyüyor.

İstanbul'un emekçi semtlerinde tutsakların direnişine destek eylemleri birbiri ardına patlak veriyor. Gazi mahallesinde yeniden barikatlar kuruldu. Yenibosna, Sarıgazi, Okmeydanı gibi semtlerde yollar barikatlarla kesildi. Semtlerde devrimci gençler, zindan mücadelesine eylemleri ile desteklerini sundular.

Yaşar Kemal, Zülfü Livaneli, Orhan Pamuk öncülüğünde bir grup aydın, yaptıkları bir basın açıklaması ile tutsaklara destek verdiler. Yurtdışında, kamuoyu yaratmaya yönelik eylemler yoğunlaştı. Çeşitli ülkelerde ölüm oruçları ana gündem haline geldi.

Şehitlerimizle Zafere Yürüyoruz!

Tutsaklar sermaye iktidarını bugünden yenilgiye uğratmışlardır. Zafer direnenlerin olacaktır. Yaşamı güzelleştirmek için ölümü gülümseyerek karşılayanlar, bedenlerini açlığa yatırarak düşmanı yendiler. Bu, iradenin ve kararlılığın zaferidir. Devletin çıkış noktası yoktur. Sonunda geri adım atacaktır. Saldırganlığı, aczinin ve çaresizliğinin göstergesidir.

Şimdi görev, tutsakların can bedeli mücadelelerini dışarıda militan-kitlesel gösterilerle taçlandırmak ve kalıcı kazanımlara dönüştürmektir. 24 ve 25 Temmuz günleri, Ankara ve İstanbul'da bu eylemlerin ilk örnekleri yaşandı. Belli bir kararlılık ve kitlesellikle alanlara çıkıldığında, düzenin katil sürülerinin çaresiz kalışını ve geri çekilişini hep beraber gördük.

Devrimci tutsaklar cezaevlerinde üzerlerine düşeni fazlasıyla yerine getirmekteler. Şimdi asıl hesaplaşma dışarıda, sokakta yaşanacaktır. Devletin, polisiyle estirdiği terör rüzgarını tersine çevirmek, sokakları meşru eylem alanları haline getirmek ellerimizde. "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük!", "Tutsaklar Onurumuzdur!" şiarları ile alanları zaptetmek kalıcı kazanımlarımızın ilk adımı olacaktır.

Tüm devrimci güçleri, faşizmin zulmü karşısında kitlelerin militan direnişini örmek için güç ve eylem birliğine çağıran aşağıdaki metin, zindan direnişlerinin ölüm sürecine girdiği bir aşamada kaleme alındı. Çağrı, kitlesel-militan bir gösteri doğrultusunda somut bir eylem önerisiyle birleştirildi. Gündemlerini dar ve duygusal eylemlere kilitleyen bir çok devrimci çevre aktif bir destek sunmayınca *Kızıl Bayrak* çalışanları inisiyatifi kendi ellerine aldı. Israrlı çabaları sonucunda önce devrimcilerin etkinliğindeki sendikalardan, demokratik kitle örgütlerinden destek alan komünistler, ardından devrimci basının büyük bir bölümünü de bu çalışmaya kattılar. Şimdi sıra *Devrimci Güç ve Eylem Birliği*'ni gerçek bir zafere dönüştürmektedir!

Tüm Devrimci Kamuoyuna

Zindan direnişlerinin 62. gününde Ümraniye Cezaevi'nde tutuklu bulunan TKP(ML) savaşçısı Aygün Uğur devrim şehitleri kervanına katıldı. Direnişi kararlılıkla sürdüren üçyüzü aşkın devrimci tutsağın ölümü ise an meselesidir.

Ölümlerin sorumlusu sermaye ve onun faşist devletidir. Önce mücadelenin en önünde yer alan devrimci güçleri ezilen emekçi kesimlerden yalıtma, devrimci tutsakları teslim almak için imha saldırısına giriştiler. Ardından yükselen zindan direnişlerini sessizlik fesadıyla boğmaya çalıştılar. Zindan direnişlerine dışarıdan destek veren, yükselen mücadeleyi söndürmek için tutsak yakınları ve duyarlı kamuoyunun üzerine en azgın terörü kustular.

Ölümlerin başladığı bir aşamada dahi, direnişçilerin meşru taleplerini kabul etmeyeceklerini açıkladılar. Açıktan bu katliamın sorumluluğunu üstlendiler.

Tüm bunlara karşın zindan direnişleri kararlılığından bir şey yitirmedi. Aksine her geçen gün direniş ve zafere olan inanç güçleniyor. Dışarıda devrimci tutsakların mücadelesini sahiplenerek güçler de faşist teröre karşı direnç göstermektedirler. Bunun en somut göstergesi ısrarla mücadele alanlarına çıkan Cumartesi anaları ve tutsak yakınlarıdır. Ancak hali hazırda dışarda yükselen mücadele kitlesel gücü bakımından yayıftır, kapsamı dardır.

İlk şehidin verildiği, yenilerinin ise peşpeşe beklendiği bir safhadayız. Söz konusu olan yalnızca devrim mücadelesinin onuru yüzlerce özgürlük tutsağının yaşamı değil. Bugün dışardan sermayenin faşist diktatörlüğüne verilecek yanıtın gücü aynı zamanda sınıf mücadelesinin gelecekteki seyrini de belirleyecektir.

Zindanlara dönük faşist uygulamalar sermayenin tüm toplumsal muhalefeti zapturap altına almak için giriştiği topyekün saldırının en yakıcı halkası. Bu halka kırılmazsa arkası tüm vahşeti ile gelecektir.

Görev en başta biz devrimcilere, örgütlü devrimci güçlere düşmektedir. Devrimci Güç ve Eylem Birliği çalışmasının sürdüğü içinde bulunduğumuz dönemde en acil görev tüm güç ve olanakları zindan saldırısını püskürtmek için birleştirmektir. Günü kurtaran eylemsellikler değil, kitlesel-militan bir karşı koyuşu örgütleyebilmektir.

Devrimci tutsakların canlarıyla ördükleri zaferi dışarıda da kalıcı bir kazanıma dönüştürmek kitleleri harekete geçirmekle dolaysız bağlantılıdır. Tüm devrimci güç ve örgütlülükler devrimci bir sorumluluk bilinciyle bu doğrultudaki işbirliklerini hemen ilan etmeli ve gerekliliklerini yerine getirmelidirler.

Devrimci açık alan faaliyeti devrimci güç ve eylem birliğinin en etkin bir tarzda hayata geçirilmesini olanaklı ve zorunlu kılan bir alandır. Bugünkü düzeyi ile zindan direnişleri sürecine bu alandan yapılan müdahaleler son derece sınırlı ve dağınıktır. Organize edilen eylemlerin kapsamı son derece dar (basın açıklamaları, destek açlık grevleri vb.), harekete geçirilen güçler son derece yetersizdir. Devrimci güç ve olanaklar gereken tarzda harekete geçirilmemektedir.

Oysa şu açıktır ki, zindan direnişçilerinin çok daha ağır bedeller ödemesine seyirci kalmayacaksak, zaferin hükmünü sokaklar verecektir! İşçiler, emekçiler, ezilen tüm kesimler tepkilerini kitlesel bir tarzda ortaya koymadığı sürece sermaye ve onun faşist devleti ölümlerin artmasına seyirci kalabilecektir.

Buna izin vermeyelim! Düzenin yasallığına takılmadan hemen, harekete geçirebileceğimiz tüm kitleleri katacağımız merkezi güçler bir fiili miting/gösteri için faaliyetimizi yoğunlaştıralım. Mücadele içerisinde kazandığımız tüm mevzileri, elimizdeki tüm olanakları, tüm güçlerimizi devrimci faaliyetimizin hedef kitlesi olan işçileri, emekçileri, ezilen yığınları bu gösteriye katmak için harekete geçirelim.

**Yaşasın Zindan Direnişleri! Yaşasın Zafer!
Yaşasın Devrimci Güç ve Eylem Birliği!
Zindanlar Yıkılın! Tutsaklara Özgürlük!**

Zindan Direnişlerine Destek Eylemleri Sokakta Büyüyor!

Ölüm orucu şehitlerinin sayısı her geçen gün yükselirken, dışarıda devlete yönelen kitlesel-militan protestolar da artıyor. 24 Temmuz günü Ankara'da gerçekleşen eylemin ardından, 25 Temmuz günü de İstanbul Sultanahmet Adliyesi önünde bir eylem gerçekleşti.

Polis adliyenin bulunduğu sokakta ve çevrede yoğun önlemler almıştı. Gelen insanları adliye önüne almıyorlardı. Sokak girişinde etten barikat örmüşlerdi.

Kalabalık belli bir sayıya ulaşınca kararlı bir şekilde polis barikatının üzerine yürüdü. Polisin kısa süreli direnme çabası kitle tarafından militan bir tarzda boşa çıkarıldı. Kitlenin karşısında dayanamayacağını gören polis geri çekilmek zorunda kaldı. Böylece yaklaşık 4 bin insan adliye önünde toplandı.

"İnsan zinciri" oluşturularak yapılan protesto gösterisinde, bir çok kitle örgütünün imzasını taşıyan bir basın açıklaması okundu. "Katil Devlet! Katil Kazan!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük!", "Tutsaklar Onurumuzdur!", "Devrimci Tutsaklar Yanlız Değildir!", "Faşizme Karşı Omuz Omuza!", "Yaşasın

Devrim ve Sosyalizm!" sloganlarının sıkça atıldığı eylemde şehitlerimiz için saygı duruşu da gerçekleştirildi. Devrimci bir atmosferde, çöşkulu geçen eylem, adalet bakanlığına yazılmış bir dilekçenin verilmesi ile son buldu. Adliye önünden dağılma sonrası bir grup protestocu Beyazıt yönünde yürüyüşe geçmek istedi. Bunun üzerine polis grubun üzerine vahşice saldırdı.

Sultanahmet eylemi gerek kitleselliği, gerekse militanlığı ile bu süreçte temel öneme sahip eylemlerden biri oldu. Polis her zamanki saldırgan tutumunu almasına rağmen, karşısında gerileyen kararlı bir kitleyi görünce geri çekilmek zorunda kaldı. Militan-kitsel

sokak gösterilerinin, etkisinin yanı sıra düşman karşısında sağladığı moral üstünlük bu eylemde bir kez daha görüldü. Eylemlerimizin en meşru zemini olan sokaklar ancak bu tür militan gösterilerle kazanılacak ve korunacaktır.

DEVRİMCİ BASINA SALDIRILAR AZGINLAŞIYOR... Kurtuluş Gazetesine Gaz Bombalı Baskın!

Zindan direnişlerinin toplumsal duyarlılığı artırdığı bir dönemde, sisteme muhalif hiç bir sese tahammül edemeyen devlet azgınca sağa sola saldırıyor. Hele sesin sahibi düzene karşı devrimci bir konumlanışa sahipse, saldırı daha da pervasızlaşıyor.

Faşist devletin ilk hedefleri arasında devrimci ve sosyalist basını susturmak da yer alıyor. Zindan direnişçilerinin dışarıdaki sesi olan devrimci basına yönelik saldırılar iyice yoğunlaşmış durumda.

Toplatmalar, kapatma cezaları, gözaltılar, tutuklamalar, baskınlar vb. artarak sürüyor.

Son olarak, Kurtuluş gazetesi merkez bürosu yüzlerce polisin saldırısına uğradı. O sırada büroda bulunan 20 Kurtuluş gazetesi çalışanı ve okuru polis saldırısına barikatlar kurarak yanıt verdiler. Polis içeriye göz yaşartıcı bomba kullanarak girdi. İçeridekileri vahşice döverek gözaltına alan polisler, büro içerisinde bulunan bütün eşyaları da (bilgisayarlar, fax,

telefon santrali vb.) tahrir etti.

Sözde "Basında sansürün kaldırılışının 88. yıldönümü" olan 24 Temmuz günü gerçekleşen bu saldırıyla amaçlanan, özelde Kurtuluş gazetesi, genel olarak tüm devrimci-sosyalist basını susturmaktır. Ancak bunu başaramayacaklar. Nasıl ki Kurtuluş gazetesi merkez bürosu saldırının hemen ertesi günü tekrar açıldıysa, devrimci-sosyalist basın da her saldırıdan sonra güçlenerek karşısına çıkacaktır.

Buca Cezaevi Önünde Katil Devlet Lanetlendi

24.7.1996'da Buca Cezaevi önünde bir basın açıklaması ve ardından oturma eylemi yapıldı. Eyleme çeşitli DKÖ'ler, legal partiler, halkevleri, TÜMTİS, Nakliyat-İş ve devrimci çevreler kitlesel bir tarzda katıldılar.

Kitleye öfke ve kararlılık hakimken, polis oldukça kapsamlı önlem aldı. Devrimciler olası bir saldırıya karşı barikat kurma hazırlıkları yaptılar. Fakat kolluk kuvvetleri

saldırıya cesaret edemedi. Saygı duruşu ile başlayan eylemde tutsak anaları konuştu, şiirler okundu ve marşlar söylendi. Yaklaşık 600 kişilik kitle hiç durmaksızın alkışlı tempo tutarken şu sloganlar atıldı: "Katil Devlet!", "Yaşasın Devrimci Dayanışma!", "Aygün-Altan-İlginç Ölümsüzdür!", "Sürgünler Durdurulsun!", "Faşizme Karşı Omuz Omuza!", "Şehitlerin

Hesabını Soracağız!", "Yaşasın Devrimci Dayanışma!". Eylemde ayrıca "Susmayacağız" ve "Katımlara İzin Vermeyeceğiz" pankartları açıldı, çeşitli dövizler kullanıldı. Bir saat süren eylemde adı Yılmaz Güney olan bir gencin gözaltına alındığı öğrenildi. Eylem sessizce dağılarak bitirildi.

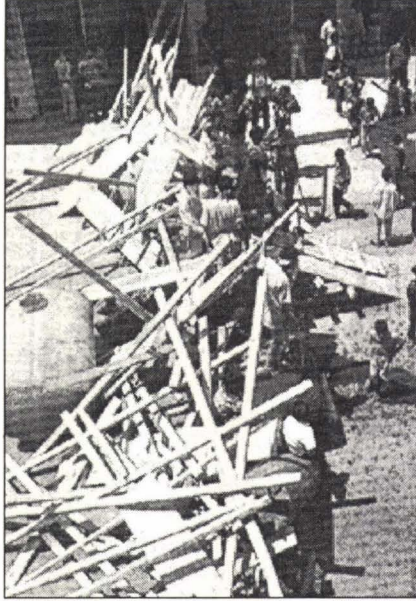
SY Kızıl Bayrak / İzmir

Gazi'de Barikatlar Bu Kez Zindan Direnişçileri İçin Kuruldu!

Zindanlardaki direnişi desteklemek amacıyla bir süredir Gazi Mahallesi Cemevi'nde açlık grevi yapılıyor. 17.07.1996 akşamı açlık grevini ziyarete gelen bir şahsın kolluk güçlerinin bir ajanı olduğundan şüphelenildi. Sermaye devletin resmi-sivil faşist kolluk güçlerinin zindanlara destek veren eylemleri her fırsatta nasıl provoke etmeye çalıştığı, bunlara nasıl acımasızca saldırdığı kamuoyunca biliniyor. Böyle bir polis provokasyonu karşı karşıya olduklarını düşünen devrimci ve ilerici güçler Gazi işçi-emekçi halkıyla birlikte düşman saldırısını cepheden göğüslemek üzere barikatları kurdular. Buna dışarıdan müdahale etmeye çalışan bir sivil polis de etkisiz hale getirildi. Silahı elinden alındı. Barikatın dışına atıldı. Devrimci güçler zindanlardaki direniş ateşini Gazi sokaklarına taşıdılar. Gece boyunca halaylar çekildi, sloganlar atıldı.

Gazi'deki bu olayda, cazaevleri direnişine kitle desteği sağlama, TC'nin insanlık dışı yüzünü teşhir etme, bu eksenle kamuoyu oluşturma fırsatı doğmuştur. Devrimciler bu fırsatı kullanmasını bildiler. Düşmanın "barikatları kaldırı!" tehdidine karşılık şu talepleri sıraladılar:

1) Açlık grevi ve ölüm orucunda olan devrimci tutsakların talepleri

kabul edilmeli,

2) Gazi'deki eylemin ardından semtte hiçbir gözaltının olmayacağına dair güvence verilmelidir.

Barikatın arkasındaki kitle kimi zaman 200-300 kişi, kimi zaman da 2000 kişi oluyordu. Ancak devrimci coşku, kararlılık ve heyecan değişmiyordu. Bir süre sonra Gazi'ye gelen sermayenin uşakları devlet erkani, korkudan barikatları ancak uzaktan izleyebildi. Her zaman olduğu gibi yalan vaatlerini sıraladılar. Ancak devrimci güçler ve Gazi halkı bu yalanlara artık kanmayacaktı. Somut adımlar atılana

kadar eylemlerine devam edeceklerini duyurdular.

19.07.1996 sabahı barikatların arkasındaki kitlenin 200-300 kişiye düşmesi üzerine düşman acımasızca saldırdı. Panzerler barikatı hızla yerle bir ettiler. Korkuyorlardı. Ancak gelişmiş, dev savaş makinelerinin ardına sığınarak ilerleyebiliyorlardı. Cemevine girmeye bile panzerleri önden sokarak cesaret edebildiler. Cemevinin içi tamamen tahrip edildi.

Faşist sermaye diktatörlüğü bir yandan işçi-emekçilere karşı en ağır ekonomik saldırıları devreye sokarken, diğer yandan kendisine karşı oluşacak toplumsal muhalefeti örgütlemeye potansiyeli taşıyan devrimci örgütlere ve tutsaklara en azgın faşist saldırılarını yöneltiliyor. Tutsakların direnişine destek veren, duyarlı bir kamuoyu oluşturulmasına yönelik her türlü eylem azgın devlet terörüyle karşılaşıyor. Dayanışma eylemleri medya tekelleri tarafından ya karalanıyor, ya da görmezden geliniyor. Ancak anti-faşist Gazi Büyük Halk Direnişini unutmamış faşist sermaye rejimi bu eylem karşısındaki kaygısını gizleyememiştir. Gazi eylemi bir yandan toplumsal hafızayı tazelerken, diğer yandan da kamuoyuna devrimcilerin zindanlara yapılan saldırıyı püskürtmek için yılmadan her yola başvurmakta kararlı olduğunu bir kez daha gösterdi.

Ümraniye Cezaevi önünde gösteri

İlk ölüm orucu şehidi Aygün Uğur'un cenazesini almak için 400 kişilik bir kitle Ümraniye cezaevi önünde toplandı. Sloganlar atan ve marşlar söyleyen kitlenin içine bir sivil polisin gazeteci kılığında sızdığını tespit eden göstericiler bu polisi döverek cezalandırdılar. Bunun üzerine kolluk kuvvetleri, dövülen polisin silahının gasp edildiği iddiasıyla bayanları ve erkekleri ayırarak, tek tek aramaya başladı. Ayı ayrı yerlere konulan kadınlar ve erkekler marş söyleyip slogan atmaya devam ettiler. Bir kaç dakika sonra bayanlar "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganını atarak erkeklerin yanına yürüdüler. Polisle belli bir didişme yaşandıktan sonra erkeklerle birleşildi. "Yaşasın Devrimci Dayanışma!", "Aygün Yoldaş Ölümsüzdür!", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!" sloganları sıkça atılan sloganlardı.

Yarım saat kadar sonra şehidin ailesiyle birlikte avukatlar dışarıya çıktılar. Ailenin ve avukatların yaptığı basın açıklamasından sonra polis kitleye dağılın uyarısı yapmadan azgınca saldırdı. Polis saldırısına karşı kenetlenerek ve sloganlar atılarak karşılık verildi. Büyük bir çoğunluğu gözaltına alınan kitle, polisin önceden getirttiği belediye otobüslerine bindirilerek Aksaray Emniyet Müdürlüğü'ne getirildi. Yol boyunca polisin dayak tehditine aldrılmadan sloganlar atıldı, marşlar söylendi. Kitlede şehidini sahiplenmiş olmanın gururu ve militan bir ruh hali vardı. Emniyet Müdürlüğü'nün bahçesinde bekletilirken yine marşlara ve sloganlara devam edildi. Bu arada sırayla alınıp hücrelere konulanların içinden bir devrimciyi döverek işkence haneye götürünlere yanıtımız netti: "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!"

Hücrelere konulduktan sonra da sloganlarımız ve marşlarımız hiç susmadı. Ertesi gün savcılığa çıkarıldık. Gruplar halinde adli tabibe çıkan her grup "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük!", "Devrimci tutsaklar yalnız değildir!", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!" sloganlarını attı.

Daha sonra 4 kişiyi tutuklayan savcı diğerlerinin sorgusunu almadan serbest bıraktı.

Barikat Arkasından... Barikat Arkasından... Barikat Arkasından...

Gazi'de zindan direnişlerine destek çerçevesinde patlak veren gelişmeleri öğrenince Perşembe akşam üzeri olay mahaline giriyoruz. Girer girmez ortak inisiyatifte katılmak için Eylem Komitesi (EK) ile görüşüyoruz. Barikat Komiteleri'ne dahil olarak ortak inisiyatifle hareket etmeye başlıyoruz. Bu arada 2 yoldaş "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük!-EKİM" şeklinde bir pankart hazırlayıp cemevi'nin karşısına asıyorlar. Bir sürü çocuk etrafta slogan atıyor, halay çekiyor, pankart açıp yürüyüş yapıyor, abileri-ablalarının yanında barikatların coşkusunu yaşıyorlar. Yanımda batık şeklinde hazırlanmış mor renkli bir bez var. Onu çaprazlamasına kesip yoldaşla paylaşıyor ve üstüne "EKİM" yazıyoruz.

Cemevi ile polis barikatının arasında üç tane, arkada da 1 tane

olmak üzere 4 ana barikat var. En öndeki barikatta yerimizi alıyoruz. Arkalardaki barikalarda binlerce kişi var. Bu barikat ise öyle pek kalabalık değil. Taktik şu: polis saldırdığında bu barikatta biraz yavaşlatılacak ve diğer barikatların toplanması için zaman kazanılacak. Onun için her an tetikteyiz ve polis barikatlarını gözlüyoruz. Diğer barikalara haber vermek için belirlenen slogan "Yılgınlık Yok, Direniş Var!" Bu slogan geceleyin bir kere yanlışlıkla atılıyor. Ancak kısa sürede olayın yanlış anlama olduğu anlatılıyor. Polisin bir "sıkıştırma" saldırısını önlemek için yan sokaklara da barikatlar kuruyoruz. Barikat ateşinin etrafında gitarlar eşliğinde şarkılar söylüyor, halaylar çekiyoruz. Arada bir de polislerin uykularını kaçırmak için sloganlar atıyoruz. Polis sokak lambalarını ve farlarını söndürmüştür karanlıkta bekliyor. Sadece ordaki kahvehanenin içinde koşuşturan polisleri farkedebiliyoruz. Analar da barikata çay servisi yapıyor gecenin üçünde ve bizle birlikte oturuyorlar.

Barikat ateşinin külleriyle yazılama yapıyoruz. İlerleyen saatlerde ikinci yan sokakta destek güce ihtiyaç olduğu söyleniyor ve bizden militan talep ediliyor. Ben gidiyorum. Sabaha karşı barikatı güçlendirmek için 5-6 kişi daha gönderiliyor bize. Barikatımızı çevreden bulduğumuz materyallerle sağlamlaştırıyoruz. Önüne bir barikat daha çekip, onun önüne de sahibinden izin alarak örümcek ağları bağlamış bir kamyoneti iterek getiriyoruz.

Polis saat 09:00'a kadar süre

tanımış ama süre çoktan bitmiş. Saldırı bekliyoruz. Gelen arkadaşlar diğer barikalara gidiyor. Barikatta 3-4 kişiye. Polis yoğunlaşıyor. Gazeteciler ön barikatın yanındaki çatıya çıkıyor. Ve sloganlar patlıyor: "Yılgınlık Yok, Direniş Var!" Saldırı olduğunu öğreniyor ve hazırlanıyoruz. Bir anda arka arkaya patlamalar duyuyoruz. Toz-duman arasından panzerler son hızla içeri giriyor. Ön barikat 30 saniye bile dayanmıyor. Biz de yan sokaklardan geri çekiliyoruz. TV'de teknolojinin son harikası "Robocop" olarak tanıtılan binlerce polis, sabaha doğru ancak birkaç yüz kalmış kitleyle birebir karşılaşmaktan ölesiye korktuğundan önce zırhlı ölüm makineleriyle giriyor ve pazar tezgahlarından oluşan barikatları dağıtarak, insansızlaşmış caddede "cesaret(!)"le kaskları, kalkanlarıyla eğilerek yürüyorlar. Ancak cemevine sığınmış bir avuç insanla karşılaşmayı göze alabiliyorlar. Ve tüm değerleri ayaklar altına alarak cemevine panzerle giriyorlar. Bölgeyi bilen devrimciler bizi dışarı çıkarıyorlar.

Cezaevindeki süresiz açlık grevleri ve ölüm oruçlarının altmışlı günlerindeyiz. Her an ölümler çoğalabilir ve biz dışarıda sadece basın açıklaması yapmak, imza toplamak, açlık grevine gitmek şeklindeki pasif destek çizgisinden çıkarak militan-kitlesele direnişlerle destek vermeliyiz. Bu bilinçle barikatların arkasındaydık ve olacağız.

Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük!

Şehitler kavgamızı büyütüyor!

Bugün bir karanfil daha düştü toprağa. Aygün'ün yanına onun da ismi yazıldı. "Berdan Kerimgiller Ölümsüzdür!". Kızıl bantlar alınlara sarıldı. Kokart takıldı, dövizler hazırlandı. Gözaltı ihtimaline karşı eyleme çıkanların listesi yapıldı. Caddeye çıktık ve alkışlarla, sloganlarla her günü gibi; hiçbir baskının, gözaltının ve provokasyonun yıldıramadığı bizler; analar, tutsak yakınları ve duyarlı insanlar aynı yere, Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı'na doğru yola çıktık. "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Aygünler, Berdanlar Ölümsüzdür!", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!", "Katil Kazan, Katil Devlet!", "Katil Kazan İsti fa!", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!", "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük!", "Yaşasın Devrimci Dayanışma!" sloganları yürüyüş boşunca atıldı.

DYP binasına yaklaşırken, anaları bekleyen duyarlı insanlar sloganların geldiği yöne doğru koştu. Orada bir birikme oldu ve hep birlikte "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!" sloganı atıldı. İki kitle birleşerek Anıt'a doğru yöneldi. Katiller sürüsü oraya gene güçlerini yığmıştı. Bir de panzer mevzilendirildi. Anıt'ın önüne geldiğimizde kitle bine yakın kişiyi bulmuştu. Faşist köpekler kararlı kalabalığı görünce geri çekildiler. Devrim şehitlerinin anısına bir dakikalık saygı duruşundan sonra basın açıklaması okundu. Basın açıklaması yapılırken bir faşist provokasyona kalkıştı. Dün de aynı şekilde bir başka faşist, polislerin hemen yanında, "Ben de şehit

ağabeyisiyim, benim hesabımı kim soracak." diyerek provokasyon yaratmaya çalışmıştı. Buna karşılık bizler "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganını attık. Provokasyon tutmayınca, az sonra küfretmek için geri gelmek üzere gitti. Bu arada polis etrafımızı sardı. "Kırlı Savaşa Hayır!" sloganını attık. Bizler orada kinimizi doğru zamanda ve doğru hedefe yöneltmemiz gerektiği ilinciyle provokasyona gelmedik.

Faşist iktidar saldırı zemini yaratmak niyetiyle böyle provokasyonlara sık sık başvuruyor. Çünkü bizler her türlü baskıya rağmen hergün 18:30'da eylemimizi yapmaktan vazgeçmedik. Gözaltına aldılar, kafamızı kırdılar, ama sökmedi, sökmeyecek. Kamuoyunun önünde haksız duruma düştüler.

Cumartesi saldırılarından sonra gözaltına alınan 140'a yakın kişiden 3'ü tutuklandı. Onları tutuklayarak kararlılığımızı kıracaklarını sanıyorlar. Ama bu da sökmedi. Hergün daha da kararlı ve daha kalabalık geldik/geleceğiz.

Basın açıklamasını bitirdikten sonra gene sloganlarla anaların kaldığı ÖDP Ankara İl Binası'na yürüdük. Yolda bir ana fenalaştı. Hemen birisi sırtına aldı. Dinlenmesi amacıyla binaya götürdü. Binanın önüne geldiğimizde halen öfkeli kitle sloganlar atıyordu. Son olarak gelenekselleştirdiğimiz zılgıtlarla eylem bitirildi.

**Zafer Direnen
Tutsakların Olacak!**
SY Kızıl Bayrak / Ankara

Aygün Uğur'un temsili cenaze töreninde sokak çatışmaları Katil Devlet, Hesap Verecek!

Cezaevleri direnişimizin ilk şehidi TKP-ML militanı Aygün Uğur'un temsili cenaze töreni için Sangazi'ye vardığımızda, Cemevi önünde toplanan bir grubun jandarma ablukasına alındığını gördük.

Toplanarak barikata doğru yaklaştık. Sloganlar atarak, yeni gelenleri de yanımıza çağırarak Cemevi'ne doğru ilerledik. Bu sırada, Cemevi önünde toplananlar da slogan ve alkışlarla bizleri selamliyordu. Fazla geçmeden jandarma barikatının toplandığımız taraftaki bölümü açıldı. Barikatın içine girerek arkadaşlarla buluştuk.

Bu buluşma anının ilk sloganlarıyla birlikte jandarmaya saldırı emri de çıktı. Kapının önünde toplanmış 300 civarında bir kitleydik. Bu sayıya karşı yığınak yapılan jandarma gücü öylesine fazlaydı ki, ortaya son derece tuhaf, biraz da devleti karikatürleştiren bir görüntü çıkıyordu. Bir yanda, her göstericiye en az 7-8 tane düşecek sayıda ve kalas, cop, kalkan ve silahlarla teçhizatlandırılmış bir askeri güç, öte yanda 300 civarında sivil gösterici. Ne var ki, bütün bu gövde gösterisinin, insanların gözünü yıldıramadığı da ortadaydı. Göstericilerin özellikle kafa ve dizleri gözetilerek inip-kalkan joplar, kalaslar bile devletin acizliğini gizlemeye yitmiyordu. Aksine bu azgın terörüyle, kendi korku ve tedirginliğini daha da açığa vurmuş oluyordu.

Bu saldırıda yüze yakın gösterici, Cemevi içine çekilmiş, bir kısmı düşmanın eline geçmiş, bir kısmı ise mahalle içine dağılmıştı. Cemevi çevresinde abluka sürüyordu. İçeride, bir yandan herhangi bir saldırı ihtimaline karşı hazırlık yapılırken, diğer yandan, hemen bir inisiyatif organı oluşmak üzere harekete geçildi. Orada bulunan her çevrenin temsili gözetilerek bir komite oluşturuldu. İlk durum değerlendirilmesi yapıldı. Aynı saatlerde Cemevi yöneticileri de askerle görüşmeye çalışıyorlardı. Onların isteği, gözaltına alınmadan oradan çıkarılmamızı sağlamaktı. Bunun için de, "taşkınlık" yapmamızı istiyorlardı bizden. Yani slogan atmaya, pankart açmaya, saldırıya uğradığımız takdirde

kendimizi savunmayacaktık. Onlar, bilinen Alevi hümanizmiyle "kimsenin burnu kanamasın" kaygısındaydılar. Ne var ki, bizler, salt kendi "burnumuzu" düşünseydik zaten orada olmazdık. Dışarıda arkadaşlarımız dövülürken, gözaltına alınırken, içeride yoldaşlarımız ölürken, devletle, devleti orada temsil eden askeri güçlerle kendi kurtuluşumuz üzerine pazarlık yapmayacağımızı anlattık ve bizim adımıza kesinlikle pazarlığa oturmamalarını, kendi kararımızı kendimizin vereceğini belirttik.

Komitenin ilk toplantısı, iki temel talepte hemfikir olunarak sonuçlandırıldı: Gözaltına alınanların serbest bırakılma ve ablukanın kaldırılmasını istiyorduk. Ayrıca, bu taleplerin askere iletilmesi sırasında komiteden bir kişi de Cemevi yöneticilerinin yanında bulunacaktı. Ne var ki, asker, Cemevi yönetiminin görüşme isteğini karşılamadı. Bunun yerine muhtarlarla haber göndermeyi tercih etti. Gelen haber; jandarmanın çekileceği, gözaltılarının bırakılmayacağı, savcılığa çıkarılacağı yönündeydi. Ayrıca bir de uyarısı vardı asker hazretlerinin: Slogan atmaz, pankart açmaz, sessizce dağılırsak bize dokunmayacaklardı. Muhtarlarla pencereden konuşuyorduk. Bu haberleşmeler sürerken, jandarma önce Cemevi'nin bahçesinden, ardından da tüm çevreden çekilmeye başladı. Bir süre Cemevi karşısındaki arazide oturarak bekletildikten sonra, Muhtarlık binasının arkasına çekildi. Yaklaşık iki saat süren bir zamana yayılmıştı bunlar. Jandarmanın bu çekilme manevrası sırasında, ilk saldırı sırasında ortadan kaybolan basın mensupları da, oldukça kalabalık bir grup halinde yeniden göründü. Önce askeri "karargâh"a, ardından da pencerelerimizin önüne geldiler.

Bizimle görüşme talepleri, "tabi görüşebilirsiniz, bizim onlarla işimiz yok" şeklinde karşılanmıştı.

Durumu bir kez daha değerlendirmek ve kitleye net bir eylem programı önermek gerekiyordu. Burada iki öneri görüldü: Binayı işgal ederek, tutsakların talepleri yerine getirilinceye

kadar açlık grevine başladığımızı ilan etmek ve toplanma amacımız doğrultusunda yürüyüşü yapmak. İkinci öneri oy çokluğuyla kabul edilince, yürüyüş için hazırlığa başladık. Binadan pankartımızı açarak ve sloganlarla çıktık. Planımız, merkezde bir basın açıklaması yaparak dağılmaktı. Fakat oraya ulaştığımızda -beklediğimiz gibi- jandarmanın fazla uzağa çekilmediğini gördük. İlk saldırıda olduğu gibi, hiç beklemeden ve uyarısız saldırıya geçtiler. Fakat burada bizi kısırabilecekleri bir köşe yoktu artık. Tabii ki, üzerimize toplu halde gelme olanakları da. Peşimizden sokak aralarına dağılmaları gerekiyordu.

Böylece Sarıgazi'de, aynı gün içinde ikinci sokak savaşları başlamış oldu.

İlki, Cemevi önündeki saldırı sırasında mahalle arasına dağılan grupla, henüz eylem alanına ulaşmamış bulunanların buluşmasıyla başlamıştı. Yaklaşık iki saat süren bu ilk çatışmada göstericiler, barikatlar kurmuş, taş ve sopalarla, molotof kokteylleriyle çatışmışlardı jandarmayla.

Çatışma sırasında ele geçen göstericilere uygulanan vahşetin tiksindiriciliği, "Allah allah!" nidalarıyla koşan jandarmanın komikliğine karışıyordu. Basın mensupları, bu tür gösterilerde edindikleri refleksle, kendilerine de yönelik öfkeyi farkettiler için, göstericilerden ve jandarmadan olabildince uzak kalarak görev yapmaya çalıştılar. Hatta kendini, en yakın binanın içine atmayı daha garantili görenler de oldu.

Sarıgazi eylemleri, Aygün için yapılan uğurlama törenlerinden sadece bir tanesiydi. Gün ve gece boyunca, İstanbul'un çeşitli yerlerinde ve çeşitli biçimlerde sürdü "tören"ler. Devlet, cenazelerimizi kaçırmaya devam ettiği süreçte de yükselip, yayılarak sürecek. Engellenen bir tören yerine bin tören yaparak yanıtlayacağız faşizmi.

Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!

Onlar, zindan direnişlerinin dışarıdaki öncü müfrezeleri... Yaşam kavgasının içinde devrimci analığını da meslek edinenler... Devlete karşı oğul ve kızlarının barikatlarını yürek yürek büyütenler... 70 gündür Ankara'yı, "Devlet'in Kalbi"ni mesken edindiler. Hergün sokakta, eylemdeler. Eylem üssü edindikleri Ankara-ÖDP'de her gece birlikte olduğumuz analar anlattılar, dinledik ve kaydettik...

"Ben önce kendimi, sonra da buradaki anaları eleştirmek istiyorum. Biz gazetecilere evlatlarımız için gerekirse kendimizi yakarız diyoruz. Kendimizi yakarak köpekleri mi sevindireceğiz? Biz, kimi yakacağımızı gayet iyi biliyoruz.

Bizim istediğimiz şudur: Genelgeleri kaldırınsınlar. Bunlar bizle dalga mı geçiriyorlar? Oyun mu oynuyorlar? Biz çocuk falan değiliz. Eskişehir tabutluğuna siyasiler alınmayacak diye genelgeye yazmadıkça biz ölüm orucuna devam edeceğiz. Bir insan bir odanın içinde tek başına nasıl yaşar? Bunlar çocuklarımızı ajanlığa, MIT'liğe teşvik etmek içindir.

Evlatlarımız ölüm sınırındadır. Onlar için ölüme yattık. Biz ölmekten korkmayız. Evlatlarımız için öleceksek ölüm hoş geldi, sefa geldi."

Güzel ANA

"Evde domates-ekmeğin yüzüne bakmazdım. Burada kaç gündür bunları yiyoruz. Eylemler bitip burdan gidince de hep domates-ekmek yiyeceğim. Çünkü bu paylaşmayı seven insanların yemeği. Devrimcilerin yemeği. Dünyanın en güzel yemeği yani."

... ANA

"İlla tabut çıkmasını mı istiyorlar? Tabut çıkmadan kimse gözünü açmayacak mı? Biz herkesi, işçi, memur, aydın, sanatçı yanımızda görmek istiyoruz. Daha fazla kayıp vermek istemiyoruz. Üç cezaevinden gelen haberlere göre en fazla bir kaç gün daha yaşayabilecek evlatlarımız var. Şunu da söylemek istiyorum. Cezaevine gidiyoruz çocuklarımızı görmeye ve kapıdan çıkar çıkmaz göz altına alıyoruz. 5 yaşındaki çocuğu da gözaltına alıyorlar. Yanında işkence yapıyorlar. Çocuk ancak bir kaç haftada kendine geliyor. Bize diyorlar ki, "Niye geliyorsunuz? Bizim böyle çocuğumuz olsa biz gelmeyiz." Bizim çocuğumuz devleti soymamış, kimsenin hakkını yememiş. Bizim çocuklarımız onurlu bir dava için yaşıyorlar. Biz bu onurlu davaya sahip çıkıyoruz. Her zaman yanlarındayız. Can istiyorlarsa

devlet adamları, analar babalar olarak bizim canımız hazır. Gelsinler, buradayız. Ama çocuklarımıza dokunmasınlar. Dokunurlarsa pişman olurlar."

Fadime ANA

"Oğlum siyasetten yargılanıyor. Dev-Sol. Gururla söylüyorum. Onurlu bir anayım. Şerefli bir evlat yetiştirdim. Bu eylemi çocuklarımızın ölüm orucu bitene kadar sürdüreceğiz.

Bizim çocuklarımız 60 gündür ölüm orucunda. Kimisi kan kusuyor, kimisinin gözü görmüyor, kimisi ayağa kalkamıyor. Ben anlamıyorum bu devletin maksudını?

Ben gittim Refah Partisi'ne. Biliyormusunuz ne dediler? Gebersinler dediler aklıktan. Bunu milletvekili söyledi. İşte böyle bir ülkede yaşıyoruz. Anlayacağınız polis işgalindeyiz. Biz işgal altında yaşıyoruz. Bizim memleketimizde özgürlük yok, insan hakları yok. Bizim ülkemizde işkence var, barbarlık var. Ne ararsanız, tüm kötülükler, hepsi var. Ben yaşadım Yugoslavya'da. Hitler'i gördüm, Nazizm'i yaşadım. İnanın ki, şu an gördüğüm zulmü hiçbir yerde görmedim."

Müşerref ANA

"Bunca şeyden geleceğe ne kalıyor? Bir tek devrimci kazanım kalıyor. Onlar bunun için ölüyorlar. Bu yüceliği hiç bir zaman unutmayalım. Düşünün onlar 60 milyon halkı gördüler mi? Ama o uğurda ölüyorlar. Belki yirmi belki otuz sene sonra halk huzura kavuşacak. Ama 30 sene sonrası için şimdiden ölmeyi biliyorlar. Bu yüceliği unutmayalım. Bunlar bizim evlatlarımız. Fikirleri değişik. Ama bu eylem birliğinde ölümleri aynı. Yani ölümü paylaşılıyorlar. Biz de tüm tutsak yakınları acılarımızı paylaşacağız."

Oya ABLA

"Öyle bir politika uyguluyorlar ki, bizi buradan dağıtmak için bir laf atıyorlar ortaya. Yeni genelgeyle hiç bir şey değişmedi. Daha ağır maddeler koydular. Ben 45 yaşındayım. Her

partie oy verdiğimizde, ki genelde hep sol partilere oy veriyoruz, Maraş'ı yaşıyoruz, Çorum'u yaşıyoruz, Sivas'ı yaşıyoruz. Yoksul halk zulüm görürken polis hep zulmedenleri kolluyor. Ben şu an çocuklarım için, bir çocuk değil, bütün çocuklar için, insan hakları için buradayım. Biz anne olarak buradayız. Bizde din, dil, ırk ayrımı yok. Ezilen halkın hepsi birdir. Biz karıncayız ve üstümüzde bir kaç keçi. Keçiler bizi sürekli eziyor. Şevket Kazan ırkçıdır, kafatasçıdır, faşisttir. Bizi, sen Alevisin, sen Sünnisin, sen Kürtün, sen Çerkezsin diyerek bölmeye çalışıyorlar. Biz herkese insan gözüyle bakıyoruz. Bunun için mücadele ediyoruz."

... ANA

"Benim kızım Sağmalcılar'da. 17 yaşından 19 yaşına kadar çeşitli zamanlarda işkence gördü. Evden aldılar, yolda yürürken aldılar, başka yerden aldılar. Ben gittim savcıya "Suçu olsa tutuklardınız. Kızımın suçu nedir ki, yolda yürümesini, okumasını engelliyorsunuz." dedim. "Örgüt tavrı gösteriyor." dediler. İmza atmıyormuş. Ben cahil bir kadını. Okumuşluğum yoktur. Ne öğrendiysem yaşadıklarımın öğrendim. Bana devlet dese ki, huraya imza at. Ben atmam. Niye mi atmam? Çünkü yazıyorlar suçları, bulamadıkları suçları bizim çocuklarımızın üzerine atıyorlar. Ben cahil kafamla bunu düşünebiliyorum, benim okuyan çocuğum da mutlaka bu tavrı alır.

Çocuklarımız haklarını alana kadar eylemlerimize devam edeceğiz."

Fatma ANA

Aydın onuruna sahip çıkalım! ".. seyredenler onurlarını kaybederler!"

Zindan direnişçilerinin zafer yürüyüşü şehitlerimizle yüceleşirken, devlet her alanda bir sıkışmışlık yaşıyor. Toplumsal muhalefetin hemen her kesimi tutsakların onurlu direnişine destek veriyor.

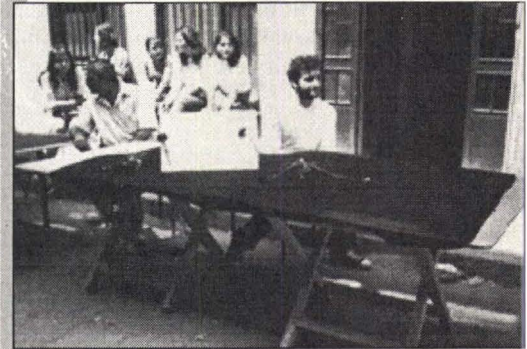
Yaşar Kemal, Zülfü Livaneli ve Orhan Pamuk'un öncülüğünde bir grup gazeteci ve yazar, yaptıkları bir basın açıklaması ile tutsaklara destek verirken yoğunlaşan devlet terörünü de kınadılar.

Yaşar Kemal yaptığı açıklamada "Her öldürülen mahpusla birlikte insanlığın vicdanında Türkiye bir kez daha ölüyor. Bunu insanoğlu hiç bir zaman bağışlamayacaktır. Bir milletin onuru toprağından daha değerlidir." dedi.

Zülfü Livaneli ise, tutsak yakınlarına yönelik polis terörüne ilişkin bir soruyu; "Yüzlerce insan cezaevlerinde ölecek ve dışarıda bu protesto edilmeyecek. Bu mu bekleniyor?" şeklinde yanıtladı.

Kemal, Pamuk ve Livaneli'nin aydın olmanın sorumluluğu ile, gecikerek de olsa yaptıkları çağrılar örnek olmalıdır. Bugün aydın onuruna sahip çıkabilmenin tek yolu tutsakların haklı direnişine destek olabilmekten geçer. Orhan Pamuk'un açıklamasında da belirttiği gibi "...tutsaklar tek tek hayatlarını kaybederken seyredenler onurlarını kaybederler".

Ölüm Orucu'nun İlk Şehidine Kadıköy Esnafından Karanfilli Uğurlama

Ölüm orucu direnişimizin ilk şehidi Uğur Aygün'ün, devletçe kaçırılması ve cezaevi önüne giden yakınlarının dövülerek gözaltına alınması çeşitli gösterilerle protesto edildi. Bunlardan biri de, Kadıköy'deki takı pazarı esnafının eylemiydi.

Postane'nin üst sokağında kurulan bu pazara 24 Temmuz günü yolu düşenler tezgahların üzerinde sadece iki şey görüyordu: Kırmızı karanfiller ve dövizler...

Sokağın her günkü havasından eser yoktu. Ne, pazarın müdavimi protest gençliğin şen kahkahaları duyuluyordu çevrede, ne de esnaf arasındaki sohbet ve şakalaşmalar. Sadece acı ve öfke okunuyordu yüzlerden. Sadece Aygün ve her an beklenen bir başka ölüm haberi konuşuluyordu küçük gruplar içinde alçak sesle. Ama esas olarak öfkeli bir suskunlukta sokağa hakim olan.

Devlet cenazemizi kaçırarak bir töreni engelledi. Fakat Kadıköy eyleminde de görüldüğü gibi, artık bizim için her yer tören alanıdır. Ve Uğur'lar Kadıköy'de karanfillerle, Sarıgazi'de taş ve molotoflarla, Ankara'da binlerle her geçen büyüyen eylemliliklerle uğurlanacaktır. Baskı ve terörünüz nafiye. Sömürü düzeninizin ücretli katilleri karşısında kazanan, bir kez daha biz olacağız. Biz; zafer için yaşamını fedadan çekinmeyen devrimin gönüllü neferleri.

Almanya'da Hürriyet Matbaası İşgali

18.09.1996'da Frankfurt'ta sermaye düzeninin borazanlığını yapan Hürriyet Gazetesi'nin başını durdurduk. Eylemimiz, Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi tarafından Türkiye ve Kürdistan zindanlarında faşist sermaye diktatörlüğünün saldırılarını bedenleriyle geri püskürten özgür tutsaklarla dayanışmak için planlanan eylemlilikler çerçevesinde gerçekleşti.

Bölgemizde (Frankfurt) komitenin öngörüsü doğrultusunda açık grevleri, devrimci, demokrat parti ve örgütleri dayanışma için hareketlendirme çalışmaları, kamuoyu yaratmak için çeşitli propaganda faaliyetleri ve bu çerçevede işgaller yapıldı. Bu zamana kadar başarıyla sonuçlanan işgaller, Frankfurt Havaalanı, Alman Sendikalar Birliği Frankfurt Merkez Binası (bu soruna duyarsızlığından dolayı) ve son olarak da Hürriyet Matbaası'nın işgalidir.

Hürriyet Matbaası'nın eylemin hedefi olarak seçilmesinin politik önemi şuradadır. Bu gazete, MGK'nın direktifleri doğrultusunda, düzenin faşist saldırılarını sorunsuzca gerçekleştirebilmesi için gerekli kamuoyunu propaganda yoluyla oluşturmaya çalışmakta, her fırsatta devrimcileri ve kardeş Kürt halkını hedef göstermektedir. Burjuva basının kalemşörleri devrimci tutsakları içine tıkdıkları zindanları terör yuvaları olarak ilan ediyorlar. Devrimciler düzen güçlerine hak ettikleri cevabı onları kendi inlerinde teslim alarak verdiler.

Matbaa işgali sırasında orada çalışan işçilere eylemimizin amacını anlattık, cezaevlerinde güncel durum, Kürdistan'daki kirli savaş, işçi-emekçi kitlelerin yönelik sömürü saldırıları vb. hakkında bilgi verdik. Onlar da Türkiye'deki toplumsal koşullardan hoşnut olmadıklarını, ama reel sosyalizmin olumsuz tarihsel deneyiminden dolayı da onu bir alternatif olarak göremediklerini söylediler.

Eylem sırasında zor kullanılmadı, herhangi bir maddi zarar verilmedi.

Polis eylem yerini ablukaya aldığı anda taleplerimizi ilettik. Bunlar, basın açıklaması yapmak ve gözaltına alınmadan oradan uzaklaşabilmemizin garantilenmesiydi. Polis, rehinelere bıraktığımız taktirde bu taleplerimizin kabul edileceğini açıkladı. Ancak biz, matbaa işçileri dışarı çıkar çıkmaz polisin saldıracağını biliyorduk. Bunu işçilere anlattık ve kararı onlara bıraktık. Onlar telefonla polise hayatlarından hiçbir endişe duyulmaması gerektiğini ve eylemcilerle içeride kalmak istediklerini ilettik. Polis bunu kabul etmedi. İşçileri, baskı altında bu açıklamayı yaptıklarına inandırmaya çalıştı. Polisin bu provokasyonunu boşa çıkarmak için matbaadan işçilerle birlikte çıktık.

Bu işgalin önemli bir yönü de, Türkiye'de bedenlerini ölüme yatıran yoldaşlarımızla dayanışmanın, devrimci örgütler arasında ortak bir mücadele ekseninde örülmesi oldu. Bu tür eylemlilikler düzen geri adım atana kadar devam edecek.

Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Köln Yürüyüşü Alman Devleti Tarafından Vahşetle Bastırıldı

20 Temmuz günü Almanya ve Batı Avrupa'nın dört bir yanından binlerce göçmen işçi, duyarlı insanlar, yurtsever ve devrimci; Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi'nin Köln kentinde düzenlediği miting ve yürüyüşe katılmak için akın ettiler. Amaç; Türkiye ve Kürdistan'da, özelde devrimci ve yurtseverlere, genelde işçi ve emekçi yığınlarına ve toplumsal muhalefetin her biçimine yönelik faşist devlet baskısını protesto etmektir. Avrupa işçi emekçi kitlelerini, ilerici kamuoyunu duyarlı kılmak ve bilgilendirmektir. Çeşitli devrimci örgütlerin oluşturduğu ÖTDK Türkiye ve Kürdistan zindanlarında bedenlerini düşmana siper eden, süresiz açlık grevi ve ölüm orucuyla faşist saldırılara karşı direniş bayrağını yükselten devrimcilerin eylemlerini destekleyen ortak eylem zincirini kitlese bir yürüyüş ve miting bir ileri safhaya sıçratmak amacındaydı. Gösterilen devrimci duyarlılık ve kararlılık, Alman sermaye devletini büyük bir rahatsızlık içine soktu. Alman sermayesinin, Köln'de çakılacak devrimci bir kıvılcıma, devrimci dayanışma ürünü bir gösteriye tahammülü yoktu. Olağanüstü önlem alan devlet, kolluk kuvvetlerini görülmemiş bir kapsamda devreye soktu. Özel birlikler tüm çevre yolları, tren istasyonlarını ve miting alanını ablukaya aldı. Büyük bir keyfiyet ve gaddarlıkla sabahın erken saatlerinden itibaren toplu gözaltılar gerçekleştirildi. Buna rağmen öğle saatlerinde eylemin yapılacağı Dom Meydanı'nın farklı yerlerinde bin kişiye yakın bir katılımı korsan bir

gösteri gerçekleştirildi. Çevrede toplanan insanlara Türkiye'deki faşist baskılar, zindan direnişi ve talepler duyuruldu. Faşist sermaye devleti sloganlarla protesto edildi. Zindan direnişçilerinin sesi Köln'de yükseltildi. Devrimci dayanışmanın güzel bir örneği sergilendi. Alman sermaye devletinin üniformalı bekçi köpekleri büyük bir vahşetle bine yakın insanı gözaltına aldı. Topyekün direnen devrimciler saatler süren çatışmalar sonunda zapturapt altına alılabildiler ancak.

Alman sermaye devletinin bu davranışı bilinçli ve politiktir. Sergilenen bu "operasyon"la açıkça Türk devletinin faşist uygulamalarına destek çıkmıştır. Alman sermaye iktidarı taraf olduğunu, karşı devrim cephesinde saf tuttuğunu bir kez daha kuvvetle ifade etmiştir. Sahte demokrasi maskesini bir kez daha düşürmüştür. Bu keyfi ve gaddar saldırıyı lanetliyoruz. Devrimcilerin ölüm orucunda şehitler vermeye başladıkları bu günlerde bir kez daha haykırıyoruz: Baskılar Bize Vız Gelir! Bizi Teslim Alamazsınız! Bir Gider Bin Geliriz!

Bugün Köln'ün çeşitli polis merkezlerinde devrimciler toplu direniş çizgisiyle kararlılıklarını sergileyip, sermayenin baskılarına boyun eğmeyeceklerini gösterdiler.

**Kahrolsun Kapitalizm,
Yaşasın Sosyalizm!
Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!
Yaşasın Devrimci Dayanışma!
Ölüm Orucu Şehitleri
Onurumuzdur!**

SY Kızıl Bayrak / Yurtdışı Temsilciliği

Özgür tutsaklarla dayanışma eylemleri ülke dışında da yaygınlaşıyor. Uluslararası kamuoyunun da duyarlı hale gelmesi, bu insanlık suçuna seyirci kalmaması için işgaller, mitingler, yürüyüşler, basın açıklamalarıyla eylemler dünyanın çeşitli yerlerine taşıyor. Batılı emperyalist ülkelerin bu insanlık suçları karşısında sessiz kalmaları, onların sadece kendi işlerine gelen yerde demokrasi havarisi kesilen yüzlerinin sahteliğini de bir kez daha teşhir etmiş oluyor. Aşağıda Yurtdışında Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi'nin 24.7.1996 tarihinde Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin (SPD) Frankfurt İl Binası'nı işgaliyle ilgili olarak gönderilen basın açıklamasını yayınlıyoruz.

**Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi
Frankfurt SPD İl Binası'nı işgal etti!**

Yoldaşlarımız yalnız değildir!

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nın cezaevlerinde bulunan siyasi tutsaklara yönelik faşist saldırılar tüm hızıyla devam ediyor.

Siyasi tutsakların en temel insani hakları faşist TC devleti tarafından işkence ve katliamlarla gasp edilmek isteniyor.

Cezaevlerinde bulunan siyasi tutsaklar başlattıkları açlık grevinin 45. gününden sonra 3 Temmuz günü ölüm orucuna çevirdiler.

Bugün ölüm orucunun 65. günüdür. Ölüm orucuna katılanların sayısı yeni katılımlarla 277'ye ulaştı.

Ölüm orucunun 63. gününde Aygün UĞUR, 65. gününde Altan BERDAN KERİMGİLLER şehit düştüler. Bir çok tutsağın şehit düşeceği bilindiği halde TC devleti tutsakların haklı taleplerini kabul etmemekte hala direniyor. Tutsakları ölüme terk ediyor.

Ama bizler sessiz kalmayacağız, sessiz kalmak bir insanlık suçudur. Bu suçu işleyenlerden biri de kendisine demokratım diyen SPD'dir. Bu eylemimizle ölümlerin başladığı ölüm orucu direnişine duyarsız kalan SPD'yi protesto ediyor ve duyarlı olmaya çağırıyoruz!

Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi

İzmir Gözaltında Kayıplarla Mücadele Platformu eylemlerini ısrarla sürdürüyor!

İstanbul'da gelenekselleştirilen kayıp anaları eylemlerini İzmir'e taşımak amacıyla oluşturulan GKMP (Gözaltında Kayıplarla Mücadele Platformu) 7 haftadır mücadele yürütüyor. Başta platformda yer alan birçok reformist ve yurtsever yapı sonraki süreçte gerekçesiz bir şekilde platformdan ayrıldılar.

1.Hafta; eylem KESK'in oturma eylemiyle gerçekleştirilerek yapıldı ve Talat Türkoğlu anıldı.

2.Hafta; polisin müdahalesiyle eylem yarıda kesildi.

3.Hafta; oturma eylemine polis saldırdı. 40 eylemci gözaltına alınırken: "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!", "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!" sloganları atıldı. Alınanlar arasında 7 Kızıl Bayrak okuru bulunuyordu.

4.Hafta; Konak Meydanı'nı ablukaya alan polis toplanmayı engelledi.

5.Hafta; başka bir noktada toplanan kitle oturma eylemini gerçekleştirdi. Polisin saldırısı üzerine sloganlar atıldı. Birbirine kenetlenen kitleden 30'a yakını gözaltına alındı. Fakat kısa zamanda polis otobüsünden bırakıldı. Slogan ve zafer işaretleriyle Sümerbank'a kadar yüründü.

6.Hafta; topluca yürünerek alana girildi. Köpekleriyle saldıran polis 7 kişiyi gözaltına aldı, çok sayıda göstericiyi de yaraladı. Duraklara doğru çekilen kitle "Katil Devlet!" sloganıyla polislerin üzerine kaldırım taşları atarak saldırıya yanıt verdi. Sümerbank'a kadar 15-20 devrimci, komünist "Katil devlet!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!" sloganlarını atarak dağıldı. Gözaltına alınan 7 kişiden 2'si polisin burnunu kırmaktan tutuklandı.

7. Hafta: 1000 civarında bir katılımı gerçekleşen eyleme polis saldırmaya cesaret edemedi. Polis kontrolünün dışında kortej oluşturan kitlenin sloganlarıyla Konak Meydanı adeta çınliyordu. Atılan sloganlar, taşınan pankart ve dövizler, insanların öfkesi ve kararlılığı çevredeki bir çok insanı etkiledi. Hatta, polisin eylemci kitleyi kuşatarak izleyicilerden tecrit etmesine rağmen, çiçekçilerden karanfil alıp, polis barikatını aşarak tutsak analarına ulaştırılanlar oldu. Bu tavır alkışlarla karşılandı.

GKMP'de yer alan ve öncülük eden devrimciler ve devrimci politikalar bu süreçte buz kırma görevini de üstleniyor. Açılan yoldan reformistlerin kitleye de yürüyor. Önderleri ise bir yandan bu gidişi utangaçça seyredirken diğer yandan çeşitli politikalarla platformu boşa çıkarmaya çalışıyorlar.

SY Kızıl Bayrak / İZMİR

Deri İşçilerinden Zindan Direnişçilerine Militan ve Örnek Destek “Tuzla İşçisi Direnişin Simgesi!”

18 Temmuz günü Tuzla Organize Deri Sanayi işçileri 3 saatlik iş bırakma eylemi yaptı. Talep, cezaevleri sorununun bir an önce çözülmesiydi. Bu, Tuzla Deri işçilerinin benzer taleple gerçekleştirdikleri ikinci eylem oluyordu. 8 Haziran'da da bir gün iş bırakarak, saldırıları protesto etmişler ve bir gün önce, aralarında şube başkanı ve sekreterlerinin de olduğu gözaltındaki arkadaşlarının serbest bırakılmasını istemişlerdi.

Toplanma yeri olarak Kopuzlar Deri işçilerinin direniş çadırlarının önü belirlenmişti. Burası üç yolun bulunduğu bir kavşak. Saat 12.30'dan itibaren işçiler öbek öbek toplanmaya başlamıştı ki, karşıdan pankart ve sloganlarıyla tutsak yakınları görüldü. İlk gelenler tutsak yakınlarını karşılamak üzere yola dizildiler. Önce alkışlar, ardından da sloganlarla karşılandı. Analar, kardeşler, eşler... Sonra deri işçileri, sitenin her yanından toplanarak akın akın gelmeye başladı. Kimisi irili ufaklı gruplar halinde, kimisi de bir kortejle ve sloganlarla geliyordu. Genelde sınıf dayanışmasını, birlik ve mücadeleyi, direnişi ve kavgayı ifade eden sloganlar hakimdi kitleye.

Özellikle de zindan, açlık grevleri, ölüm oruçları ve diğer saldırılara karşı tepkiler haykırılıyordu.

İş kıyafetleriyle gelen işçilerin belirli bir övünçle ve en gur tarzda haykırdığı “Tuzla İşçisi, Direnişin Simgesi!” sloganı özellikle dikkat çekiyordu. Tam da bu mücadele ruhudur sendikanın devrimci tutumunu ete kemiğe büründüren. Mücadeleyi sürükleyen öncü işçilerden farklı olarak siyasi bilinci zayıf olan diğer işçilere, sendika karar aldığı için iş bıraktıran da bu ruhtur. İşçiler mücadele içerisinde öğrenerek ilerliyorlar.

Herkes, “Tuzla'nın tutumu örnek alınmalıdır” diyor. Gerçekten de işçi sınıfının bir bölümü olarak Tuzla Deri işçileri örnek bir tutum içindedirler. Özellikle de sınıf adına politika yapan siyasi ve iktisadi örgütlerin yöneticileri bir Tuzla örneğine, bir de “kitlenin geri bilinci” üzerinden yaptıkları politikaya dönüp bakmalıdırlar. Zira, Tuzla Deri işçileri devrimciler tarafından yaratılan mevziler doğru kullanıldığında, genel devrimci görevler dahi samimiyetle yerine getirilmeye çalışıldığında nelerin yapılabileceğini ortaya koymaktadırlar.

RUBİ TEKSTİL'DE DİRENİŞ!

Kurtuluş Yok Tek Başına! Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!

Yeni ibosna Sanayi bölgesinde bulunan Rubi Tekstil'de geçtiğimiz günlerde bir direniş yaşandı.

Beş işçi tazminatsız işten çıkarıldı. Rubi işçileri, buna sessiz kalırlarsa sıranın kendilerine de geleceğini düşündükleri için ve “arkadaşlarımız geri alınsın!” talebiyle işi durdurarak direnişe geçtiler.

İşletmenin bahçesinde oturan işçiler, buradan dışarıya çıkmayacaklarını ve sabaha kadar oturmakta kararlı olduklarını belirtiyorlardı.

Mesai bitimine yakın kapitalist

gelerek, “tamam, işten çıkarılanların tazminatlarını ödeyeceğiz ve bu kişileri araştıracağız, eğer bir kabahat işlememişlerse işe geri alacağız” diyerek direnişi dağıtmaya çalıştı. Bunun üzerine Rubi işçiler direnişi sona erdirdiler. Bu küçük ama anlamlı direnişleriyle kapitalistin eteğini tutuşturan Rubi işçileri, gelecekte sermayenin ayak oyunlarını daha güçlü bir örgütlülükle karşılamayı başarabildikleri takdirde büyük zaferlerin altına da imza atabileceklerdir!

Devlet Terörü Her Yerde KOPUZLAR DERİ DİRENİŞİNE YİNE JANDARMA SALDIRISI

Kopuzlar Deri işçilerinin mücadelesi:

Kopuzlar Deri işçileri kapitalistin azgın sömürüsüne hiç bir zaman boyun eğmediler. Sendikal haklarını kullanmakta ısrarcı oldular. Sendikanın da desteğiyle sürekli bir hak alma mücadelesi yürüttüler. Kapitalistin oyunları nedeniyle toplu sözleşme yetkisi alamadılar. Ancak toplu sözleşmeden doğan hakların kullanımını içeren bir protokole kapitalisti zorlamayı başardılar. Uymadığı yerde direnişe başvurdular. Fabrika Tuzla'ya taşındığından bu yana üçüncü kez direniyorlar.

Direnişçiler kazanacaklarından-en küçük bir kuşku duymuyorlar. Çünkü kazanmak için gereken en temel dayanaklara sahip olduklarını

biliyorlar. Pek çok direnişi, grevi daha baştan yenilgiye mahkum eden bir kaç temel zaaf onlar için geçerli değil. Birincisi; direniş sırasında kapitalist üretimi sürdürmüyor. İkincisi; havzadaki diğer deri işçilerinin aktif desteğinde ifadesini bulan bir sınıf dayanışması örgütlenebilmiş durumda. Üçüncüsü; mücadeleci bir anlayışı temel alan sendikal bir örgütlülüğe sahipler. Salt üretimi durdurmak değil, işlenmiş malların dışarı çıkarılmasını engellemek konusunda da son derece bilinçli ve kararlılar. Zaten bu son saldırıya sebep de, kapitalistin mal çıkarma girişimi oluyor.

Kopuzlar Deri kapitalistin kimliği:

Kopuzlar Deri fabrikası sahibi ham deri alım satımı, inşaat gibi alanlarda da iş yapıyor. Kazlı çeşme'den beri yasa tanımazlığı ve yalancılığıyla tanınıyor. Sendikanın yetki almasını “yasal” yoldan engellemek için diğer alanlarda çalıştırdığı, hatta hiç çalıştırmadığı akrabalarını, köylülerini kullanıyor. Onları fabrika üzerinden sigortalayarak sendikali işçi sayısını düşük gösteriyor. Sendikayla girdiği protokolleri “söz verip tutmama” yöntemiyle boşa çıkarıyor. Diğer alanlardan elde ettiği kazançları nedeniyle direnişlere ve üretimin durmasına epeyce bir süre dayanabiliyor.

Bir direnişçinin dilinden son saldırı ve çatışma:

“Patron, Özbay firmasının arabasına işlenmiş mal çıkarmaya çalıştı. Engellemek için kapıya gittik. Ögle paydosunda diğer fabrikalardan arkadaşların da toplandığını gören jandarma Başkan'a mal çıkarmayacağına dair söz verdi. Sonra savcı telefonla mal çıkabileceğini söyledi. Tabi bunu sağlamak için jandarma takviyesi geldi. Adam başına onar-onbeşer asker düşüyordu. Burada bize saldırdılar. Saldırı

olduğunda yalnızdık, çünkü diğer fabrikalardan arkadaşlarımız işbaşı yapmışlardı. Bayan arkadaşlar falan iyice dayak yedi. Bir parça malı çıkarabilmek için savcısıyla, jandarmasıyla korumaya alıyorlar patronu. Ve böyle azgın bir şiddet uygulamadan da bunu başaramıyorlar. Ne yaparsa yapsın faydası yok ama. Biz kazanmaya kararlıyız. Sonuna kadar direneceğiz.”

Ten İşçileri Mücadele Yolunda İlerliyor

Tekstil işkolunda sigortasız çalışma, fazla mesailer, işten atılmalar, kötü yemekler, küfür, hakaret vb. kötü çalışma koşulları ortak bir sorundur. Ancak giderek daha fazla işletmede işçiler artık kölelik koşullarına boyun eğmiyor. Kapitalistlere karşı mücadele ve örgütlenme yolunu seçiyor.

Mücadele yolunda ilerleyenlerin arasında Ten işçileri de yer alıyor. Sınıf devrimcilerinin bildiri, broşür vb. araçlarla uzun bir süreden beri yol göstermeye çalıştığı, bizzat mücadelenin içerisinde yer alarak desteklediği işçilerin çoğu yaklaşık 9 aydır yürüttükleri örgütlenme faaliyeti sonucunda sendikaya üye oldu. Sendikanın yetki alması beklendiği bir sırada patron saldırıya geçti. Önce hışmını mücadelenin en önünde yer alan devrimci bir işçiden aldı. Gereksiz kapı önüne konmaya karşı direnen işçi, müdürün polis çağırma tehditlerine ve bekçilerin engellemelerine rağmen fabrikaya girmeyi başardı. Sınıf kardeşlerini dayanışmaya ve mücadeleye çağırdı. Fakat ertesi iş günü patronun kolluk güçleri tarafından içeriye sokulmadı.

Kapının önünde direniş geçiren işçinin diğer sınıf kardeşleriyle bütünleşmesini engellemek için işveren her yolu denedi. İşçilerin dışarıyı görmemeleri için camlara karton yerleştirdi. Yemek saatinde kapıları kilitledi vb. Fakat içerdeki işçiler kilitli kapıyı zorla açtırarak direnişteki işçiyi sahiplendi.

Sendikanın yetki alma aşamasında olduğunu haber alan Ten kapitalisti bu sefer işçi kıyımına başladı. İşçileri öncüsüz bırakmak için önce 9 işçiyi işten attı. Atılan işçiler fabrikanın önünde direniş geçtiler. Üretim % 80 düşürüldü ve yemek boykotu yapıldı.

Daha önceleri Ten Tekstil'in bir bölümü Avcılar'da yeni yapılan binasına taşınmıştı. Yeni kapitalisti, yeni binanın belediye sınırlarının dışında olması bahanesiyle girdi-çıkırtı yapmak istemişti. Fakat sendika avukatlarına danışan işçiler bunu red ettiler. Bu sefer de 15 günlük zorunlu senelik izne çıkarılmayla yüzyüze kaldılar.

Sınıf kardeşlerinin deneyimlerinden hareketle Ten işçileri zorunlu iznin yeni tensikatların habercisi olduğunu biliyorlar. İzine çıkarılan işçilerle direnişteki işçiler ortak bir basın açıklaması yaptılar. Çalışan işçilerin balkondan ve bahçeden alkışlarla desteklediği basın açıklaması bittikten sonra işçiler yürüyüşe geçti. Seslerini sınıf kardeşlerine-çevredeki fabrikalara duyurmak isteyen işçilerin sloganları hiç susmadı. "Yaşasın TEN Direnişimiz!", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!", "Suskun İşçi İstemiyoruz!", "Sendika Hakkımız, Söke Söke Alırız!", "Yaşasın Sınıf Dayanışması!" şiarları tüm çevre fabrikalarında yankılanıyordu. Yaklaşık 500 metrelik yürüyüş polislerin engellemesi sonucu bitirildi.

Tensikatlar sürüyor. Yeni Bosna'daki fabrikada yeniden 11 işçi atıldıktan sonra, buna Pazartesi günü 30 işçi daha eklendi. İşe geri alınan biri dışında işçiler kapıdaki sınıf kardeşleriyle birlikte mücadeleyi sürdürüyorlar. DİSK Tekstil'in mücadeleyi yeterince sahiplenmediğinden, ertelemeci bir tavır takındığından rahatsız olan işçiler kararlılıklarından bir şey yitirmiş değil. Sermayenin faşist diktatörlüğüne karşı başlattıkları mücadeleyi kendi dar sorunları ile sınırlı görmediklerini kanıtlayan en güzel gelişme ise ölümü kucaklayan zindan direnişçileri için Pazartesi günü gerçekleştirdikleri devrim şehidi saygı duruşu olmuştur.

Yaşasın TEN Direnişimiz!
Yaşasın Sınıf Dayanışması!
İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!

Ten Direnişçileriyle Söyleşi

SYKB: Yaklaşık 3 haftadır fabrika önünde direniştesiniz. Bu üç haftadaki olumlu, olumsuz gelişmeleri aktarır mısınız?

Başlangıçta bir kişiyle başlayan direnişimiz daha sonra on kişinin işten atılıp direniş katılmasıyla belli bir boyuta ulaştı. Bu on kişinin direniş katılması bizim için çok olumlu bir gelişmedir. Çünkü bu, atılacak olan diğer işçilerin direniş katılmaları demektir.

SYKB: Ten Tekstil'de dokuz aydan bu yana bir sendika çalışması yürütüyorsunuz. Son işten çıkarmalarla ve direnişle birlikte bu çalışma hangi aşamaya geldi?

Şu anda işçilerin %80'i sendikaya üye. Yetkiye başvurulmuş, son aşamadayız. Ama Ten kapitalisti de bunlara karşı önlem almış durumda. İşçileri zorunlu izne çıkarmış. İzinden sonra işten çıkarmaları tamamlayıp fabrikayı kapatmayı hedefliyor. Daha sonra başka bir isimle başka işçileri sövmeyi planlıyor. Yine işçileri sendikasız, atılanları tazminatsız bırakmayı düşünüyor. Biz buna izin vermeyeceğiz. Ayrıca Ten'in fason çalıştığı yerlere sendikanın hazırlanmış olduğu bildiriler dağıtılacak. İşten atılan işçilerin hepsi ortalama altı senelik eski işçi olmalarına rağmen tazminat alma gibi bir kaygı taşımadan kararlı bir şekilde direniş sürdürüyorlar.

SYKB: Direnişinize içerden veya dışarıdan, başka fabrikalardan, destek eylemleri ve ziyaretleri oldu mu? Olmadıysa bunun sebeplerini biraz açar mısınız?

İçeriden ve dışarıdan destek var ama yeterli düzeyde değil. Bunun sebebine gelince; biz şimdiye kadar Ten işçileri olarak bir çok fabrikada duyduğumuz direnişlere destek vermedik. Eğer biz şimdiye kadar

bir Özbek direnişine, bir Sun Tekstil'e, bir Özel Tekstil'e, bir Caan Tekstil işçisine destek verebilseydik bugün biz de onlardan destek alabilirdik.

Ayrıca Bahçelievler Belediyesi işçileri destek ziyaretinde bulundular ve maddi destek sunacaklarını söylediler. Bir de sendikanın örgütlü olduğu işletmelerden destek geleceği söylendi.

SYKB: Bu çalışmayı yürütürken fabrika içindeki iletişimi nasıl sağlıyorsunuz? Bir komiteniz var mıydı? Komite düzenli olarak toplanıp fabrikaya özgü politikalar üretilebiliyor muydu?

Tabi bir komitemiz vardı ve işten atılmalara ve başka sorunlara karşı komitenin belirlediği kararlar doğrultusunda hareket edildi. Ayrıca düzenli olarak toplanıyor ve iyi bir diyalog kuruluyordu. Sırası gelmişken söyleyeyim, biz bu direnişimiz sırasında komitenin çok önemli ve gerekli olduğunu öğrendik. Bu da bizim için olumlu bir gelişmedir.

SYKB: Şu anda direnişte olan kaç işçi var? Moralleri nasıl?

Şu anda burada 31 direnişçi arkadaşımız var. Önümüzdeki hafta zorunlu izin bitiminde işten çıkartmaların artmasıyla direnişimiz de büyüyecektir. Morallere gelince çok iyi.

SYKB: Sizin de bildiğiniz gibi tekstil iş kolundaki işçiler çok azgın bir sömürüyle karşı karşıya. Bu mücadeleyi kıskırtması gerekirken, nasıl oluyor da bazen bir dezavantaja dönüşebiliyor?

Ben bunu boyun eğmekten kaynaklanan bir şey olarak görüyorum. Sömürüye karşı

koymadığımız, tek yumruk, tek vücut olamadığımız müddetçe sürekli ezilmeye mahkum olacağız. Burada sınıf bilinçli öncü işçilere görev düşüyor. Bence her işçi öncü olmalı ki, başarılar da bizim olsun.

SYKB: Toplam olarak geriye dönüp baktığımızda; yaşadığımız direnişle önceki ve şimdiki sürecin, eksiklikleri ve zaafı neler oldu?

Direnişten önce arkadaşlar toplantılara katılımcı değildiler ve konuşmaları dinlemiyorlardı. İşçiler arasındaki birliği sağlamak oldukça zor. Siyasi düşüncesi ne olursa olsun bizim sorunlarımız ortak. Mesela bizim burada düzenli olarak camiye namaz kılmaya giden arkadaşlarımız var. Ama yine bu arkadaşlar direniş kararlılık sürdürüyorlar.

SYKB: Bunları toplam olarak değerlendirdikten sonra gelinen aşamada ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Direnişimiz hala kararlı bir şekilde devam etmekte ve amacımıza ulaşmaya kadar sürdüreceğiz. Kararlı olduğumuz zaman yenemeyeceğimiz hiç bir sorun yoktur.

Yaşasın Ten Direnişimiz!

Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi

Yıldız Plastik Grevde!

İşten Çıkarılsak da Onurlu Mücadelemiz Sonucu Çıkarılacağız!..

Yıldız Plastik'te 22 yıldır asgari ücretle işçi çalıştırılıyor. İşçilerin sendika ve grev hakkında hiç bir bilgileri yok. Hak nasıl alınır konusunda da bilgisizler. Ne zaman ki ben ve bir kaç arkadaşım sendikada (Petrol-İş) yapılan eğitim çalışmalarına katıldık, işte o zaman bazı şeyleri de daha iyi anlamaya başladık. Hemen işe koyulduk. Temsilci seçimlerine başvurdum ve temsilci seçildim. Taban çalışmasına özel bir ağırlık verdik. Bu direnişimizde de önemli bir rol oynadı.

33 gündür grevdeyiz. Bu Yıldız Plastik'in tarihindeki ilk grev. Bugüne kadar işveren bize her türlü sömürü koşullarını dayatabilmiş. Sürekli tensikatlarla '92'de 300 civarında olan işçiler 50 civarına düşürüldü. Şimdi de işyerinin kapatılma söylentisi ortada dolaşıyor. Ancak kapansa da farketmez. Çoğumuz 5, 10, 20 yıllık işçiyiz. Bıktık artık. Aldığımız asgari ücret bekara yetmiyor. Kaldı ki bizim gibi çocuklu aileye hiç yetmez. İlk direniş deneyimimiz olduğu için talebimizi ücretimizin 15 milyona yükseltilmesiyle sınırlı tuttuk.

Kaybedecek hiç bir şeyimiz yok. Mücadelemizi yapacağız. İşten çıkarılırsak da onurlu mücadelemiz sonucunda çıkarılacağız. Grevimize destek almak için her tarafa gittik. Hatta kahveye gidip konuştuk, oradaki sınıf kardeşlerimizi örgütlemeye çalıştık.

İşveren bize hep "aile gibiyiz" diyorlar, "büyük gemiyi hep birlikte kurtaralım, çünkü hepimizi kurtaracak olan o gemidir" laflarıyla kandırmaya çalışıyor. Her sene aynı söylemlerle gemiyi kurtarıyoruz. Fakat bir türlü binemiyoruz, sandallarla arkasından gidiyoruz.

Ömür boyu köle olarak çalışamayız! İşin yoğun olduğu zamanlar vardiya var. Normalde 8:00-18:00 arası çalışıyoruz. Cumartesi, Pazar da yok.

Daha önceleri arkadaşlarımızdan grevde olan başka fabrikalardaki sınıf kardeşlerimize destek olmalarını istiyorduk. Bazıları bizim zorlamalarımızla, bazıları ise "bir zaman olur bize de yardım yapmaları gerekir" düşüncesiyle bizi destekliyorlardı. Nitekim öyle de oldu. Şimdi destek verdiğimiz çeşitli fabrika işçileri (Pancar Motor, Uzel) bize çok güzel dayanışma örnekleri sunuyorlar. Hem maddi, hem de manevi yönden. İşçilerin ziyaretlerine karşı işveren polis çağırırdı. Fakat, "Bu bizim en doğal hakkımız, arkadaşlar bizi ziyarete geldiler ögle tatilinde" diyerek karşılık verdik.

Greve istekli çıkanlar var, pişman olan da var. Fakat istekli çıkanlar daha çoğunlukta. İşveren bir kaç defa taşeron çalıştırmayı denedi. Fakat biz taşeronu içeriye almadık. Taleplerimizi elde edinceye kadar mücadele etmeye kararlıyız. Ayrıca cezaevlerindeki olayları, haksızlıkları kiniyoruz.

Yıldız Plastik'ten Bir İşçi

AŞTİ Grevi İkinci Ayında.... “Kaybedersek bile mücadeleye ederek kaybedelim...”

Ankara AŞTİ'de 31 Mayıs'ta başlayan grevi yaklaşık 2 aydır devam ediyor. İşçilerin moral düzeyi çok iyi ve grev başarıya ulaşınca kadar devam etmeye kararlılar. Greve 284 işçiden 264'ü aktif katılıyor. Kalanlar ise destek veriyor. AŞTİ %50'si Büyükşehir Belediyesi'ne %50'si Tarım Bakanlığı'na ait olan bir işletme. Grevi yürüten işçiler TÜMTİS'e bağlı. TÜMTİS Ankara Şube Sekreteri Abidin Kandeğer ile yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz:

SYKB: *Greviniz 31 Mayıs'tan beridir sürüyor. AŞTİ'nin günde 1,5 milyar TL zarar ettiği koşullarda, işverenin hâla uzlaşmaya yanaşmamasını nasıl açıklıyorsunuz?*

A. Kandeğer: Bunun birkaç nedeni var;

1- Örgütlü işçi istemiyorlar. İşçileri kendileri aldığı için, nasıl olsa bizim adamlar, grevi bırakırlar diye düşünüyorlar. Fakat yanılıyorlar, işçi sınıfı haklarını almak için mücadeleye başladığında kendisini ezenin kim olduğu hiç önem taşımaz.

2- Emanet, bariyer, otopark vb. hizmetler yerine getirilmediği için ortalama 1,5 milyar zarar ediliyor. Fakat bu para kendi ceplerinden çıkmıyor, devlete zarar veriyor. Dolayısıyla şimdilik bunu pek önemsemiyor görünüyorlar.

3- IMF'nin dayatmaları doğrultusunda sözleşmeleri özellikle düşük tutmaya çalışıyorlar. EGO, Keçiören, Mamak sözleşmeleri tamamladı. Büyükşehir ve bizim sözleşmeler kaldı. İyi bir örnek oluşturmaması için bizimkini de düşük bağtılamaya çalışıyorlar. Fakat başaramayacaklar.

SYKB: *Grevi kırmak amacıyla zabıta, trafik polisi vb.nin çalıştırılması denenmişti. Ayrıca görülüyor ki, özel temizlik şirketine bağlı işçiler taşeron olarak çalışıyorlar. AŞTİ'de çöp birikmesi vb. sorunlar ortaya çıkmıyor. Bu durum, grevin sonuçlarının diğer işçiler ve emekçiler tarafından görülmesini zorlaştırıyor. Bu durumda grevin meşruluğunu halka ve diğer emekçi kesimlere anlatabilmek için ne tür yöntemler kullanıyorsunuz?*

Örneğin, AŞTİ hergün, ülkenin çeşitli yerlerinden gelen onbinlerce insana geçiş kapısı oluyor. Bu da dayanışmayı yükseltmek, haklılığımızı anlatmak için bir zemin olarak kullanılabilir. (Grev dayanışma fonu oluşturarak AŞTİ'yi kullanan insanların, gelip geçen yolcuların desteğini istemek vb.)

A. Kandeğer: Burada yapılan hizmeti

durdurmak. İşyeri çöktürsün diye Kızıl Bayrak Arşivi - <https://kizilbayrak.org>

grevin etkisi belli olmayabilir. Zaten asıl etkisi işletmeye verilen parasal zarar olarak ortaya çıkıyor. Biz grev önlüklerimizle gezip herkese grevde olduğumuzu göstermeye çalışıyoruz. Grevi yaşayanla yaşamayan arasında çok fark var. İnsanlardaki duyarsızlık biraz da bundan. Örneğin; Büyükşehir Belediyesi suyu dolara bağladı hiçbir şey olmadı. Başta bize çeşitli baskılar geldi grev önlükleri ve ziyaretçiler konusunda. Karşı koyduk ve önlüklerimizi çıkarmadık. Ziyaretçilere burası cezaevi mi, ziyarete gelmeyin gibi müdahaleler oldu. Kaybedersek bile mücadele ederek kaybedelim. Biz haklıyız.

İller İdaresi Yasası meşru hale getirilmeye çalışılıyor. Buna denk düşürüldü. İşin özü; yönetenler ve yönetilenler var. Yönetenler sermayedir. Parlamento göstermelik. İnsanlar biraz da yaşayarak öğrenecek.

CHP, DYP ve diğer hükümetler zamanında da grevler yaşandı. Ne kadar uzarsa uzasın kararlıyız. ADP (Ankara Demokrasi Platformu) toplantısında gündeme getirdik. Türk-İş Ankara Şb. Başkanları bunun için toplandılar. 2 günlük açlık greviyle destekleyeceklerdi, ama hiçbir şey yapmadılar. Bunun dışında medyadan sürekli grevimizi duyurmaya ve kamuoyu yaratmaya çalışıyoruz.

SYKB: *Grev nedeniyle giriş, konaklama ve park ücretleri toplanamıyor. İşletmenin zararının büyük bir bölümünü de bu oluşturuyor. Bu durum gözönüne alındığında ulaştırma şirketleri yazıhanelerinde çalışanlarla daha kolay ilişkiye girmek ve dayanışmalarını kazanmak mümkün. Ayrıca aynı işkolunda çalışıkları da gözönüne alınırsa onları da sendikal örgütlenmeye kazanmak kolaylaşacaktır. Bu konuda girişimler var*

mi?

A. Kandeğer: Bunu başarabilmek için sadece AŞTİ değil bütün Türkiye'de çalışanların %50+1'ini örgütlemek gerekiyor. Sigortasız çalışmaları ve sürekli işçi değişmesi işi daha da güçleştiriyor. Bu daha uzun erimli bir çalışmayla başarılabilir ancak.

SYKB: *Ankara, aynı zamanda büyük bir sanayi kenti ve yoğun bir işçi nüfusunu barındırıyor. Bu, sınıf dayanışmasını örgütlemek için bir çok fırsatın da varlığı demek. Bu doğrultuda neler yapılabilir?*

A. Kandeğer: En önde gelen işçi sendikalarından biriyiz. Sınıf mücadelesi içerisinde bir dayanışma hattı oluşturmaya çalışıyoruz. Ancak örgütlülük çok az. Grev fonumuz var. Destekler oluyor. Fakat biz bireysel desteklerden çok örgütlü yardım önemsiyoruz. Çünkü; örgütlü yardım sınıf dayanışması açısından çok önemli.

SYKB: *Ülkeyi yönetenler, her geçen gün daha da saldırganlaşıyor. Polis, haklarını aramak ve almak için sokağa çıkan her kesime saldırıyor. Böyle bir dönemde grevde olmak bazı açık saldırılara da hazır olmayı gerektiriyor. Ne düşünüyorsunuz?*

A. Kandeğer: Haklı mücadelemiz devam ettikçe baskılarla karşılaşacağız, bunu biliyoruz. Ya boyun eğersin ya mücadele edersin. Biz baştan mücadeleyi seçtik.

SYKB: *Size direnişinizde başarılar dileriz.*

A. Kandeğer: Bu grevimize destek için gelen herkese saygı duyuyoruz ve teşekkür ediyoruz.

SY. Kızıl Bayrak / ANKARA

İllegalite Yükünden Kurtulmuşlardı, Sıra “Sokak”ın Getirdiği Risklerden Kurtulmada; EP’li Bürokratların “Sokak” Korkusu

“Eğer sınıfın partisini varetmek istiyorsak, sokağa çıkmalıyız, sokakta kavga etmeliyiz”; “Yunanistan’da neler oluyor? Sokak hareketi gelişiyor”; “Çözüm sokaktan geçer”; “Sokağa çıkma zamanıdır”; “İşçi temsilcileri sokağı gösterdi”; “Tepkiler sokakta yankılanıyor”; “Dava sokakta görülecek”... Bunlar Evrensel gazetesinde, 21-24 Haziran tarihleri arasında, çoğu başlığa çıkarılmış olan “sokak” vurgusuna yalnızca bir kaç örnek...

“Partimizi sokakta kurduk, sokakta savunacağız!” söylemi, Emek Partisi’nin tabanında belli bir etki yaratmış, devletin EP’i kapatma girişimleri üzerine de daha yoğun bir biçimde kullanılmaya başlanmıştı. Polis vahşetiyle yüzyüze kalan kitlesel basın açıklamasının ardından da bu vurgu bir süre daha yapıldı. Ama ölçüsü iyiden iyie kaçırılan bu söylemin eylemle buluşmasının “güçlük”leri bir yana, bu vurgunun tabanda kışkırttığı devrimci eğilimler çok geçmeden “sokak” kavramının gözden geçirilmesini zorunlu hale getirdi. Bu iş için tayin edildiği anlaşılan biri “aydın” öteki “perspektif” koyucu iki yazar gereğini yaptılar. 4 Temmuz tarihli Evrensel gazetesinde yayınlanan ve birbirini tamamlayan iki köşe yazısı ile “sokak sorunu”na reformist kimliğe denk düşen bir açıklık getirdiler.

Kitle hareketliliğinin kendisini sokaklarda giderek daha güçlü bir biçimde ifade etmeye başladığı ve militan bir tarzda ortaya koyduğu koşullarda, “sokak” vurgusu, tasfiyeci-legalist dağılmayı en berbat biçimde yaşamış olan bu liberallerin gerçek kimliklerini gizlemesinin iyi bir örtüsü olma işlevini yerine getiriyordu. Söyleme göre, Emek Partisi gerçekte “düzenin içine sığmayan”, nitekim mücadelesini sokaklarda veren bir partiydi! Onlar “karşı-devrimle cepheden savaşa girmek” üzere “açık politika” alanına çıkmışlardı! Sözde “illegal” örgüt olma adına “sınıfın kitlesel politik parti olarak açık politikaya girmesi”ni yadsıyanlardı gerçek tasfiyeciler! vb...

Reformizme evrimde öylesine hızlı bir mesafe katedilmişti ki, tabanın buna uyum göstermesi biraz sıkıntılı bir süreç olarak yaşanmıştı. Düzenin icazet alanına geçişin yarattığı bu sorunlar bir süre için de olsa ancak “devrim”, “sosyalizm”, “sokak” vb. söylemler ile biraz olsun dengelenebilirdi. Bu zorunlu dengeyi gözettiler. Düzen legalitesine boylu boyunca uzanmış olmalarını özellikle “sokak”

üzerinden yürüttükleri ikiyüzlü bir propaganda ile perdelemeye çalıştılar. Devletin EP’i kapatma girişimi ile birlikte “sokak” vurgusu daha bir yoğunlaştı. Partimizi “sokakta kurduk, sokakta savunacağız!” bu dönemin temel “şiarı” olarak öne çıkarıldı. Evrensel gazetesinin başlıklarına da cömertçe çıkartılan “sokak” söylemi, belli sınırlar içinde de olsa tabanda mücadele eğilimini kışkırttı.

Bir kere bunun kendisi başlıbaşına bir problemdi. “Sokak”ta devrimci damarları kabarcak ve eski devrimci anıları canlanacak bir taban, artık devrimcilikten hiçbir iz taşımayan 12 Eylül yorgunu yeni liberal EP bürokratları için bir sıkıntıya dönüşebilirdi. Öte yandan, devlet terörünün alabildiğine boyutlandığı bir dönemde EP’i “sokakta savunma”nın gerektirdiği bedelleri değerlendirmekte güçlük çekmeyen bu ruhsuz liberaller taşıyamayacakları bir yükün sorumluluğundan bir an önce kendilerini kurtarmak zorundaydılar.

“Sokak sorunu”nu tabana kavratma adı altında yapılan şey, gerçekte, bu hoş olmayan sıkıntılara karşı alınan bir politik önlemden başka bir şey değildi. Bunu yapmakla düzenin ilgili odaklarına ve elbette bu arada devletin yargı organlarına gerekli mesajlar da iletilmiş oluyordu.

Evrensel’de aynı gün yayınlanan söz konusu iki yazıdan ilki, eski devrimci yeni “aydın” Aydın Çubukçu imzasını taşıyor. “Sokak” başlıklı bu köşe yazısında, “sokak” kavramı çeşitli yönleriyle “irdeleniyor”. Sokaktan kaçışın teorisine iyi bir örnek olan bu yazıda, Emek Partili’lerin “sokak”tan ne anlamaları gerektiği sorununa önemli “açıklıklar” getiriliyor. “Sokak, yalnızca eylem yapılan bir yer değil, örgütlenilen bir yerdir. ‘Sokakta savunacağız’ sözü, ‘sokaklarda gösteri yaparak

savunacağız’a indirgenmemelidir. Asıl önemli olan fabrika, işyeri, semt vb. birimler temelinde örgütlenmektir...” Çubukçu’nun yazısı bunları söylüyor.

Yazıda “kimi grupların ve siyasi hareketlerin” sokağa soyut bir özgürlük temasını ifade eden “romantik” yaklaşımları düzeysiz bir “sokak çocukları” benzetmesi üzerinden mahkum ediliyor. Dahası, sokağa “askeri” bakış açısıyla yaklaşmanın yüzeyelliği eleştirilerek yazıya “bilimsel” bir hava da verilmeye çalışılıyor. İrlandalı marksist bir sendikacı olan James Connolly’nin “sokak” tanımlamasından yola çıkan liberal yazar, askeri bakış açısının sokak kavramının asıl öne çıkarılması gereken “sosyal” içeriğini nasıl gözden kaçırdığını ortaya koyuyor. Buna göre, sokak, “Evler, dükkanlar, atölyeler, taştan, betondan binalardan ibaret değil”miş! “Bunlardan herbiri içindeki insanlarla önemli” imiş!

Connolly İrlanda ayaklanmasını yönlendiren marksist bir devrimcidir. “Sokak savaşı”ndan yola çıkarak yazdıkları son derece sade ve nettir: “Terimin askeri anlamıyla sokak dediğimiz şey zaten nedir ki? Sokak bir kentte yer alan bir geçittir.” ... “Barikatları tam kurulmuş ve her iki yanındaki evlerdeki kuvvetlerce tutulmuş bir sokağın alınabilmesi için bu evlerin içlerine girilmesi ve göğüs göğüse savaşa ele geçirilmesi lazımdır.”

Burada sorunun “askeri” açıdan irdelendiği açık bir biçimde ortaya konulmaktadır. Dahası başarılı bir sokak savaşının sokakta bulunan evlerdeki insanlar tarafından göğüs göğüse bir mücadele ile verilebileceği de kendiliğinden anlaşılmaktadır. Kitleler politik olarak kazanılmadan askeri bir savaşa girişilemeyeceğinin işin ABC’si olduğu kuşkusuz ki bu liberal yazar tarafından da bilinmektedir. Ama buna rağmen

“sokak insansız düşünülemez” türünden ukalalıklarla, 1916 yılındaki ünlü İrlanda ayaklanmasına önderlik eden ve bir kaç ay önce “sokak savaşı” üzerine yazdıklarını bu ayaklanma içinde pratiğe geçirirken katledilen bir devrimcinin anısına saygısızlık edilmektedir.

“Provokasyon, saldırı, darbe” başlığı taşıyan öteki yazıda ise, sokaktan kaçış taktiği, burjuvazinin politikalarını boşa çıkarmak üzerinden incelikli bir biçimde formüle ediliyor: “İşbirlikçi burjuvazi ve sermayenin silahlı müfrezeleri, emekçilerin ileri kesimleriyle politikleşmiş çevrelerini geniş yığınlardan soyutlayarak ve deyim yerindeyse ‘sokakta yalnız yakalayarak’ ezmeye çalışmaktadır.”

“Sorun, yığınların en ileri kesimlerinin kendilerini ‘sokağa’, sermayenin silahlı güçlerinin önüne atma değil, en geniş emekçi kesimlerin somut taleplerle mücadeleye çekilmesidir. Barikatın örüleceği yer öncelikle fabrikalar, işyerleri, sendikalar ve emekçi semtlerdir.” (Vurgular bizim)

Daha açık bir biçimde ifade edecek olursak: Bugün sokağa çıkmak “yalnız yakalanmak” anlamına gelecektir. Bu nedenle “yüzbinlerin yürüyüşü yeniden gerçekleştirilmeden”, Emek Partisi’nde örgütlenmiş bulunan “yığınların en ileri kesimleri kendilerini ‘sokağa’, sermayenin silahlı güçlerinin önüne atma”malıdırlar.

Düzenin kolluk güçlerinin EP Genel Merkezi’nin bulunduğu “sokak”ın iki ucunu tutarak sergiledikleri vahşet, bu vahşetin verdiği korku, benzer sahnelerin tekrarlanmaması için bu liberalleri “sokak” kavramını yeniden gözden geçirmeye zorlamıştır. Düzenin icazet alanında ehlileşenler, şimdi de sokağı ehlileştirme çabasına girmişlerdir. Onlar kuşkusuz ki partilerini yine “sokak”ta savunacaklardır. Ama bir şartla! Sokağa bugün “eylem” ve “gösteri” yapmak için değil, kitleleri “örgütlemek” için çıkacaklardır.

Bu her iki yazının da verdiği mesaj, ulaşması gereken adreslerden birini buldu. Her vesileyle sokağı lanetleyen, toplumun en düşkün kesimlerinin mücadele alanı ilan eden Aydınlık gazetesi, “Eğriye Eğri, Doğruya Doğru” köşesinde, bu yazıların özellikle sokağa ilişkin bölümlerini seçerek yayınladı. EP’in İP’leşme doğrultusunda katettiği mesafe bu karşı-devrimci çete tarafından sevinçle selamlanmaktadır.

Yaşasın Kıbrıs halklarının kardeşliği! Kıbrıs'ta işgale Son!

Türk gericiliği bizzat başbakan Erbakan'ın katılımıyla Kıbrıs'ı işgalinin yeni bir yıldönümünü daha kutladı. 22 yıldır Türk ordusunun işgali altında bulunan Kuzey Kıbrıs bugün fiilen Türkiye'ye bağlanmış durumdadır. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti adıyla ilan edilen yapay devlet bugün tümüyle Türk gericiliğinin kuklası olarak hareket etmektedir.

Stratejik konumu nedeniyle Kıbrıs tarihi boyunca işgal ve ilhaklarla yüzyüze kaldı. 19. yüzyılın ikinci yarısında fiilen İngilizlerin kontrolüne geçse de I. Dünya Savaşı'na kadar yasal bakımdan Osmanlı İmparatorluğu'na bağlı kalan ada, savaş sırasında tamamen İngilizlerin hakimiyetine geçti. 1955 yılında başlayan bağımsızlık mücadelesine kadar Kıbrıs İngiliz valileri tarafından yönetilen bir sömürge olarak kaldı. Burayı bir askeri üs olarak kullanmak isteyen İngiliz emperyalizmi, Rum kesiminde gelişen mücadele karşısında, askeri üsleri elinde tutmak kaydıyla Kıbrıs'ın bağımsızlığını tanıdı. İngiltere, Türkiye ve Yunanistan garantör devletler olarak masaya oturdular. Garantörlük, her bir ülkeye "gerektiği" koşullarda adaya tek başına askeri müdahale imkanı veriyordu.

1960 yılında emperyalistlerin ve gerici-şoven devletlerin vesayeti altında kurulan "iki uluslu" bağımsız Kıbrıs Cumhuriyeti'nin ömrü uzun olamadı. Türk ve Rum gerici sınıfları adada içiçe yaşayan bu iki halkın birarada yaşama imkanlarını ortadan kaldırmak için sürekli olarak yoğun bir kışkırtıcı faaliyet yürüttüler.

Yunan burjuvazisinin Kıbrıs'ı toptan ilhak etme (Enosis) politikasına karşılık Türk burjuvazisi de adayı bölmek ("taksim") ve Türk parçasını ilhak etmek doğrultusunda bir politika izledi. 1955 yılında Yunan ordusunda subay olan Grivas tarafından "enosis" hedefi doğrultusunda EOKA isimli bir örgüt kuruldu. EOKA İngiliz emperyalizmine karşı silahlı mücadeleye girişti. Adadaki Türk gericiliği ise İngiliz işgali karşısında "tarafsız" bir tutum takınarak gerici bir rol oynadı. Dahası faşist komando birlikleri örgütleyerek Rumlara baskı uygulamaya ve kompolar düzenleyerek çatışma ortamı yaratmaya çalıştı. Türkiye burjuvazisi de doğrudan işin içindeydi. Rum düşmanlığı körüklenerek iki halkın birarada yaşayamayacağı gösterilmeye çalışılıyordu. EOKA'nın "enosis"i savunan faşist kanadının Türklere karşı yürüttüğü komplo ve saldırılar da işlerini ayrıca kolaylaştırıyordu. Bizzat Türk devleti tarafından örgütlenen Volkan, Türk Mukavemet Teşkilatı (TMT) türünden şoven-faşist örgütler Rum düşmanlığını kışkırtan faaliyetlerini giderek yoğunlaştırdılar. Karşılıklı saldırılarda çok sayıda Rum ve Türk yaşamını yitirdi.

Rum ve Türk şoven gericiliğinin bu kışkırtma ve komplo faaliyetleri, ada

halklarının kaynaşmış bir topluluk olarak yaşama imkanlarını ortadan kaldırıyor. Amaçlanan da buydu. Rum gericiliği "enosis", Türk gericiliği ise "taksim" planları doğrultusunda faaliyetlerini bağımsızlık sonrasında da yoğun bir biçimde yürüttüler ve örgütlendiler. Buna rağmen Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kuruluşunun ilk yıllarında iki halk arasında ilişkiler gelişmeye, özellikle ilerici güçlerin birliği güçlenmeye başladı. Devlet başkanı olan Makarios "enosis"e karşı çıktığı gibi, uluslararası planda da görece bağımsızlık politikası izledi. ABD'nin üs istemlerinin reddedilmesi, NATO'ya ve emperyalistlere karşı mesafeli tutum, dünya üzerindeki tepkisine yolaçtı. Bunun üzerine ABD'nin bölgedeki uşağı olan Türk devleti ve Kıbrıs Türk burjuvazisi Rum düşmanlığını yeniden tırmandırmaya başladılar. TMT iki halkın demokratik birliğini savunan her türlü ilerici gücü şiddet de kullanarak sindirmek doğrultusunda etkin bir kontra faaliyet yürüttü. Camileri bombalama türünden provokasyonlara, Rumlara karşı suikast ve cinayetlere girişildi, ilericiler öldürüldü.

Bu arada "enosis"ci Rum şovenistleri de örgütleniyor ve Türklere yönelik saldırılara girişiyorlardı. 1963 yılında Yunanistan'dan dönen Grivas'ın önderlik ettiği Rum şovenleri ile TMT arasındaki çatışmalar çıktı. Yunanistan'ın adadaki birliklerinin de katıldığı ve çok sayıda insanın öldüğü bu çatışmalar, Türk ve Rum halkları arasındaki güvensizliğin iyice artmasına yolaçtı. Rumlar ve Türkler çoğunluk oldukları bölgelere göçtüler. Bu "fiili" taksim sürecinin başlaması anlamına geliyordu.

TMT örgütlülüğünü köylere kadar yayarak hücreler oluşturdu ve bunları silahlandırdı. Temel slogan "Ya taksim ya ölüm!" idi. 1963 yılında, tümüyle Türkiye'den gönderilen subayların denetiminde, TMT'ye bağlı Mücahid isimli bir askeri örgüt kuruldu. 1974 yılında sayısı 10 bine ulaşacak olan ve düzenli birlikler ile paramiliter güçlerden oluşan bir örgütlülüktü bu. Kıbrıslı Rumlarla her türlü ekonomik ve sosyal ilişkinin kesilmesi doğrultusunda örgütlenen düşmanlık dolu kampanyalar ve göçler sonucunda iki halk

arasındaki ilişkiler büyük ölçüde koptu. 1967 yılında Türk Mıntıkası İdari Yönetimi kuruldu. Bu bölünmenin fiili olarak gerçekleşmesi anlamına geliyor ve bizzat MİT'in sağladığı kanallarla yoğun bir silah savkiyatı gerçekleştiriliyordu.

'67 yılında Yunanistan'da darbe gerçekleştirmiş olan Albaylar cuntası '71 yılında Grivas'ı adaya yeniden gönderdi. Grivas'ın '74 yılında ölmesi üzerine, "enosis" heveslerini hayata geçirmek Grivas'ın adamı Nikos Sampson'a düştü. Sampson 15 Temmuz '74'te Makarios'un sarayına saldırdı. Rum halkının gösterdiği direnişe rağmen EOKA-B olarak anılan faşist darbeciler sarayı ele geçirdiler. Bu Türk devletinin yıllardır zeminini hazırladığı işgal ve ilhak politikasını hayata geçirmek için bulunmaz bir gerekçeydi. Türk gericiliği bu bu "tarihi fırsat"ı en iyi biçimde değerlendirdi. Ecevit hükümeti 30 bin kişilik işgal ordusunu adaya sürerek yıllardır tezgahtanan "taksim" işini gerçekleştirdi.

Rumlar topraklarından sürülerek, göçe zorlanarak etnik temizlik gerçekleştirildi. 200 bin civarında Rum Güney'e göç etmek zorunda kaldı. Güneydeki Türklerin de işgal bölgesine geçmesiyle birlikte etnik bölünme coğrafi temelde de sağlanmış oldu. Bugün iki toplumun artık birarada yaşayamayacağı doğrultusunda yoğun bir propaganda yürütülmekte, Türk ve Rum halkları arasına örülen düşmanlık duvarları daha da kalınlaştırılmaya çalışılmaktadır.

Kıbrıs'ta yaşayan Türk topluluğu ise, işgalinin yarattığı sorunlarla yüzyüze bulunmaktadırlar. İşgal bir bütün olarak adanın ekonomisinde büyük bir gerilemeye yol açmıştı. Rum bölgesi kısa bir dönemde bu sorunları aşabildi. Yapay Türk devleti ise uluslararası planda Türkiye dışında hiçbir ülke tarafından muhatap alınmamanın sorunlarıyla karşı karşıya bulunuyor. Her türlü yardım ve kredi olanaklarından yoksun kalmış, en önemli gelir kaynaklarından biri olan turizm felç olmuştur. Ekonomisi herşeyiyle Türkiye'ye bağımlı durumdadır. Üstelik nüfusu 200 bini bile bulmayan Türk topluluğu 40 bin kişilik asalak orduyu beslemek zorunda kalmaktadır. Öte yandan işgal sonrasında

Türkiye'den sayısı bugün 80 binlere ulaşmış bulunan bir insan kitlesi göç ettirilmiştir. İşgalin yarattığı sıkıntılar nedeniyle adada yaşayan yerli Türk topluluğunun önemli bir kesimi ise başka ülkelere göç etmişlerdir. Öyle ki, bugün Kıbrıs'a Türkiye'den göç eden Türk'lerin sayısı adanın kendi yerlilerinin sayısından fazladır.

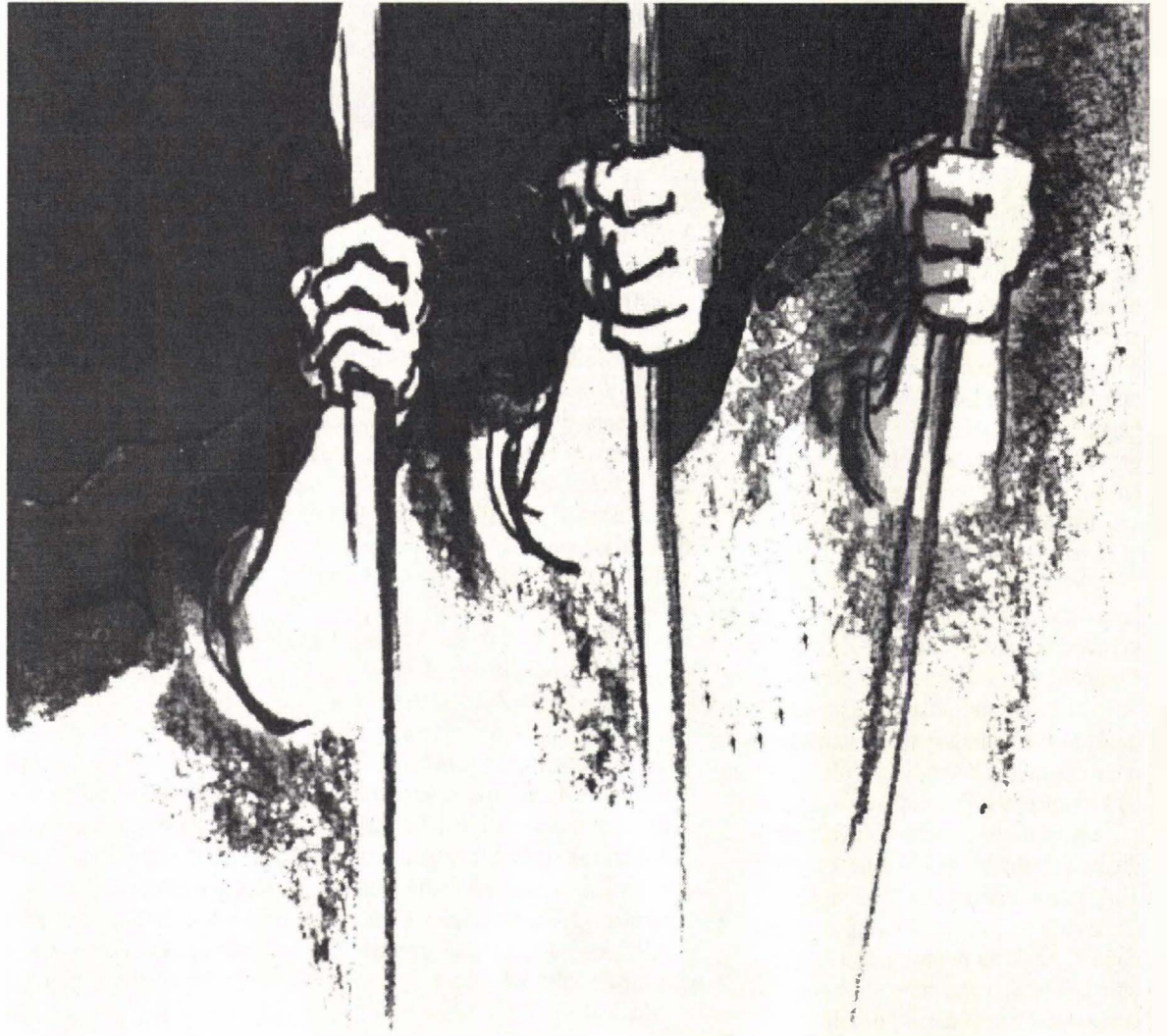
Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti olarak anılan kukla devletin hiçbir tarihsel ve siyasal meşruiyeti yoktur. KKTC, ada toprakları üzerinde yaşayan halkların iradesi yok sayılarak gerçekleştirilen işgal sonucunda kurulmuş yapay bir devlettir.

Her bakımdan Türkiye'ye bağımlıdır. Türk gericiliği bu toprakları her türlü kirli faaliyeti için kullanmaktadır. Kara parayı aklama işinden uyuşturucu trafiğine kadar... Fakat daha da önemlisi, Kıbrıs'ın Türk kontr-gerillasının çok yönlü bir eğitim üssü olarak kullanılmasıdır. İşgalden beri bu böyledir. Kıbrıs'ta kısa bir süre önce öldürülen gazeteci Türk ve Rum halklarının kardeşçe birlikte yaşamasından yana olan ilerici bir demokrattır. Türk İntikam Tugayları'nın üstlendiği cinayet bizzat Türk kontr-gerillasının işidir.

Türk devleti için Kıbrıs sorunu yıllardır kardeş Yunan halkına yönelik düşmanlığı körüklemenin kirli bir malzemesi olmuştur. İç politika ihtiyaçlarına yanıt veren şoven-gerici propaganda her fırsatta tımandırılmıştır. Fakat Kıbrıs işgali Türk burjuvazisinin karşısına sürekli olarak dış politikada en fazla sıkıştığı bir sorun olarak çıkmaktadır. Başta ABD olmak üzere Batılı emperyalistler tarafından baskı unsuru olarak kullanılmaktadır. Türk gericiliğinin "Türk dünyası" edebiyatı nedeniyle de taviz vermekte zorlandığı bu sorun, geline yerde bir yük haline gelmiştir. Bugün Türk burjuvazisi ile onların adadaki işbirlikçileri ve emperyalistler tarafından yaratılan bir sorundur. Her iki gerici devletin ada üzerindeki kışkırtıcı ve müdahaleci politikalarına karşı durulmadığı sürece ada halklarının demokratik birliği de sağlanamayacaktır. "Garantörlük" gerçekte ada halkları üzerinde vesayet anlamına gelmektedir. İçişlerinde rahatça müdahaleyi, işgal hakkının yasallaşmasını, adada askeri birlikler konumlandırmayı sağlayan "garantörlük" reddedilmelidir. Emperyalistler de dahil Kıbrıs'a yönelik her türlü müdahaleye son verilmelidir. Kıbrıs'ın kaderini yalnızca ada üzerinde yaşayan halklar tayin edebilirler. Türk devleti derhal Kıbrıs'tan elini çekmelidir. İşgal ordusu koşulsuz olarak adadan çekilmelidir. Türk gericiliği Kıbrıs'taki her türlü faaliyetine son verilmelidir. Türk ordusunun yanısıra Yunan birliklerinin tümü adayı terketmelidir, İngiliz sömürgecilikinden kalan İngiliz askeri üsleri sökülmelidir.

Yaşasın Kıbrıs Rum ve Türk Halklarının Kardeşliği!

Güç ve Eylem Birli

Sermaye iktidarı 1 Mayıs'ın hemen ardından ve 1 Mayıs'ta sergilenen devrimci başarıdan gerekli sonuçları çıkararak genel bir karşı saldırı başlatmış bulunuyor. Amaç devrimci kitle hareketini henüz yeni yeni güç ve tempo kazanmaya başladığı bu ilk gelişme safhasında boğmak, yeni bir aşamaya sıçramasına fırsat vermemektir. Sermaye iktidarının hesabının bu olduğu ve bu hesabı boşa çıkarmanın günün en acil ve yakıcı görevi olduğu üzerine tüm devrimci çevrelerde bir görüş birliği var. Kaldı ki değişik zamanlarda hep sözü edilen, ama hep de ortada bırakılan merkezileştirilmiş bir devrimci güç ve eylem birliği sorununun aniden gündeme girmesi ve somut görüşmelere konu olması tam da bu güncel durumla, bunun zorunlu gerekleriyle bağlantılıdır. Bunu da herkes biliyor. Demek oluyor ki sermaye iktidarının karşı saldırısını püskürtmenin ve devrimci kitle hareketini ileriye taşımanın öteki şeyler yanında birleşik bir devrimci direnme odağı oluşturmaktan geçtiği basit gerçeği, aynı şekilde, güncel duruma ve görevlere ilişkin değerlendirmelerin bir başka ortak buluşma noktası.

Devrimci örgütler arası güç ve eylem birliği görüşmeleri devrimci basında konuya ilişkin tartışmalar eşliğinde sürüyor. Temenni edelim bu görüşme trafiği ve tartışma süreci gereğinden fazla uzamaz, bir tür sürüncemeye dönüşmez.

Öncelikle güncel durumun ve gelişmelerin buna tahammülü yok. Sermaye iktidarı 1 Mayıs'ın hemen ardından ve 1 Mayıs'ta sergilenen devrimci başarıdan gerekli sonuçları çıkararak genel bir karşı saldırı başlatmış bulunuyor. Amaç devrimci kitle hareketini henüz yeni yeni güç ve tempo kazanmaya başladığı bu ilk gelişme safhasında boğmak, yeni bir aşamaya sıçramasına fırsat vermemektir. Sermaye iktidarının hesabının bu olduğu ve bu hesabı boşa çıkarmanın günün en acil ve yakıcı görevi olduğu üzerine tüm devrimci çevrelerde bir görüş birliği var. Kaldı ki değişik zamanlarda hep sözü edilen, ama hep de ortada bırakılan

merkezileştirilmiş bir devrimci güç ve eylem birliği sorununun aniden gündeme girmesi ve somut görüşmelere konu olması tam da bu güncel durumla, bunun zorunlu gerekleriyle bağlantılıdır. Bunu da herkes biliyor. Demek oluyor ki sermaye iktidarının karşı saldırısını püskürtmenin ve devrimci kitle hareketini ileriye taşımanın öteki şeyler yanında birleşik bir devrimci direnme odağı oluşturmaktan geçtiği basit gerçeği, aynı şekilde, güncel duruma ve görevlere ilişkin değerlendirmelerin bir başka ortak buluşma noktası.

Bütün bu siyasal değerlendirme ve belirlemelerin gerçekten bir anlamı varsa eğer, bunlar boş sözler değil de güncel durumun ve bunun belirlediği devrimci sorumluluğun bir ifadesiyse eğer, bu durumda güç ve eylem birliğine ilişkin asgari çerçevede süratle anlaşmak, bunu kitlelere ilan etmek ve pratikte ilk adımlarını da bir an önce somutlamak gerekmektedir. Faşist sermaye rejiminin

Birliğin Sorunları-I

saldırısı her gün, her an sürüyorken ve gerekli karşı direnci bulamadığı bir durumda arzuladığı sonuçlara parça parça ulaşması ciddi bir riskken, devrimciler aylara yayılacak bir görüşme trafiğiyle ve sonu gelmeyen tartışmalarla mı oyalanacaklar? En fazla bir kaç hafta içinde pekala sonuca bağlanabilecek bir sorunu aylara yayılacak bir görüşme trafiği içinde sürdürmeye rıza gösterebileceğini düşünmek bile istemiyoruz. Devrimci örgütler gerçek bir ciddiyet ve sorumluluk sınavından, devrimci ciddiyet ve devrimci siyasal mücadeleye karşı sorumluluk sınavından geçiyorlar. Dükkancı dargörüşlülük mü, emekçi yığınlar ve devrime karşı sorumluluk mu- herkes soruna ve sorumluluklarına bu açıdan bakmalıdır.

Söz konusu olan nasıl çözüleceği, ne tür bir sonuca bağlanacağı çok bilinmeyen bir girişim de değildir. Herşey bir yana, geçmişin olumsuz fakat son derece öğretici deneyimi, nelerden kaçınmak ve neyi nasıl yapmak gerektiği konusunda önemli açıklıklar sunuyor. Devrimci yayın organları durmadan geçmişin olumsuz deneyimlerine dikkat çekiyorlar ve bugün artık bu tür olumsuz, sorunsuz, ham tutum ve davranışlardan uzak durmak gerektiğine işaret ediyorlar. Demek ki herkes genelde tavsiye ettiğine öncelikle kendisi uysa, sorunun çözümü de bir hayli kolaylaşır.

Öte yandan, güç ve eylem birliği sorunu 1 Mayıs'ın ardından özel bir ağırlıkla gündeme oturmuş olsa bile, onu besleyen ve örgütlerin önüne genel planda çözülmesi gereken bir sorun olarak çıkaran bir pratik birikim (ve dolayısıyla deneyim) süreci de var. Semtlerde, öğrenci hareketinde, kitle eylemlerinde ve 1 Mayıs'ta, zindanlarda, legal alanda, kamu çalışanları kesiminde ve nihayet yurtdışında yaşanan, son 6 ay içinde belirgin sonuçları görülebilen güç ve eylem birliği süreçleri var. Bu birikim ve deneyim, neyin nasıl olabileceği konusunda ayrıca açıklıklar sunuyor. Açıklıkların ötesinde bu, gerçekte güç ve eylem birliği sorununun pratikte şimdiden kısmi bir çözümüdür de. Bu somut adımlardan güç alarak, bu adımların deneyimlerinden en iyi biçimde yararlanarak, uygulamayı genelleştirmek ve merkezileştirmek çok mu zor? Örgütlerin ortak merkezi inisiyatifleriyle bizzat tabandan gelişme bu sürece yeni bir kuvvet kazandırmanın, onu sürekli, sistemli ve tüm alanları kapsayan somut bir işbirliği haline dönüştürerek yeni bir düzeye çıkarmanın, bugüne kadarkiyle kıyaslanamayacak bir etkinliğe kavuşturabilmenin ne gibi bir güçlüğü var? Diyelim ki var. Peki nedir bu güçlükler? Neden açıklıkla ortaya konulmuyor ve illa tartışılacaksa bunlar üzerinden tartışılmıyor? Hiç değilse bu aşamada kaba bir sorumsuzluktan söz edilemeyeceğine göre, belli ki üzerinde henüz gerekli açıklıkla anlaşılmayan bazı sorunlar var. Bunlar her ne kadar yeterli

açıklıkta ortaya konulamıyorsa da, bazı öneriler üzerinde gösterilen ısrar, bu sorunların bazılarının neler olduğu konusunda belli ipuçları sunuyor. Bunlara ilişkin düşüncelerimizi ortaya koymak istiyoruz.

Birliğin niteliği konusunda karışıklıklar

Devrimci güç ve eylem birliği görüşmelerini sürdüren parti ve örgütlerin görüşme sürecini kamuoyuna açıklayan ilk ortak bildirisi, girişimin amacını ve çerçevesini tanımlayan şu sözlerle bitiyor. "...Ortak bir devrimci mücadele gücü oluşturmak, faşizme karşı yürütülen devrimci mücadelenin güncel ve temel bir ihtiyacıdır. Bunun için, biz aşağıda imzaları bulunan siyasal örgüt ve partiler; her türlü grupçu, sekte kaygı ve önyargılardan arınarak güçlerimizi, yeteneklerimizi, olanaklarımızı birleştirerek, ortak kültür ve gelenekler yaratarak ve yaşamın her alanında mücadele cephesini güçlendirme hedefiyle belirli bir program ve siyasal gündemi olan, ülkemizdeki güncel siyasal gelişmelere müdahale yeteneği ve inisiyatifini gösteren bir süreç başlatmış bulunuyoruz...Biz imzaları bulunan siyasal örgüt ve partiler ortak devrimci mücadelenin geliştirilmesi ve faşizme karşı daha güçlü çıkışların sağlanabilmesi için devrimci muhalefet güçlerinin birlikteliğinden yanayız. Bu görev ve sorumluluk bilinciyle görüşmelere başlamış bulunuyoruz."

Bu sözleri okuyan herhangi bir kimsenin bundan çıkaracağı en tartışmasız sonuç, çeşitli devrimci parti ve örgütlerin asgari devrimci müşterekler çerçevesinde nihayet bir araya geldiği, kendi aralarında **birleşik bir devrimci mücadele eksenini** yaratmaya giriştikleridir. Bu böyleyse eğer hiç değilse bu bildirinin altında imzası olan örgütler açısından birliğin amacı ve niteliği konusunda bir karışıklıktan söz edilebilir mi? Oysa gariptir, böyle bir karışıklık gerçekten var. DHKP-C'nin Demokratik Muhalefet Meclisleri, PKK'nin ise Demokratik İttifak Partisi üzerindeki ısrarlarını görüşme platformlarına taşımaları ve bekledikleri desteği görememelerinden dolayı da şu an için ortaya adım atılamaz bir durumun çıkması bunu gösteriyor.

Genel planda her iki önerideki ısrara, bu örgütlerin bu önerilerinin ifade ettiği politik tutumu izlemekte gösterecekleri kararlılığa kimsenin bir şey demesi düşünülemez. Bunlar üzerine görüşmeler, tartışmalar, eleştiriler ayrıca sürdürülür. İyi ama bunların devrimci parti ve örgütlerin asgari devrimci müşterekler üzerinde gerçekleştirmeleri gereken bir devrimci güç ve eylembirliği sorunuyla ne ilgisi var? DHKP-C Demokratik Muhalefet Meclisi'ni solun tüm güçlerinin yanı sıra halk sınıf ve tabakalarının farklı kesimlerini

birleştirme platformu olarak görüyor. PKK ise henüz içeriğini doğru dürüst açmamış olsa bile, anlaşıldığı kadarıyla, Demokratik İttifak Partisi'ni, her türlü demokratik muhalefet gücünün birleşme platformu olarak görüyor. Oysa oluşan görüşme platformu, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketini oluşturan farklı devrimci parti ve örgütlerin güç ve olanaklarını mümkün olduğu ölçülerde ve mümkün olan her durumda birlikte seferber etmeyi amaçlıyor. Bildiri'nin sözleriyle, "ortak devrimci mücadelenin geliştirilmesi ve faşizme karşı daha güçlü çıkışların sağlanması için devrimci muhalefet güçlerinin birlikteliği" amaçlanıyor.

Bu durumda iki şeyden biri, DMM ve DİP'te ısrar edenler; bununla, ya devrimci güçlerin öncelikle kendi aralarında birleşik bir devrimci platform oluşturmalarına karşı çıkıyorlar ve devrimci-reformist ayrımı gözetmeksizin tüm sol güçlerin politik güç birliğini öncelikli tercih olarak ortaya koyuyorlar. Ya da böyle bir niyetleri olmadığı halde, devrimci kuvvetler arası bir birliği esas olarak ve öncelikli gördükleri halde, bu birlik düzeyiyle doğrudan bir ilgisi olmayan önerilerini anlamsız bir engel olarak devrimci güç ve eylem birliği ihtiyacının karşısına çıkıyorlar.

Dolayısıyla, önerilerin sahiplerinin bu karışıklığı gidermeleri, tutumlarına bir an önce açıklık getirmeleri gerekiyor.

Normal olarak DHKP-C açısından bir karışıklığın olmaması beklenirdi. Zira sol hareketteki devrimci reformcu ayrışmanın son bir yılda açık çizgiler kazandığını belli vesilelerle vurgulamalarını, politik anlam ve önemini değişik vesilelerle ortaya koymalarını bir yana koysak bile, birlik sorununa yöntemsel bakışlarına ilişkin bir çok açıklama, farklı birlik düzeylerini birbirine karıştırmaları için bir neden olmadığını gösteriyor. Örneğin 8 Haziran tarihli *Kurtuluş* birliğin "çok çeşitli düzeyleri" hakkında şunları söylüyor:

"Bugün halk güçlerinin, solun çok çeşitli düzeylerde birlikteliklere ihtiyacı var. Bugün düzensiz örgütlenen parti ve gruplar, siyasi ve pratik anlamda birlikte olabilmeyi başarmalıdır...Bugün düzene karşı olduğunun, düzene muhalif olduğunu söyleyen tüm yapıları içine alacak şekilde demokratik örgütlenmelerde bir araya gelinebilir. Bugün çeşitli halk kesimlerini temsil eden taban örgütlenmelerinin oluşturulması ve işçi, memur, öğrenci çeşitli kesimlerin birlikte hareketinin sağlanması 'birlik' sorunun bir başka boyutu olarak önümüzdedir." (Sayı: 48)

Bu sözlerdeki rahatlık gerçekten sindirilmiş bir bakış açısının ifadesiyse eğer, DHKP-C'nin devrimci güç ve eylem birliği platformunda bir araya gelen muhataplarının ortak konumunu ve kimliğini gözetmesi, bu ortak konum ve kimlik hangi düzeyde ve nitelikte bir birliğe uyg.ın düşüyorsa ona göre

davranması beklenir. Biz birliğin her türlüşüne ve her düzeyine varız demek, sonra da devrimci örgütlerin oluşturduğu bir platforma DMM gibi kendine özgü, farklı düzeyleri ve muhatapları ilgilendiren bir öneride ısrarla gitmek kaba bir karışıklığın ifadesidir.

Görüşme platformundaki muhatapları devrimci parti ve örgütlerden oluşuyor. Onların büyük bir çoğunluğu ise net bir biçimde öncelikle **devrimci** kuvvetlerin **devrimci** birliğinden yana olduklarını, herşeyden önce **devrimci** bir birleşik mücadele cephesi yaratılması gerektiğini söylüyorlar. EKİM, TİKB, MLKP, TKP/ML, TKP-K için bu çok açık bir biçimde böyle. Halen platforma katılmayan TKP(ML), TKEP-L vb. devrimci örgütler için de (yayınlarından açıkça izlenebileceği gibi) bu böyle. Bu durumda, *Kurtuluş* gazetesinin yukarıdaki yönetsel yaklaşımı da gözetildiğinde, yapılması gereken, “düzen dışı örgütlenen parti ve gruplar(ın) siyasal ve pratik anlamda birlikte olabilmeleri” için gerekli açık tutum ve çabayı ortaya koymak değil midir? Birliğin bu “düzeyi” bugün olanaklı olduğuna göre, ona kendi cephesinden etkin bir biçimde katılmak değil midir?

Fakat gariptir ki, DHKP-C’nin Merkez Yayın Organ *Devrimci Sol* dergisinin Temmuz ‘96 tarihli 8. sayısında yeralan “*Birlik Politikamız...*” başlıklı yazı, Demokratik Muhalefet Meclisleri önerisiyle başlayıp onunla bitiyor. Devrimci parti ve örgütlerin birlik konusundaki tutum ve politikaları da bu “öneri” çerçevesinde değerlendirilip yargılanıyor. Ölçü DMM’ye karşı tutum olunca da aşırı ve keyfi yakıştırmalarla devrimci örgütlerin birlikten kaçtığı iddia ediliyor ve şimdiden birliğe ilişkin karamsar bir tutum sergileniyor.

Aynı yazıda çok sayıda devrimci grubun ortak önerisi ve isteği haline gelen devrimci güç ve eylem birliği konusuna ise ancak dolaylı olarak (bir örnek çerçevesinde!) değinilmekte ve şunlar söylenmektedir: “...*Örneğin Parti-Cephenin halk güçlerinin birliğini önerirken, siyasi örgütlerin birliği görevini atladığını söyleyenler Demokratik Muhalefet Meclisi’nin tek öneri olmadığını görmezden gelmektedirler. Devrimci hareket örgütler düzeyinde bir birliği de yadsınmamakta, tersine, hem merkezi düzeyde hem de alanlar özelinde bunu savunmakta, bunu hem kendi başına bir güç, hem de daha geniş yaygın örgütlenmelerin bir basamağı olarak görmektedir.*”

Bu böyleyse eğer, buna gerçekten inanılıyorsa, devrimci güç ve eylem birliğini bir an önce bir sonuca bağlamanın, onu “*hem kendi başına bir güç, hem de daha geniş (ve) yaygın örgütlenmelerin bir basamağı olarak*” değerlendirmenin önünde ne gibi bir engel var o halde? Herhangi bir güçlük zaten yok deniliyorsa, “biz DMM’de ısrarlıyız” ısrarı ile devrimci örgütler arası güç ve eylem birliğini (isteyerek ya da istemeyerek) sürüncemede kalma riskiyle yüzyüze bırakmak neyin nesi?

Bu karışıklıkların bir an önce giderilmesine ihtiyaç vardır.

Solda belirgin saflaşma ve devrimci kuvvetlerin birliği sorunu

Sorunun biçime ve yönetime ilişkin yanından asıl önemli olan yanına, özüne

Devrimci bir konumda bulunan, devrim mücadelesini ileriye taşıma ve devrimci iktidar alternatifine güç kazandırma kaygısıyla hareket eden her siyasal örgüt için güç birliği herşeyden önce mevcut tüm devrimci kuvvetlerin birliğidir. Elbette ki bu devrimci olmadıkları halde şu veya bu noktada rejime muhalif konumunda bulunan, belli bir mücadele potansiyelini herşeye rağmen taşıyan çeşitli sol ya da ilerici akımlarla belli durumlarda, belli sınırlar içinde işbirliği yapılmayacağı anlamına gelmez.

ve esasına geliyoruz. Devrimci bir konumda bulunan, devrim mücadelesini ileriye taşıma ve devrimci iktidar alternatifine güç kazandırma kaygısıyla hareket eden her siyasal örgüt için güç birliği herşeyden önce mevcut tüm devrimci kuvvetlerin birliğidir. Elbette ki bu, devrimci olmadıkları halde şu veya bu noktada rejime muhalif konumunda bulunan, belli bir mücadele potansiyelini herşeye rağmen taşıyan çeşitli sol ya da ilerici akımlarla belli durumlarda, belli sınırlar içinde işbirliği yapılmayacağı anlamına gelmez.

Fakat ilkin, bu farklı bir “düzey”dir ve hiçbir biçimde devrimci kuvvetlerin devrimci birliği ile karıştırılmaz. Ve ikinci olarak, geçici, tutarsız, sallantılı, güvenilmez ve dahası devrimci mücadele alternatifine karşı reformcu bir alternatifin temsilcileri olan bu akımlarla devrime hizmet edebilecek bir işbirliğinin temel güvencelerinden biri de, kuvvetli bir birleşik devrimci eksen yaratabilmekten geçmektedir. Eğer devrimci parti ve örgütler birleşik bir güç olarak hareket edebilirlerse, eğer temel noktalarda asgari bir tutum ve davranış birliği içinde olurlarsa, bu yalnızca mücadeleye eğilim duyan daha geniş kitleler için güçlü bir devrimci çekim merkezi oluşturmakla kalmaz; yanısıra, ilerici bir kimliğin temsilcisi olan reformist akımları devrimci siyasal mücadelenin yedekleri olarak en iyi biçimde değerlendirebilmek olanağı da sağlar. Bu başarıldığı taktirde, reformist sol akımlar, işbirliğine yanaştıkları her durumda, iradelerinden bağımsız olarak devrimci siyasal mücadeleyi güçlendirmiş olurlar. İşbirliğinden kaçtıklarında ise tecrit olma, mücadeleye eğilim duyan tabanlarını, sol, hatta “devrimcilik” adına kontrol ettikleri kitlelerini devrimci alternatif lehine kaybetme akibetiyle yüzyüze kalırlar.

Biz zaten “farklı düzeyler”de birlikler savunuyoruz ve bunları birbirlerinin alternatifi olarak da görmüyoruz demek, tartıştığımız kritik önemde ilişki açısından bir açıklama değeri taşımıyor. Tersine bu sorunun özünden bir kaçıştır. Sorunun özü “farklı düzeyler”i bir arada gözetmek değil, ilkin bunları birbirine karıştırmamak, bu karışıklığa hizmet eden “öneri”lerden kaçınmak; ve ikinci olarak, “farklı düzeyler” arasında esas ve

ayırdeyerek, esas ve tayin edici olana özel bir öncelik ve önem verebilmektir.

Tüm sol güçler yerine devrimci güçlerin birliğine mesafeli yaklaşmayı kitle örgütlerini ve eylemlerini bölmeme kaygısıyla gerekçelendirmek de mümkün değildir. Zira yaşam içinde yeterli bir açıklıkla görülmektedir ki, böyle bir sorun devrimciler açısından zaten yoktur. Birleşik bir devrimci eksen yaratmak, kitle örgütlerini ya da eylemlerini bölmek ya da güçten düşürmek bir yana, tam tersi bir etki yaratır. Devrimci çizgi ve önderliğin güç kazanması, kitle örgütlerini güçlendirmenin ve işlevli hale getirmenin, kitle eylemlerini güçlü ve etkin kılmanın biricik güvencesidir. Yaşam, yaşanan olaylar her gün her an gösteriyor ki, bu tür bir bölücülüğü hep de reformist sol yapıyor, Zira devrimci etki onların en büyük korkularından biridir ve bu etkiden kaçışa duyulan özel ve ısrarlı eğilim onları fiilen bölücülüğe itiyor. Son SSK kurultayı buna iyi bir örnektir. EP ve İP’le işbirliği halindeki reformist bürokratlar, işçi örütleri olan sendikalar adına düzenledikleri bir toplantıdan komünist ve devrimci işçileri dışalamaya kalkabiliyorlar. Bunun için bugüne kadar Türk-İş’in hain sendika bürokratlarının bile akıl ve cesaret edemedikleri özel bürokratik önlemler alma yoluna gidilebiliyor.

Yineleyelim ki, devrimci güç birliği ekseni kitle örgütlerini ve eylemlerini bölmek bir yana, bu birliği korumanın biricik güvencesidir. Son SSK Kurultayı bu açıdan aynı zamanda olumlu bir örnek de sunmuştur. Farklı fabrikalardan gelen komünist ve devrimci işçileri ile Deri-İş’e mensup devrimci Tuzla Deri işçilerinin birleşik devrimci tutumu reformistlerin bürokratik önlemlerini önemli ölçüde boşa çıkarmıştır. Eğer öteki bazı devrimci örgütler de bu kurultaya gerekli ilgiyi göstermiş olsalardı, işçi sınıfı içindeki güçlerini buraya taşısalar, devrimciler reformist bürokratların karşısına daha güçlü bir birleşik güç olarak çıkabilirdi, bürokratik önlemler, bizzat bu yapay önlemlerle yaratılan provokasyon ortamı çok daha kolay bir biçimde boşa çıkarılırdı. Oluşan işçi platformu devrimci açıdan en iyi, amaca en uygun biçimde değerlendirilmeye çalışılırdı.

Gelinen aşamada, kimsenin solun devrimci ya da reformist kanadına mensup olmanın ayırım çizgisi ya da ölçüsü nedir diye sorabileceğini ise zannetmiyoruz. Zira ayırım çizgileri en tartışmasız ölçüde olan siyasal pratik tarafından zaten çekilmiştir. 12 Eylül darbesiyle birlikte yeni bir ayrışma ve saflaşma süreci içine giren genel sol hareket, 15 yıllık uzun ve zorlu bir sürecin ardından bugün yeterli açıklıkta yeni bir çehre kazanmıştır. Yaşam başlıca sol akımları yerli yerine oturtmuş durumdadır. Kitle mücadelesinin yeni bir ivme kazanarak devrimcileştiği son birbuçuk yılın olayları ise bu yeni saflaşmaya çok daha belirgin çizgiler kazandırmıştır.

Dolayısıyla bu konuda siyasal yaşam içinde bir karışıklık yoktur. Saflar ayrılmış, konumlar netleşmiş, aynılar aynı yerde, ayrılar ayrı yerde yerli yerini bulmuştur. Karışıklık olsa olsa zihinlerde ve politikalarda vardı. Ve gariptir ki, böyle bir karışıklık gerçekten var. Son aylarda faşist terörün dizginlerinden boşalması ve en sıradan bir ilerici muhalefeti, sosyal-reformist sol partilerin

en masum çıkışlarını bile hedef alır hale gelmesi bu konudaki karışıklıkları ayrıca besleyen bir konjonktür oluşturmaktadır. Fakat son 15 yılın ortaya çıkardığı net bir tabloyu son bir kaç ayın olaylarının tepkisi altında değerlendirmeye kalkmanın akıl dışılığı bir yana; bizzat 1 Mayıs sonrası faşist saldırı dalgası, reformist akımların farklı konularına ek açıklıklar sağlamıştır.

Bugün devrimci güç ve eylem birliği sorununu bir an önce bir sonuca bağlamanın, merkezi olarak kurumlaştırmanın ve ortak bir plan çerçevesinde hızla mücadelenin tüm alanlarına yaymanın önündeki bir başka temel engel, tam da siyasal yaşamın netleştirdiği ve devrimci açıdan son derece önemli olan bu saflaşmayı gözetken bir birlik politikasına sahip olamamaktır. Bu alanda yaşanan karışıklıklardır. Bu karışıklık, formüle edilen politikalar planında bir kez daha DHKP-C ve PKK şahsında, pratikte ise zaman zaman sergilediği tutarsızlıklarla MLKP şahsında yaşanmaktadır.

Belirgin saflaşma karşısında çelişkili politika

DHKP-C normal olarak soldaki bu saflaşmayı sık sık dile getiren, önemine işaret eden, reformist akımların politik etkisini kırmaktan, çeşitli alanlarda bu amaçla devrimci güç birliği bloku oluşturmaktan sözeden, bunu gözetken bir harekettir. Örneğin, 18 Mayıs tarihli *Kurtuluş* dergisi, şu son derece önemli ve tümüyle doğru değerlendirmeyi yapabilmektedir:

“Türkiye solu son bir yıldır güçlü bir biçimde reformizm devrimcilik ayrışması yaşamaktadır. Ayrışma, tüm farklı stratejik-taktik görüşlerine rağmen “düzen dışı” olan solu halkın savaşı ekseninde birbirine yakınlaştırırken, düzen içi solu da kendi çizgisinde daha açık olmaya, uzlaşmacılığını daha açık ortaya koymaya zorlamaktadır. Bu eğilimler azçok istikrar da kazanmaktadır. Düzen dışı devrimci örütler arasındaki birlikteliklerin zemini güçlenirken, EP, ÖDP gibi yapılar hızla düzen kulvarında yol almaktadırlar.” (Sayı:45, “SİP: Taksim’in Örtemediği Reformizm” yazısı)

Aynı şekilde, PKK’nın, “barış” ve “siyasal çözüm” politikaları çerçevesinde, devrimci-reformist ayrımı yapılmaksızın tüm sol hareketi ortak paydada birleştirmeye yönelik birlik politikaları eleştirilirken de şunlar söylenmektedir:

“Devrim dendiği noktada ise, atılacak adımlar, mücadele şekilleri, propagandanın kendisi devrim üzerine olmalı, ittifaklar devrimciler arasından seçilmelidir. Böyle söylenirken taktik planda halktan yana tüm güçlerle işbirliği ve ortak mücadele örgütlenemez demek istemiyoruz ama temel eksenin ve temel birlikteliklerin devrim üzerine oturtulması gerektiğini vurguluyoruz.

“Kürt Ulusal mücadelesi ve Türkiye Devrimci Hareketi, içine girilen sıkıntıları aşmak durumundadır. Bunun yolu, bugünkü Türkiye coğrafyasındaki tüm güçlerin devrim temelinde ama diğer

Normal olarak bu kadar açık değerlendirmelerin ardından DHKP-C de bir politika karışıklığı beklememek gerekirdi. Fakat böyle bir karışıklık ne yazık ki var. Bizzat Demokratik Muhalefet Meclisi önerisi bu karışıklığın politika düzeyindeki açık bir ifadesidir. Devrimci güç ve eylem birliğinin karşısına çıkarılan bu öneri, devrimci kuvvetlerin değil, fakat en geniş “demokratik muhalefet güçleri”nin asgari müştereklerde birliğini hedeflemektedir. Dolayısıyla, demokratik muhalefet güçlerinin “demokratik” zeminde en geniş birliği adına, devrimci güç birliğinin ortak birleşme eksenini en dar bir noktaya, düzen içi sol akımların da bağdaşabileceği geri bir politik platforma çekilmektedir.

tüm yönelimleri de dışalamayan, tersi onları da devrime çekmeyi görev edinmiş bir eksende biraraya gelmesi, ortak örgütlenme ve mücadelenin somut adımlarını atmasından geçiyor. Bundan kaçınıldığı ve bu temelde girişimlerden uzak kalındığı sürece, karşılıklı samimiyet ve özeleştiril bir tavır geliştirilmediği sürece bir yere varılamayacağı görülmelidir.”

(Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 52, s. 31, 6 Temmuz '96)

Ve nihayet uygulama planında, MLKP’nin tutarsızlıkları ve pragmatizmine eleştiri yöneltirken de yine son derece doğru ve anlamlı şeyler söylenmektedir. Yönetimde yer kapmak hevesi uğruna ÖDP’ye ya da EP’e dolgu malzemesi olan tutumlar mahkum edilmekte, kamu çalışanları kesimlerindeki devrimci güç birliğinin bileşiminin “soldaki reformist-devrimci saflaşmasının kamu emekçileri alanına yansımaları niteliğinde” olduğu belirtilerek, *Atılım*’a safını doğru seçmesi çağrısı yapılmaktadır: “Ya reformist blok ya devrimci blok!” (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 52, 6 Temmuz '96)

Normal olarak bu kadar açık değerlendirmelerin ardından DHKP-C de bir politika karışıklığı beklememek gerekirdi. Fakat böyle bir karışıklık ne yazık ki var. Bizzat Demokratik Muhalefet Meclisi önerisi bu karışıklığın politika düzeyindeki açık bir ifadesidir. Devrimci güç ve eylem birliğinin karşısına çıkarılan bu öneri, devrimci kuvvetlerin değil, fakat en geniş “demokratik muhalefet güçleri”nin asgari müştereklerde birliğini hedeflemektedir. Dolayısıyla, demokratik muhalefet güçlerinin “demokratik” zeminde en geniş birliği adına, devrimci güç birliğinin ortak birleşme eksenini en dar bir noktaya, düzen içi sol akımların da bağdaşabileceği geri bir politik platforma çekilmektedir.

Dikkate değer olan, DHKP-C’nin PKK’yı eleştirirken söylediklerini, devrimci güç ve eylem birliğinin karşısında Demokratik Muhalefet Meclisi önerisiyle çıkarken unutturmasıdır. Oysa DHKP-C’nin DMM önerisiyle PKK’nın DİP önerisi, en geniş demokratik muhalefet güçlerinin birliğini hedefleyen çerçevesiyle, gerçekte birbirlerinin benzeri önerilerdir. Tek fark, PKK daha çok siyasal güçlerin birliğini hedeflerken, DHKP-C’nin DMM’yi aynı zamanda farklı halk kesimlerini kapsayan bir platforma

birleştirilmesinin bir aracı olarak görmesidir. Fakat hemen ekleyelim ki, bu fark, iki farklı sorunu karıştırmaması anlamında kaba bir karışıklıktan öte bir anlam da ifade etmemektedir.

DHKP-C çizgisindeki yayınlar durmadan tüm muhalefet güçlerinin “asgari müştereklerde birliği”nden söz ediyorlar. Bilindiği gibi tüm muhalefet güçleri kavramı solun tüm kesimlerini kapsar, ki zaten arkadaşlar da bu anlamda kullanıyorlar. Peki devrimci parti ve örgütlerin kendi aralarındaki “asgari müşterekleri” ile devrimci blokun reformist sol akımlarla girişeceği koşullara bağlı işbirliğinin “asgari müşterekleri” aynı mıdır? Burada, ifadesini reformcu ve

devrimci kimliklerde bulan açık bir uçurum yok mudur? Faşist terör herkese yöneliyor, herkes baskıdan payını alıyor, dolayısıyla bu durumda olan herkes biraraya gelmelidir, ortak bir “muhalefet cephesi” kurmalıdır türünden duygusal tonlar da içeren bir muhakeme tarzı bu temel politik gerçeği örtebilir mi?

Atılım’a “Ya devrimci blok, ya reformist blok!” diye seslenenlerin, PKK’ya “Devrim dendiği noktada ise, atılacak adımlar, mücadele şekilleri, propagandanın kendisi devrim üzerine olmalı, ittifaklar devrimciler arasında seçilmelidir.” diye uyarıda bulunanların, güç birliği denilince bizzat kendilerinin devrime ve iktidara yönelik olmadığını söyledikleri geniş ve gevşek bir demokratik muhalefet platformundan öteye geçememeleri, anlaşılması güç bir çelişki oluşturmaktadır. Yineleyelim ki, sorun, reformist sol akımlar da dahil herkesle yapılabilir bir şeylerin olup olmaması değil, asıl ve tayin edici olana gerekli önem ve önceliğin verilip verilmemesi sorunudur. DHKP-C’nin tutarsızlığı ise tam da buradadır.

(Devam edecek)

Kürt Ulusal Sorunu

**Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler**

EKSEN YAYINCILIK

BİZ HALKIZ, GELECEK ELLERİMİZDEDİR !

özgür gelecek

SAYI 76 1-15 TEMMUZ 1996

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE FİYAT: 50.000 TL (KDV DAHİL)

“...Bu mücadele örgütlü bir güçle yürütülür. Oysa bugün devrimci ve komünistler henüz dağınık ve zayıflar. Ne iradi olarak ne de kendiliğinden gelişen toplumsal hareketlere önderlik etmede, yönlendirmede yeterli değiller. Bu, birçok olayda kendini açık ve net olarak ortaya koydu/koymaya devam ediyor. İşte bugün tüm sorun bu olumsuz gidişata ‘dur’ deyip, diyememekte düğümleniyor. Bunun yollarından biri de; zayıf olan ve tek başına istenilen düzeyde müdahalede bulunamayan devrimci güçlerin ortak planlarını önplana çıkararak ve bir plan dahilinde tüm kuvvetlerin tek merkezde harekete geçirerek müdahale etmeleridir. Bunun imkanlarını aramaları ve bulmalarıdır.”

“Yaşadığımız ve yaşanan bunca olumsuzluğa rağmen faşist diktatörlüğe karşı birlikte yürümek gibi bir görev bugün daha yakıcı bir görevde hepimizin önündedir. Bizim için bu görev hiçbir koşulda unutulamaz ve ertelenemez. Başkalarının grupçu yaklaşımları bu görevimizi yerine getirmemizde engel değildir. Çünkü şu gerçeği kabullenmek zorundayız; dışımızdaki diğer devrimci güçlerle iş yaptığımız sürece-ki yapmamız gerekir-grupçu yaklaşımlarla yüz yüze geleceğiz. Bu durumda karşımıza iki seçenek çıkıyor. Ya grupçu yaklaşımları eleştirerek birlikte iş yapacağız, bunu gerekçe göstererek birlikte iş yapmaktan çekineceğiz. Bugün, bu koşullarda ikinci seçeneği tercih etmek oldukça kolaycı bir yaklaşım olacaktır. Toplumsal muhalefet odaklarının ortak hareket etmesinin sınıf mücadelesi açısından yaratacağı etkeyi yeterince bilince çıkaramamaktır. O halde kolay olanı değil zor olanı tercih etmek ve daha da ısrarlı olmak noktasında kafamız açık ve net olmalıdır. Şunu unutmamalıyız ki, yanlışları düzeltmenin, onları asgariye indirmenin yolu onlarla boğuşmaktan onlarla mücadele etmekten geçer. Bunun da iki yolu vardır.

“**Birincisi:** Bağımsız politikamızı her koşulda koruyarak, birlik-mücadele-birlik formülüne uygun hareket etmek. Diğer bir ifadeyle yürüyerek tartışmasını öğrenmek. ...

“**İkincisi:** Alternatif bir cephe yaratma ya da grupçuluğa tepki göstererek eylem sürecine katılmamak. Alternatif cephe olayı her örgül ve somut durumda ele alınıp değerlendirilmelidir. Temel yaklaşımımız ve kıstasımız devrimin ve halkın çıkarları olmalıdır... Grupçuluğa tepki göstererek sürecin dışında kalmak ve alternatif olarak hiçbir şey yaratmamak, sonuçta hiçbir şey yapmamaktır.

“Kısacası; Gazi ve son olarak 1 Mayıs’ta asgari düzeyde de olsa yakaladığımız devrimci dayanışma rüzgarını daha bilinçli bir tarzda tüm toplumsal muhalefeti sarıp

sarmalaması için birleştirelim. Bunun için çabalarınızı daha bir yoğunlaştıralım. Birlikleri yaratmanın imkanlarını zorlayarak, devrimci dayanışmanın zorunluluğunu kavrayarak ve kavratarak hareket edelim. Sınıf savaşımının yasaları, halkımızın çıkarları bunu gerektiriyor.”

“Bugün gerçekleştirilebilecek olan gerçekleştirilmesi gereken devrimci güçler arasındaki eylem birlikleridir. Bu eylem birlikleri örgüt güçlerinin dar bir birliğine dayanmamalı, şu ya da bu alanda hareketin yığınsal ihtiyaçlarına yanıt verici olmalıdır. Faşist saldırıya karşı kitlesel direnişin örgütlenmesi, revizyonist-reformist barikatların yarılmaması hedefini taşımaları, bunların devrimci hareketin gelişmesinin önünde engel olduğu yer ve durumlarda gerçekleştirilmelidir. Geçmiş yıllarda devrimci örgütlerle yapılan eylem birlikleri sınırlı güçlere dayanıyordu. Faşizme karşı darbeleyici özelliği zayıf olduğu gibi, çoğu kez geciktirici, şantilaştırıcı, ajitasyon etkinliğini şantılayıcı oluyordu.

“Son bir yılda, Gazi sonrasıyla tanımlayabileceğimiz süreçte bu yönde bir farklılaşma ortaya çıkmıştır. Hareketin kitlesel kabarışma geçtiği kesitlerde o alanda bulunan komünist ve devrimci güçlerin eylem birlikleri faşizme karşı mücadelenin içerisinde doğdu. Bunlar örgütlerin yerel güçlerinin, belirli bir hedef doğrultusunda güçlerini birleştirmeleri veya aynı yönde harekete geçmeleri biçiminde gerçekleşti, gerçekleşiyor. Bu gelişmeye yukarıdan, merkezi yada bölgesel düzeyde iradi müdahalelerle yön verildi.

“Bunlar geliştirilmelidir. Geliştirilirken, bu kesitte bağımsız çalışmamızın geliştirilmesinin, işçi sınıfıyla bağlarımızın kökleştirilmesinin, diğer sınıf ve tabakaların öncüllüğümüz altında örgütlenmesinin öncelik taşıdığı gözönünde tutulmalıdır. Bu eylem birliklerine politika taşımaktan pratik tutuma dek uzanan öncü bir perspektifle gidilmeli ve bu gerçekleştirilmelidir. Dar örgüt güçlerine dayalı değil, kitlesel hareketin gelişimine ve onun ihtiyaçlarına uygun eylem birliklerinin alanlardan geliştirilmesinden yanayız. Bunlar, yukarıdan da yönlendirilmeli ve koordine edilmeli, faşist baskının doğrudan saldırılarına karşı örgütlenmelidir. Bulunulan alanlarda mücadelenin gereksinimlerini gözönünde tutmalı, özellikle faşizme karşı mücadelede militan, olabildiğine yığınsal eylem birliklerinin örgütlenmesinde daha duyarlı ve filen örgütleyici olma yönünde daha etkin olmalıyız.”

Özgür Gelecek

sayı 77, 16-30 Haziran '96

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arantey.org>

Devrimci Sosyalist Haftalık Gazete

22 Haziran 1996

özgür atılım

Yıl: 1

Sayı: 19

Eylül 2000

“Diğer yandan birleşik mücadelenin örgütlenmesi görevlerinin aciliyetini anlayanlar bakımından sorunun doğru kavranmasında netlik ihtiyacı vardır. Faşizme karşı özgürlük mücadelesinin ileri sıçratılabilmesi için devrimci önderliğin önünde duran, çözümüne yoğunlaşması gereken birleşik mücadelenin örgütlenmesi sorunu, birbiriyle ilişkili iki ayrı düzeyde kendini ortaya koyuyor. İşçilerin, emekçi memurların, gençliğin, kır ve kent yoksullarının parça parça birbirinden kopuk, dağınık, antifaşist savaşımalarının birleştirilip örgütlenmesi, sorunun birinci boyutunu oluşturan karmaşık ve kapsamlı, bir hamlede halledilmesi olanaksız bir görevdir. Çok zorlu, nispeten uzayan çabaları gerektirmektedir.

“Diğer boyutunu ise, komünist, devrimci, yurtsever, antifaşist parti ve örgütler arasında devrimci işbirliğinin örgütlenmesi oluşturmuyor. Bu işbirliğinin düzeyi, kapsamı, örgütlenişi ve

tanımlanması tarafların tartışmalarına konu olabilir, olmaktadır da. Birleşik mücadelenin örgütlenmesi acil sorunu yansıtan iki boyuttaki devrimci görevler karşı karşıya getirilemeyeceği gibi bir ve aynı şeyler gibide ele alınmazlar. Burada atları arabaların önüne koşmak zorundayız. Öncelikli görevlerin doğru saptanması ve çözümünde çok somut adımların atılması gerekir.”

“Durum siyasal olarak ileri sıçramayı gerektiriyor. Devrimci örgütlerin belli başlı gelişmeler karşısında birleşik politik iradesini somutlaştıran bir merkez yaratmaları; semtlerde, fabrika ve işletmelerde, okullardan doğrudan doğruya yığınlar arasında, faşizmin saldırılarına karşı yığınların tepki ve öfkesini örgütlemeye yeteneğine sahip mücadele örgütlerinin inşa edilmesi sorumluluğunu kapsayan bir devrimci işbirliği, taraflar kesin bir kararlılık gösterdiği takdirde gerçek bir ilerleme olacaktır.”

Özgür Atılım, sayı:9, 1 Haziran 96

BAĞIMSIZLIK, HALK DEMOKRASİSİ VE SOSYALİZM YOLUNDA: MAOİZMLE YÜKLEN, KAZANACAGIZ

Partizan Sesi

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE YIL: 2 SAYI: 42 16-31 TEMMUZ 1996 FİYAT: 100.000 (KDV DAHİL)

**GERİ KALMAK YOK
ŞÜŞMAK ASLA!**

“**Devrimci Güç Birliği**” çağrısındaki perspektifle söz konusu güçler, bir cephe platformu ve örgütlenmesi planı ortaya koymaktadırlar. Duygusal değil, hemfikir olmadığımız için hayır diyoruz. Cephe, devrimimizin stratejik silahlarından biridir. Proletarya önderliğinde halk sınıf ve tabakalarının birleştirilmiş olmasını ifade eder.

“Örgütlerin ‘ittifak’ı cephe yerine geçirilemez. Bu, cephenin güdükleştirilmesi, anlamsızlaştırılmasıdır.”...

“Cephe konusunda bunları söylerken geçici ve kısmi anlaşmaları, eylem birliklerini red mi ediyoruz? Hayır. Eylem birlikleri Proletarya Partisinin çalışmalarına diğer devrimci güçleri katması açısından önemli bir yere sahiptir. Halkın birleştirilmesine hizmet yönüyle de önemlidir. Çeşitli hedeflere karşı ve içeriği bu hedeflerle şekillenmiş ve eylem birliği yapan güçlerin birbirlerinin örgütsel-siyasi bağımsızlıklarına saygılı olmalarını, kendilerini özgürce ifade etmelerini şart gören eylem birlikleri her zaman gereklidir. İçinden geçtiğimiz süreç açısından da yakıcı aciliyeti tartışma götürmeyecek oranda açıktır. 1 Mayıs '96 ve özgürlük tutusaklarının merkezi koordinasyon ” pratiği

eylem birliklerinin nasıl ele alınması gerektiğine iyi bir cevaptır. Maoistler, bu perspektifle eylem birliklerine açık oldukları gibi, gerçekleştirilmesi için de mücadele ederler. Dar grup çıkarlarıyla bunun önemini yadsıyanlara dün olduğu gibi bugün de karşıyız, karşı olacağız.

“Halkın devrimci eyleminin ilerletilmesi ve birleşmesinde devrimci eylem birliklerinin oynadığı rolün önemini '96 1 Mayıs'ında bir kez daha gösterdi. Reformist-revizyonist barikatı, senika bürokrasisini aşma, kitle hareketini devrimci kanallara bağlamada da devrimci eylem birliklerinin önemli bir işlevi vardır. Maoistler devrimci hareketin tümünden sorumluluk duyarlar. Pratik mücadeleyi örgütler arası rekabet olarak ele alan anlayışları reddederler. Düzene karşı devrimci güçleri devrimci temellerde harekete geçirmelerinde eylem birliklerine önem verirler, vermektedirler.

“Devrimci Güç Birliği” projeleriyle, MLM ittifaklar politikasını bulanıklaştıran anlayışlara karşı çıkarken, eylem birliklerine evet diyoruz, dedik de.”

Partizan Sesi

sayı:40, 16-30 Haziran 1996

"(...) '80 sonrası ikinci tasfiye sürecinin ortaya çıkardığı gelişmeler ve sonuçlar üzerine devrimci hareketin yaşadığı saflaşma liberal sol ile devrimci zemin arasındaki sınır çizgilerini oldukça kalınlaştırdı. 1 Mayıs '96 bu gerçekliğin de ifadesi olmuştur. Devlet ise bir yandan radikal devrimci hareketlere zorunu dakikleştirerek uygularken diğer yandan liberalleşen solun önünü dolaylı veya doğrudan müdahalelerle açmayı ihmal etmemektedir. Devletin topyekün savaş adımını atması en genel demokrasi mücadelesinde düzene muhalif güçlerin dayanışmasını zorunlu kılıyor. Ancak asıl önemlisi sömürgeci faşizme karşı Kürt Özgürlük Hareketi ile Türkiye Devrimci Hareketi'nin sağlam bir ittifak ilişkisi kurabilmesidir. Hareketimiz enternasyonalist bakış açısı ile bu birliğin oluşmasına özel bir önem vermiş ve çabalamıştır. Nihayet bu konuda TDH'nin kendi içindeki ve Özgürlük Hareketi ile arasındaki gereksiz bazı sürtünmeleri de aşmaya başlanmış ve ittifakın asgari zemini örülmüştür. Bu noktada ittifakın sağlıklı gelişebilmesi ve işlevsel olabilmesi şu olguların gözetilmesine bağlıdır. Öncelikle Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin taktikleriyle TDH'nin taktikleri birbiriyle aynı seviyede

olması beklenmemelidir, çünkü iki hareketin mücadelede elde ettiği konum aynı değildir. İkincisi, TDH'nin taktik bilinçle hareket edebilmesi bu konuda geçmiş zaaflarını aşarak, taktikte erken davranma veya geç kalma hatasına düşmemesi gerekir. TDH'nin ittifakının yürümesi elbette bileşenlerinin taktik adımlarda yan yana gelebilmesine, bu da dönemi ve mücadele yöntemlerini kavrayışta belli bir örtüşmeyi sağlamalarına bağlıdır. Üçüncüsü ittifakın düzeyini bugün "cephes" diye nitilemek yerine, bu noktaya bir güç ve eylem birliği ile gelmeyi hedeflemek daha doğru olacaktır. Bütün bu olgular dikkate alınarak geliştirilecek bir ittifak ilişkisi bu ülkedeki reformcu hareketleri harekete geçirmenin, onların reformculuklarının sınırlarını zorlamanın da başlıca garantisidir. Tersine bu olgular gözetilmeden geliştirilecek taktik yönelişler reformcu hareketlerin devrimci hareketlerin aleyhine bir büyümesine ve ülkemizde siyasetin akış kanallarının Avrupa Solu bir

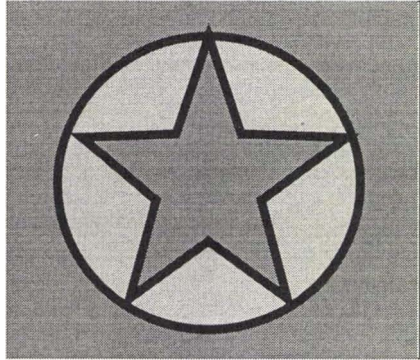
çizgiye doğru adım adım kaymasına yol açabilecektir.

"... Zorunluluğun bilince çıkartılması olarak niteleyebileceğimiz ittifak ilişkileri, somut koşulların her defasında somut analizine göre basitten karmaşığa, güç ve eylem birliğinden, her alanda birleşik cepheye doğru adım adım ilerletilmelidir. Düzenin güç merkezinde yaşanan dağılmanın derinleştirilmesi de buna bağlıdır. Düzen kendi güç merkezini yeniden çelikleştirmeye çalışıyor. TDH ve Özgürlük Hareketi'nin de devrimin güç merkezini oluşturmaya başlaması kaçınılmazdır. Devletin cezaevleri ile taktik düzeyde yoğunlaştırdığı saldırılar devrimciler arasında bir tür kader birliğini zorlamaya devam edecektir."

"Devrimci Harekette Eylül sonrası yaşanan saflaşma ve ittifaklara yaklaşımda belirli bir çerçeve çizilmesini zorunlu hale getiriyor. Siyasi ittifaklara **iki farklı zeminde** yaklaşmak, bugünkü

koşullarda zorunluluktur. Eylül sonrası gelişmelerin ortaya çıkardığı saflaşmaları dikkate aldığımızda ittifaklarda **birinci zemin**, tasfiye sürecinde liberal bataklığa düşmeyen güçlerin meydana getirdiği siyasi zemin olmalıdır. Bu yönde kalın çizgiler son yaşanan on yılda yeterince kalın çizilmiştir. Şüphesiz hala bulanık bazı noktalar vardır. Ancak ana karakter ortaya çıkmıştır. Düzeniçi sınırlara sürüklenmemiş devrimci güçlerle ittifak özel bir öneme sahiptir. Ve dönemin gerçek ihtiyacı bu ittifakları şekillendirmektedir.

"İttifakların diğer zemini **genel demokrasi mücadelesi** içine giren güçlerle yapılacak olmalıdır. Bu ittifaklar daha geniş çevreleri kapsayacaktır. Fakat yapısından dolayı rolü sınırlı ve hareket yeteneği daha az, hatta belli eylemlerle başlayıp biten geç ittifaklar olabilirler. Bu ittifak zemini içinde, mücadele tarzı ve yeteneği ölçüsünde liberalleşen sol da yer alacaktır. Fakat bu zeminde etkili adımlar atılabilmesi, devrimci ittifakların sağlamlık ve gücüne bağlıdır. Bu güçler **motor rolü** oynadığı ölçüde genel demokrat alandaki mücadele gerçekten düzene karşı etkili olabilir. Aksi durumda düzeni zorlamayan "sakat bırakma" protestoları biçiminde yozlaşabilir."

Herşey iktidar için olmalı

Öcalan, birlik konusundaki düşüncelerini ise şu şekilde açıkladı: "Biz güç birliğine varız, hazırız. Bizim için isim önemli değildir. Demokratik İttifak Kongresi Partisi dedim. Daha iyi bir isim bulunursa ben bu ismi kabul etmeye varım. Yalnız Demokratik Muhalefet Meclisi bana biraz dar gibi geliyor. Neden Muhalefet Meclisi, neden Halkın İktidar Partisi olması. İşte asıl reformizm biraz burada gizlidir.

İktidar da içinde barındıran bir ad vermeliyiz. Çünkü devrimin atacağı her adım salt muhalefete yönelik değildir. Kesinlikle ilk adımlarda bile iktidar vardır. Bunu isimlendirecek bir ad daha doğrudur, bu devrimde terminolojiyi biraz daha doğru geliştirelim. Halk adına meclis, halk adına kongre, halk adına cephe ve bütün bu kelimelere varız."

Gerekirse taktik önderliği bırakabiliriz

Gelinen aşamada herkesin birlik istediğini, birliğin gereklerini yerine getirmeye çalıştığını, bu konuda gözle görülür bir çabayı ilk defa gördüğünü belirten PKK Genel Başkanı, kendilerinin üzerlerine düşen her türlü görevi yerine getirmeye hazır olduklarını söyledi. Tüm örgütlerinin programlarının aşağı yukarı birbirlerine benzediğini hatırlatan Öcalan, asıl sorunun günlük politikalara cevap verecek

taktik önderlikte yatacağını vurguladı. Bu konuda objektif olarak Kürdistan ve Türkiye'deki taktik önderliğin kendileri tarafından yürütüldüğünü vurgulayan PKK Genel Başkanı Öcalan, "Objektif olarak böyle olanı subjektif planla tamamlayalım diyorum size. Yani iradeyle, ortak karar gücümüzle sizinle bu taktik önderliği paylaşalım. Hatta mümkünse size bırakalım. Ben Türkiye günlük pratik sorunlarına da güç getirebilirim. Yapmazsanız yapacağım da. Buna gücüm de var, hazırlıklarım da. Ama peşinen söyleyelim; sizlerle yapmazsak bile sonuna kadar mütevaziyiz de. Daha fazla katkı sunmak boynumuzun borcudur ve öderiz de. Eleştirilerinize de saygıyla karşılık veririz. Yeter ki gerçekleri fazla zorlamayalım" dedi. Öcalan, şu görüşleri dile getirdi: "Tekrar söyleyeyim, şu kadar yer benim olsun, şu kadar ağırlığım olsun demiyorum, buna ihtiyaç yok. Mesele geniş güçlerin birlikteliğini

sağlamaksa benden katkı isteyin. Dağda gerilla merkezi mi oluşmalı, günlük olarak emir verelim, yahut cephe ortak koordine merkezi mi, derhal gereken yapalım. Zindanlarda da gereken derhal yapalım, Avrupa merkezindesiniz. Avrupa'da rahatlıkla bunlar yapılır. Derhal ortak birlik kongresi oluşturun, bütün Avrupa'daki muhalefetin tek sesi olmaya çalışın, bu konuda bütün gücümüzü yine belirli çerçevede kullanmaya sonuna kadar varız. Buna benzer diğer bazı ihtiyaçlar olur, araç gereç sorunları hatta maddi sorunlarımız olabilir. Eğer devrim için olaksa bu konuda da üzerimize düşeni yaparız. Fakat tüm bunlar çok sevdalı olduğunuz devrim için olmalı tabi. Reformizme güç çarçur etmelerine karşı sonuna kadar sıkı tedbirlerinizi alın, bunun en iyi koruyucusu da ben olurum."

PKK: A. Öcalan'ın MED-TV'deki konuşmasından... (Özgür Politika, 29 Haziran '96)

Teori ve Program Sorunları

EKSEN YAYINCILIK

EKİM 1. GENEL KONFERANSI

Değerlendirme ve kararlar

EKSEN YAYINCILIK

EKİM 3. Genel Konferansı

Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler

EKSEN YAYINCILIK

EKİM 3. Genel Konferansı

Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)

EKSEN YAYINCILIK

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

DEVRİMCİ SOL

ARALIK 1995 SAYI: 7 DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

Halkın birliğini sağlayacak, geniş emekçi kesimleri mücadele içine çekecek araçlar olarak ortaya koyduğumuz örgütlenme modelleri, hem bugünün somutluğunu kucaklayacak, hem de yarının örgütlenme ihtiyaçlarına da hizmet edecek örgütlenme biçimleridir. Bugün için gerek soldaki, gerekse de örgütsüz kesimler içindeki duyarlı, sorumlu grup ve kişileri biraraya getirecek olan örgütlenmeler, aynı zamanda örgütsüz, bugüne kadar sorunları, talepleri için bir mücadeleden uzak durmuş çeşitli kesimleri örgütlemenin de araçları olacaklardır. Çelişkilerin hızla keskinleşip saflaşmaların ortaya çıktığı bu süreç, yarın, büyüyen bir savaşı, halk ile oligarşinin artan şiddette, yaygınlıkta ve kesintisiz tarzda savaşmasını getirecektir. Halklar ve tüm halk güçleri bu duruma gerek örgütlenme ve gerekse de bilinç anlamında hazırlıklı olmak durumundadır. Birlik derken, halkı, kitleleri örgütleyecek, taban örgütlenmeleriyle varolacak modeller önermekteki ısrarımızın bir nedeni bugünkü somut durumsa bir diğer nedeni de budur.

Bugünün somutluğunda oligarşinin pervasızlığı kaynağını halk güçlerinin dağınık yapısından almaktadır. Halklar ve tüm halk güçleri bu gerçekten hareketle bugünden birleştirilebilmeli ve bu konuda mesafe alınmalıdır.

Yarının garantisi bugünden bu adımları atmak, belirli zeminleri oluşturmak, birlikte mücadeleyi öğrenmek ve öğretmektir. Dahası bu birliklerin kalıcı olabilmesi öncelikle "birlikte pratik" yapmanın sonucu olacaktır.

Yarın ne olacağı, bugünden ortaya çıkacaktır.

Tutsak aileleri ve yakınları çerçevesinde oluşturulan birlik örneğinde olduğu gibi, altına imza attığımız bir birlik için kendimizi tereddütsüzce ortaya koyarız. Aman "birlik değil, bizim imzamız öne çıksın" gibi kaygılar duymayız. Ama uzun vadeli bir bakış açısını da asla elden bırakmamak durumundayız. Bu birlik bugün vardır, ama yarın olacağının garantisi bir yerden sonra yoktur.

Biz bu ya da herhangi bir başka birliğin kalıcı olması için sonuna kadar çaba sarfederiz. Ancak bu duyarlılığın ve sorumluluğun muhataplarımız tarafından gösterileceğinin de bir garantisi yoktur. Türkiye solunun en azından bugünkü durumu bu konuda çok fazla emin olmamıza imkan verecek bir tablo sunmamaktadır.

Bu yüzden de, Cepheler, Meclisler esas olarak bir istikrar garantisi olmayan ve kendi içinde zaten bir darlık taşıyan "solun birliği" olarak değil, taban örgütlenmeleri üzerinde yükselmelidir. Bugünü kurtarmak için görünüşte kalacak birlikler oluşturmak yerine, Cephe ve Meclisleri daha sabırlı, kitleleri örgütleyen bir çalışma tarzıyla oluşturmayı önümüze koymalıyız.

Bunu yaparken hiç bir aşamada sola yönelik bir dıştalama tavrı söz konusu olmamak durumundadır. Tersine solun "birlik hastalıklarını" aşmaya yönelik ideolojik ve pratik çabamızla birlikte, hep onları bu örgütlülüklerin içine çekmeye çalışan, güçlerimizin düşmanın karşısında yanyana savaşını amaçlayan yaklaşımlarımızı da aynı sabırla sürdürmeliyiz.

(Devrimci Sol, Sayı:8, Temmuz '96)

kurtuluş

HAKLILAR KAZANACAKTIR

"...Bizim birlik modellerimiz yanlış bulunabilir. İçeriğiyle, isimleriyle tartışılabilir. 'Ya bizim dediğimiz olur, ya da olmaz' gibi bir saplantı içerisinde değiliz. Yaklaşımımızın temel halkası, düzen karşıtı bütün güçleri birleştiren, savaştıran, legal, yarılegal, illegal her alanda, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki bütün devrimci sol güçleri birleştirebilmek ve iktidara merkezi darbeler vurarak zafer yürüyüşünü hızlandırmaktır.

Kimi siyasetler Demokratik Muhalefet Meclisi önerimizde 'muhalefet' ifadesine itiraz etmekte, bunu iktidarı istememek şeklinde yorumlayarak karşı çıkmaktadır. Belirttiğimiz gibi kelimelerle ifade edilen biçimselliklerin peşinde değiliz, bir avuç suda fırtına koparmak gibi, hiçbir niyetimiz yok. Demokratik Muhalefet Meclisi, iktidarı alacak, doğrudan iktidar için savaşan bir kurum değildir. Legal platformda kendi meşruluğunu dayatarak oluşturulacak böyle bir kurum, kuruluşu, yapısı ve işleyişi gereği bu iktidar organı olamaz. Bu şekilde düşünmek iktidar alternatifi ve iktidarı alacak devrimci örgütleri legalliğe teslim etmek ve tasfiye etmek anlamına gelir. Demokratik Muhalefet Meclisi, adında ifadesini bulduğu gibi, düzene karşı demokratik muhalefeti örgütleyecek ve bütün muhalif güçleri kendi bünyesinde toparlayacak tek merkezden yönlendirilmesini sağlayacaktır. Bu meclis, örgütlü güçler yanında, bütün demokratik güçleri, hatta tek tek

kişilere varıncaya kadar dağınık halk güçlerini örgütleyecek, halkın en azından demokratik mücadelede, hak ve özgürlükler savaşında karar sürecine katılmalarını sağlayacaktır. Nasıl ki, yüzlerce demokratik, mesleki örgütler iktidar organları değilse, doğrudan iktidar için savaşmıyorlarsa bu meclis de belirli farklılıklara rağmen, öz olarak bu kapsamda düşünülmelidir. Buna rağmen, kavramlar üzerinde durmuyoruz. 'Muhalefet' yerine isteyen başka bir isim de bulabilir, çok önemli değil. Sorun bütün muhalif güçleri birleştirmek, hareket ettirmek ve meşruluğunu sağlamaktır.

Faşizmin, tüm güçleriyle, yeni provokasyonlarla saldırılarını sürdüreceği ve devrimci halk güçlerinin mücadelesini geriletme isteyeceği açıktır. Bugün, bölünmüş, parçalanmış ve merkezilikten yoksun bir şekilde süren karşı koyuşta çok daha uzun süre karşı konulamaz ve faşizmin halkı sindirme programı bozulamaz. Birlik üzerine küçümselemeyecek oranda çok şey söylenirdi. Kimin nerede ve nasıl duracağı artık netleşmeli ve pratik adımlar atmalıyız. Küçük hesaplarla, oyalamalarla zaman öldürecek lüksümüz yoktur...."

(Kurtuluş, Sayı: 51, s. 4)

EKİM

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

Sayı:148, 1 Temmuz '96, Başyazı

Güç birliğinin sorunları ve komünistlerin görevleri

Çok parçalılıktan öteye aşırı bir iç kopukluğu yaşamak, yakın zamana kadar devrimci hareketin temel bir zaafi durumundaydı. Hareketin küçük-burjuva kimliğiyle, bu kimliğin ürünü politik kültürle yakın bir ilişkisi olmakla birlikte, sözü edilen aşırı kopukluğun tek nedeni bu değildi. Bunun 12 Eylül sonrasının kitlelerden

kopma, güçten düşme ve bunun sonucu olarak iddiasızlaşma olgusuyla da yakın bir bağı vardı. Uzun yıllar kitlelerden kopuk kalmak, dolayısıyla siyasal mücadele sürecini etkileme yeteneğini de yitirmek, beraberinde, devrimci siyasal mücadelenin her zaman için temel bir ihtiyacı olan tüm devrimci kuvvetlerin güç ve eylem

birliği sürecine ilgisiz kalmayı da getirebilmiştir.

Güç ve eylem birliği sorunlarının tam da Gazi Direnişiyle birlikte gündeme zayıf da olsa yeniden girmesi bu açıdan dikkate değerdir. Kitle hareketinde politizasyon ile bunun devrimci örgütler için bir güçlenme zeminine dönüşmesi, devrimci mücadelenin sorunlarına, bu arada güç

ve eylem birliği sorununa da artan bir sorumlulukla yaklaşılmaya uygun bir ortam yaratmış oldu. Yine de '95 yılı için bu daha çok belirli semtlerle ve bu semtlerde çalışan devrimci örgütler arası yerel ilişkilerle sınırlı kaldı. Kaldı ki, bu sınırlı gelişmenin paradoksal bir yanı da vardı. Aynı olumlu sürece küçük-burjuva rekabetçiliği, grupçu çekişme ve didişmeler türünden geleneksel zaafılar da eşlik etti. Örgütlerin geleneksel kimliği ve kültürü kadar semtlerin sosyal-kültürel ortamı da, gelişen birlik eğilimini gerisin geri kendi içinde boğan bu zaafıları depreştirdi.

Fakat '96'nın hızlanan olayları, kitle hareketindeki yeni çıkışlar, devrimci hareketin bu gelişmeler içinde tuttuğu yer ve nihayet sermaye iktidarının bu gelişmenin önünü kesmek üzere son aylarda başlattığı genel karşı saldırı, değişik yönlerden, güç birliği sorununu gündeme sokan, onu acil bir ihtiyaç haline getiren bir etkide bulundular.

Devrimci güç ve eylem birliğine yönelik son gelişmeleri kendini dayatan bu ihtiyaca bir yanıt olarak değerlendirmek gerekir. Gelişmelerin basıncı, içinden geçilmekte olan çatışma döneminin kritik mahiyeti ve bunun beslediği devrimci sorumluluk bilinci, devrimci parti ve örgütleri bu doğrultuda harekete geçmeye zorladı. Haziran ayı içinde başlayan görüşmeler geçtiğimiz günlerde yayınlanan bir bildiriyle kamuoyuna da duyuruldu. DHKC, EKİM, MLKP, TKP/Kıvılcım, TKP/ML, TDP, TİKB, ERNK ve DHP adına yayınlanan bu ortak bildiride, halen sürmekte olan görüşmelerle, devrimci parti ve örgütler arasında bir mücadele ve eylem birliğinin hedeflendiği açıklandı.

Bu devrimci siyasal mücadele açısından son derece önemli bir olumlu adımdır. Kuşkusuz görüşmeler henüz sürmektedir ve sorunun bir sonuca bağlandığını söylemek için vakit henüz erkendir. Geleneksel örgütlerin bilinen zaafıları, bu zaafıların 1 Mayıs'ı izleyen günlerdeki iç karartıcı tezahürü, birliği gerçekleştirme sürecinin sancısız gerçekleşeceği konusunda hayallere yer olmadığını gösteriyor. Fakat yine de sürecin başlamış olması başlı başına olumlu bir gelişmedir. Bu, gelinen yerde bu sorumluluktan artık geri durulamadığını göstermektedir. Devrimci parti ve örgütlerin güç ve eylem birliği devrimci siyasal mücadeleyi ileriye taşımada önemli bir olanaksa eğer, bu olanağı gereğince kullanabilmek de ancak önemine uygun bir çaba ve iç mücadelenin sonucu olarak mümkün olabilecektir.

Öncelikle altını çizelim ki, devrimci örgütler güç ve eylem birliğini gerçekleştirmek doğrultusunda somut çalışmalara girişerek, yalnızca bugüne kadar ihmal ettikleri bir devrimci sorumluluğun gereklerini yerine getirmiş oluyorlar. Bir başka ifadeyle, sorun devrimci açıdan, devrime ve emekçi yığınlar karşı sorumluluk açısından ele alındığında, yapılan bir yükümlülüğün gereklerini yerine getirmeye çalışmaktan başka bir şey değildir. Dolayısıyla, birlik sürecine katılmak fedakarlık ya da lütfkarlık değil, bugüne kadarki duyarsızlığın ve sorumsuzluğun nihayet bir yana bırakılması anlamına gelmektedir. Bu noktanın altını çiziyoruz; zira bunun bilincinde olmak, soruna ve sorumluluğa bu açıdan yaklaşabilmek, birlik görüşmeleri sürecinin olumlu bir sonuca bağlanmasını önemli ölçüde kolaylaştıracaktır.

Tüm devrimci kuvvetler arasında sağlanması gereken güç birliği devrimci siyasal mücadelenin temel ve bugün için ayrıca çok yakıcı bir ihtiyacı olduğuna göre, komünistler de soruna bunun gerektirdiği bir duyarlılık, gayret ve sorumlulukla yaklaşabilmelidirler. Dahası bu konuda örnek ve sürükleyici bir rol oynamalıdır. Sürükleyicilik burada geleneksel darkafalılığa özgü bir "önderlik iddiası" biçiminde değil, fakat birliğin

gerçekleşmesi için azami çaba, fedakarlık ve özen olarak anlaşılmalıdır. Gerçek bir önderlik konumu, kapasitesi ve yeteneği, kendisini, doğru bir politik çizginin ötesinde, tam da bu alanlardaki pratik tutumda ortaya koyar.

Başlamış bulunan sürece komünist militanlar özel bir ilgi göstermeli ve bu ilgiyi bulundukları alanlardaki tüm devrimci militanlara ve devrimci örgütlerin tabanını oluşturan kitlelere yaymalıdırlar. Bugün için güç birliğine yönelik en acil pratik görevlerden biri budur. Birlik doğrultusundaki gelişmelerin devrimci tabana maledilmesi ve bunun birliğin olumlu bir sonuca bağlanması doğrultusunda bir basınca dönüştürülmesi sürecin seyrini kolaylaştıracaktır. Kaldı ki güç birliği alanındaki zaafın sadece örgütlerin merkezi politikalarından kaynaklandığını sanmak da bir yanılgıdır. Tabandaki kadro ve sempatanlar da bu zaafa uygun bir politik kültürle yoğrulmuştur. Grupçuluk, önyargılar, rekabete ve didişmeye eğilim, tabandaki devrimci kadrolara da egemen bir kültür, bir davranış tarzıdır. Dolayısıyla birlik mücadelesini devrimci tabanda da etkili bir biçimde sürdürmek gerekir.

Hemen ekleyelim ki, içinde bulunduğumuz yılın kitlesel çıkışları, bu çıkışlar içindeki devrimci buluşmalar ve ortak davranışlar, tabanda, devrimci güç ve eylem birliğine uygun bir ortam yaratmış bulunmaktadır. Bundan en iyi biçimde yararlanmak, bu ortamı amacına uygun bir biçimde değerlendirmek her alandaki komünist militanların görevidir. Devrimci parti ve örgütlerin güç ve eylem birliği girişimlerini kamuoyuna açıklamış bulunmaları bunu ayrıca kolaylaştıran bir etkide bulunacaktır. Bu imkan daha bilinçli bir biçimde kullanılabilirdir.

Son siyasal gelişmeler, özellikle 1 Mayıs'ı izleyen genel karşı-devrim saldırısı, devrimci cepheye güç ve eylem birliğini yakıcı bir ihtiyaç haline getirdi. Zira devletin kaybettiği mevzileri geri almayı amaçlayan bu genel karşı saldırısını püskürtmenin temel önkoşullarından biri de mevcut devrimci kuvvetlerin olanaklı en ileri bir düzeydeki mücadele birliğidir. Bu yalnızca birleşik bir direniş odağı yaratmak yoluyla, güç dengesini devrim cephesi lehine güçlendirmekle kalmayacak, fakat yanısıra, daha geniş kitlelere moral ve cesaret kazandırarak genel direnme gücünü çoğaltacak, direniş saflarını hızla genişletecek, bu arada toplumsal muhalefeti düzenin icazet sahasına hapsedmeye çalışan reformist odakların etkisizleştirilmesini de kolaylaştıracaktır. Komünistlerin birlik sorununa artan bir vurgu yapmaları, genel bir zaafın giderilmesinden öteye, bu güncel gerçeklerle de yakından bağlantılıdır.

Fakat öte yandan, devrimci güç birliğinin devrimci mücadele süreçlerini daha ileri noktalara taşımının olanaklarından yalnızca biri olduğunu gözönünde bulundurmak, buna olduğundan fazla bir anlam ve işlev de yüklememek gerekir. Dün olduğu gibi bugün de genel devrimci siyasal mücadele sürecinin en temel zaafı, işçi sınıfı hareketinin devrimci bir mecraya hala da geçememiş olmasıdır. Mücadele, temelde ve son tahlilde, sınıflar arasında geçmektedir. Devletle devrimci kuvvetler arasındaki çatışma bunun ön plandaki politik bir yansımasıdır. Fakat eğer işçi sınıfı ve emekçiler bu mücadelede etkin ve dolaysız bir biçimde yer almıyorlarsa, devrimci kuvvetler açısından mücadele güçsüz ve etkisiz olmakla kalmayacak, sağlıksız zeminlere kaymaya da müsait olacaktır.

Elbette devrimci güç ve eylem birliğinin kendisi, işçi sınıfı ve emekçilerin daha geniş kesimlerini devrimci mücadele sahnesine çekme, bunu kolaylaştırma ana amacına sıkı sıkıya bağlıdır. Bu açıdan düşünüldüğünde, iki alandaki görev ve sorumlulukları karşı karşıya koymaya

kalkmak kadar anlamsız bir davranış olamaz. Ama buna rağmen konuya değinmemiz nedensiz de değildir. Gerek devrimci demokrat örgütlerin sınıfa uzaklıkla aynı anlama gelen geleneksel halkçı politik kimliği, gerekse Gazi Direnişini izleyen dönemde bunun yeni bir güçle depreşmiş olması gerçeği, devrimci mücadelenin bugünkü en temel zaafına doğru bir biçimde işaret etmemizi zorunlu kılmaktadır. Komünistler için bunun karartılmasına izin vermemek apayrı bir önem taşımaktadır.

Yineliyelim ki, bugünkü mücadelenin en temel zaafı, işçi sınıfının kendi devrimci kapasitesini siyasal sahnede henüz ortaya koyamamasıdır. Türkiye gibi bir ülkede, devrimci süreçlere gerçek bir güç ve belli bir istikrar kazandırmanın, kent yoksulları ve kamu emekçileri için bir önderlik eksenini yaratmanın, Kürt ulusal hareketi önünde yeni devrimci ufuklar açmanın bundan başka bir yolu yoktur. Hiçbir birleşik siyasal güç, devrimcileşmiş ve kendi devrimci öncüsünü bulmuş bir işçi sınıfının oynayabileceği bu nesnel rolü onsuz ve ona rağmen oynayamaz. Siyasal mücadele temelde bir sınıflar mücadelesi ise ve Türkiye'nin modern sınıf ilişkileri ortamında sermaye sınıfına karşı emekçiler ve ezilenler cephesine önderlik etmek kapasitesine sahip tek sınıf işçi sınıfı ise, sorunun başka türlü anlaşılması zaten mümkün değildir.

Bu vurgu, devrimci örgütlerin güç ve eylem birliğinin önemini hiçbir biçimde azaltmıyor. Yalnızca bu taktik adıma doğru ve sağlam bir genel perspektif içinde bakma olanağı sağlıyor. Bu ise, komünistlere, bir yandan güç ve eylem birliğine yönelik sorumluluklarına en sıkı biçimde sarılma, fakat öte yandan bunu genel stratejik hedeflerine ulaşmalarını kolaylaştıran bir olanağa dönüştürme perspektifiyle hareket edebilme sorumluluğu yüküyor.

Aynı şekilde bu, komünist hareketin kendi gündemi ile devrimci güç birliği arasındaki ilişkiye de ışık tutmaktadır. Her ciddi siyasal akım için kendi bağımsız çalışması ve gündemi her zaman için esastır. Komünistler bunu bir an olsun unutamazlar. Dahası, ilk bakışta çelişkili gibi görünse de, güç birliği içinde etkin bir biçimde yer alabilmek ve belirgin bir rol oynayabilmek de bu bağımsız konum ve çalışmaya sıkı sıkıya bağlıdır. Fakat eğer güç ve eylem birliği ihtiyacı ve olanağı nesnelse, bu zaten farklı örgütlerin gündemlerinin mücadelesinin genel seyrini üzerinden bir dizi noktada örtüşebilmesi olanağının da nesnel varlığı anlamına gelir. Dolayısıyla, birliğin gerekleri ve genel çıkarları adına bağımsız çalışma ve gündemlerden vazgeçmek nasıl manasız bir davranışsa, aynı şekilde, bağımsız çalışma ve gündem adına güç ve eylem birliği ihtiyacını görmezlikten gelmek ya da ona hak ettiği önemi vermemek de aynı ölçüde manasız bir davranış tarzıdır ve devrimci sorumlulukla bağdaşır bir yanı yoktur.

Her birlik girişiminde olduğu gibi, devrimci örgütler arasındaki güç birliği girişimi içinde etkin biçimde yer almak da temelde bir özgüven sorunudur. Bu ortak eylem süreci, sadece devrimci mücadeleyi güçlendirmekle kalmayacak, fakat aynı zamanda farklı örgütleri bizzat birleşik mücadelenin pratiği içinde birbirlerinin tabanları karşısında bir sinamadan geçirecektir. Komünistler bu noktada tam bir güvenle hareket etmelidirler. Güç birliği sürecinin devrimci tabandaki önyargıların kırılmasına, böylece farklı örgütlerin, bunlar arasındaki gerçek farklılıkların önyargısız olarak değerlendirilebilmesine, teorisinin ve pratiğin gerçek ölçülerıyla yerli yerine oturtulabilmesine hizmet etmesi için çalışmalıdır.

SSK Kurultayı toplandı:

Komünist ve Devrimci İşçiler Meydanı Reformistlere Bırakmadı!

Komünistler yasakçı tutuma karşı önden uyarışlardı:

İşçi platformuna bürokrat yasağı

Bilindiği gibi İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu (İİŞSP) 14 Temmuz'da bir SSK Kurultayı düzenliyor. İİŞSP yönetimi hazırlık çalışmaları süresince kurultay gündemini SSK'nın özelleştirilmesiyle sınırlamakla kalmadı, yanısıra kurultay çalışmasını EP ve İP gibi reformist partilerin hizmetine sunmak için bir dizi yasakçı tedbir aldı. Disiplin kisvesi adı altında alınan bu tedbirlere göre, kurultaya katılım belirlenmiş delegelerle gerçekleşecek ve önceden saptanmış konuşmacılar dışında kimseye söz hakkı verilmeyecek. Bir işçi platformunu reformist akımların tekeline alabilmek için başvuru bu tür özel önlemlere bugüne kadar üst kademe sendika bürokratları bile cesaret edememişlerdi. Ama reformizmle kader birliğini kendi ideolojik eğilimlerine ve çıkarlarına uygun bulan ara kademe bürokratları böylesi bir gericiliğe cesaret edebiliyorlar!

Savunulan tavrın, alınan tedbirlerin hiçbir meşruiyeti yoktur. Sendikalar işçi örgütleridir ve kurultay sendika şubeleri adına düzenleniyor. Sendikalar adına düzenlenen her toplantıya ise bu sendikalarda örgütlü her devrimci eğilimden işçilerin hiçbir sınırlama olmaksızın katılma hakkı vardır. Aynı şekilde, çeşitli devrimci siyasal eğilimleri temsil eden işçiler bu tür platformlarda söz alıp görüş açıklama hakkına da sahiptirler.

Ara kademe bürokratları bu hakkı yalnızca yasal reformist partilere tanıyorlar. Tıpkı düzen temsilcileri gibi onlar için de yasal olmayan devrimci akımlar meşru da değildir. Düzenin "terörist örgütler" propagandası bu bürokratların dilinde "başbozuk örgütler" olarak yankılanıyor. "Disiplin önlemleri" devrimci örgütlere, işin aslında devrimci taban inisiyatifine karşı alınıyor. Ara kademe bürokratları komünist ve devrimci işçileri işçi örgütlerinden ve platformlarından dışlayabileceklerini zannediyorlarsa çok yanılıyorlar. Devletin ve üst kademe sendika bürokratlarının başaramadığı şeyi onlar hiç başaramayacaklardır.

İİŞSP yönetiminin kurultay hazırlıkları süresince faşist rejimin genel plandaki saldırılarına sessizliği ve bu saldırının aynı günlerde odak noktasını oluşturan zindanlardaki direnişlere ilgisizliği de dikkate değerdir. Sınıfa yönelik iktisadi-sosyal saldırılarla bu genel saldırı arasındaki bağı ve bütünlüğü kurmaya, buna uygun bir çalışma ve eylem planı izlemeye yönelik öneriler karşısında gerici bir direnç gösterilmiştir. Bu gerici direnci

gösterenler bir de utanmadan ezilenlerin öncüsü olan işçi sınıfı adına hareket ettiklerini, sınıfın gündemini başka şeylerle dağıtmamak gerektiğini söyleyebiliyorlar. 13 Haziran'daki hazırlık toplantısında bu gerici tavrı devrimci işçi temsilcileri ve bazı sendikacılar tarafından sert bir biçimde teşhir edilmişti. Aynı tavrı 9 Temmuz günü gerçekleşen son toplantıda yeniden gündeme geldi. Bu bürokratlar, açlık grevlerinin ölüm sınırına yaklaştığı bir sırada verebilecekleri desteği bir basın açıklaması yapmak ve gazeteye ilan vermekle sınırlayabildiler. En iyi yanıtı da, işçi sınıfının faşist teröre karşı nasıl bir davranış çizgisine çekilmesi gerektiğini Tuzla Deri işçilerinin politik grevi üzerinden örnekleyen Deri-İş Tuzla Şubesi başkanı Musa Servi'den aldılar.

İşçi sınıfının dikkatini kendi dar ve günlük çıkarlarıyla sınırlamaya kalkmak büyük bir gericiлиktir. SSK'nın tasfiyesi, başta özelleştirmeler, sosyal hak gaspları, sendikasılaştırma ve devlet terörü olmak üzere sermayenin sınıfa ve emekçi kesimlere dönük topyekün saldırısının bir parçasıdır. Saldırının herhangi bir parçasına ilişkin yürütülen mücadelenin etkin olabilmesi, bu bütünlüğün gözetilmesinden geçmektedir. SSK'nın özelleştirilmesine karşı mücadele ile devlet terörüne karşı mücadele birbirinden kopartılamaz. Zira sermaye, devrimci güçlere yönelik saldırıları ile kitleleri ve bu arada sınıfı öncüsüz ve savunmasız bırakmak istemektedir.

Bugün faşist sermaye düzeni tarafından giderek azgınlaştırılan terör ve baskı uygulamalarının hepsi işçi ve emekçi kesimlerin mücadelesini yalnızlaştırmak, sınıf hareketinin birleşik-militan ve böylece de etkin bir karakter kazanmasını önlemek amacıyla kazanılmış haklarına yönelen, çalışan yığınlar en ağır sömürü koşullarını dayatan, ezilenleri dipsiz bir zulümle zaptırap altına almaya çalışan bu kapsamlı saldırıların karşısına proletarya bağımsız politik sınıf tavrıyla çıkmalıdır. Bu başarılmadıkça, değil SSK'nın tasfiyesini engellemek, en sıradan bir mevziyi korumak dahi mümkün olmayacaktır. İşte tam da bu nedenle bugün temel ve acil görev devrimci sınıf tavrını en geniş işçi tabanına yaymaktır. En geniş sınıf kesimlerinin militan ve politik direnişini örgütlemektir. Her türlü araç ve olanağı bunun hizmetine koşmaktır.

EKİM, sayı:148, 1 Temmuz 1996

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

İİŞSP, KESK, Emekli-Sen ve Tabibler Odası tarafından düzenlenen SSK Kurultayı 14 Temmuz Pazar günü gerçekleşti.

Kurultay'a yaklaşık 500 kişi katıldı. Ön çalışmalarında belirlenen 1050 delegeden sadece 300 kadarı Kurultay'a geldi. Bunun dışında kalan 200 katılımcı Kurultay'a fiilen dahil oldu.

Kurultay düzenleyicileri Kurultay'da delegasyon sistemi uygulamak istiyorlardı. Katılımcı her sendika şubesine verilecek belirli sayıda delege kontenjanı üzerinden Kurultay gerçekleşecekti. Belirlenen delegelerin dışında hiç kimse Kurultay'a katılamayacaktı. Ayrıca Kurultay'da yapılacak konuşmalar da önceden belirlenmiş durumdaydı.

Kurultay ön çalışmalarına, delege dağılımına ve konuşmacı listesine bakıldığında bu yasakçı tavrın EP ve İP gibi reformist partilerin hizmetinde olduğu görülmektedir. Kurultay bu reformist gruplara yeni yaşam alanları açan bir platforma dönüştürülmeye çalışılıyordu.

Ancak, Kurultay düzenleyicilerinin yasakçı tavrı tutmadı. Daha Kurultay'ın başlangıcında Tuzla deri işçileri ve komünistler, yaklaşık yüz kişilik bir grupla, yasakçı mantığı fiilen aşıldı. Düzenleyici komitenin tüm engelleme çabalarına ve girişe kurulan iki barikata rağmen Tuzla deri işçileri ile komünistler omuz omuza "Kahrolsun Sendika Ağaları!" sloganı ile içeri girdiler. Kurultay'a getirilmeye çalışılan sınırlamayı fiilen aşıldı.

Komünistler Kurultay'a hemen hemen tamamı işçilerden

oluşan 60'ın üzerinde bir katılım sağladılar. Devrimci sınıf politikasının temsilcisi olarak çeşitli fabrikalardan gelen komünist işçiler gerek sayısal olarak, gerekse de politik müdahaleleriyle Kurultay'ı kendi egemenliği altına almaya çalışan reformist barikadın karşısında ihtilalci güçlerini ortaya koydular. Örnek

mücadeleleriyle sınıfın onurunu temsil eden Tuzla deri işçileri ile ortak tutum alan komünist işçiler, reformist gericiliği büyük ölçüde püskürttüler. Sergiledikleri performans ve kararlılıkla, meydanın politika yasakçısı reformistlere, uzlaşmacılara, mücadele kaçkınlarına bırakılmayacağını gösterdiler. Kurultay'da ortaya konulan devrimci etkinlik, sınıf tabanında küçümsenmeyecek bir güce erişen komünist işçilerin önümüzdeki süreçte reformist barikadı giderek daha fazla zorlayacağını, kararlı bir tarzda yürütülen ihtilalci sınıf politikasının sonuçlarının mutlaka alınacağını habercisi oldu.

Kurultay'ın açılış konuşmasını Haber-İş Şube Başkanı Levent Dokuyucu yaptı. Tuzla deri işçilerinin ve komünistlerin Kurultay'a fiili katılımları karşısında sıkıntısını saklayamayan Dokuyucu, ısrarla Kurultay'ı düzenleyenlerin bürokrat olmadığını vurgulamaya çalıştı. Yasakçı yaklaşımlarını da; İİŞSP'nin çalışmalarına katılım düzeyi ve aldığı kararları hayata geçirme oranı ile açıklamaya çalıştı. Dokuyucu'nun konuşmasına en güzel yanıt yine Tuzla işçisinden geldi. Tuzla deri işçileri adına yapılan

konuşmada; *Kurultay*'da uygulanmaya çalışılan delegasyon sistemi teşhir edildi. Tuzla Deri-İş'in İİSSP'nin tüm toplantılarına katıldığı, alınan tüm kararları uyguladığı vurgulandı. Hatta İİSSP'nin iş bırakmaya ve sokağa çıkmaya yönelik kararlarına bir çok kez sadece Tuzla işçilerinin uyduğu hatırlatıldı. Buna rağmen, yaklaşık 3000 üyesi olan Tuzla Deri-İş'e sadece 10 delegelik verildiğini, ama Tuzla Deri-İş'ten daha az üyeye sahip sendikalara daha çok delegelik ve konuşma hakkı tanındığı anlatıldı. Bu uygulamanın tek sebebinin siyasi çıkar kaygıları olduğu, işçi sınıfının en geniş temsiliyetinin değil bir kaç reformist çevrenin politik temsiliyetinin ön planda tutulduğu vurgulandı.

Kurultay'ın ilk bölümünde EP, İP, ÖDP, HADEP ve SİP'e birer konuşma hakkı tanınmıştı. İP adına Doğu Perinçek kürsüye çıktı. Doğu Perinçek'in konuşmasına salondan protestolar yükseldi. Komünist ve devrimci işçiler sloganlarla Perinçek'i kürsüden indirdiler. Bu sırada bir yoldaş kitleye dönük olarak bir konuşma yaptı. Protestomuzun *Kurultay*'a katılan işçi temsilcilerine değil, Doğu Perinçek'e ve bu haine söz hakkı verenlere dönük olduğu anlatıldı. İyice yükselen tansiyon ve kısa süreli bir karmaşanın ardından tekrar konuşmalara devam edildi.

Kurultay düzenleyicilerinin özellikle kaçındığı cezaevleri ve açlık grevleri gündemi onları gelip salonda buldu. *Kurultay* öncesi süreçte komünistler olarak devrimci çevrelerle yaptığımız görüşmelerde *Kurultay*'ın gündemine ölüm orucu ve süresiz açlık grevlerini sokmamız gerekliliğini vurgulamıştık. Bu çerçevede tutsak yakınları ve ÖDK (Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi) adına birer konuşma hakkı elde edilmesi için *Kurultay*'ın zorlanması gerektiğini önemsiştik. Bu yönde divana basınç uygulamaya başladık. Sloganlarımızla, fiili müdahalelerimizle bürokratlara bu isteğimizi de kabul ettirdik. Kürsüye çıkan tutsak anaları ve bir ÖDK temsilcisi yaptıkları konuşmalarla orada bulunan işçi temsilcilerini duyarlı olmaya; işyerlerinden, fabrikalarından harekete geçmeye çağırdılar. Sık sık "Zindanlar Boşalsın! Tutsaklara Özgürlük!", "Tutsaklar Onurumuzdur!" sloganları ile kesilen konuşmalardan sonra *Kurultay* düzenleyicileri salondaki hakimiyetlerini tamamen yitirdiler.

Komünistlerin *Kurultay*'daki politik etkinliği kendisini bir çok yönden hissettirdi. Salonda *Kurultay*'a yönelik hazırlanmış olduğumuz broşür ve bildirilerimiz yaygın bir şekilde

dağıtıldı. Dağıtılan yaklaşık 450 broşür ve bir o kadar da bildiri özel bir ilgi gördü. Açılan gazete ve kitap standımız da ilgiyle karşılandı.

Başından sonuna kadar *Kurultay*'a müdahalelerimiz belli bir disiplinle ve denge korunarak sürdü. Özellikle uygulanmaya çalışılan anti-demokratik delegasyon ve devrimci politika yasakçısı konuşmacı sisteminin teşhiri ve işçilere söz hakkının tanınması yönünde *Kurultay*'a müdahalelerde bulunduk.

Öncelikle *Kurultay*'a delege olarak katılmış olan komünist bir işçi üzerinden söz hakkı almak için divana basınç uyguladık. Ancak divan, önceden belirlenmiş olan konuşmacılar dışında kimseye söz hakkı vermeyeceğini açıkladı. Bunun üzerine bir imza metni hazırlayarak salonda dolaştırdık. İmza metni çok kısa bir süre dolaşmasına ve salonun ancak üçte birine ulaşmış olmasına rağmen ilgi gördü. 70 kadar imza toplandı. Bu imzalarla birlikte metni divana verdik. Ayrıca söz hakkı almak için uğraşan işçi yoldaşımız da divana bir protesto mesajı verdi. Ancak divan ne 70 imzalı metnimizi ne de delegemizin sunmuş olduğu protesto metnini salona duyurmadı. Öte yandan, Tuzla deri işçilerinin ve komünistlerin *Kurultay*'a fiili katılımını kalarayan, onları bozguncu gruplar olarak niteleyen, hatta salondan atmakla tehdit eden birkaç mesaj ve imza metni divan tarafından salona duyuruldu. Sloganlarımızla ve fiili müdahalelerimizle bu durumu teşhir etmeye devam ettik. "İşçilere söz hakkı tanınsın!" sloganımız başta Tuzla işçileri olmak üzere belli bir ilgi gördü.

Bürokratların yasakçı tavrını teşhir eden çalışmalarımızı devrimci bir sınıf disiplini içerisinde sürdürdük.

Kurultay'ın bizden kaynaklı yanlış bir müdahale ile dağılmamasına ya da bir kavga ortamına dönüşmemesine özel bir dikkat gösterdik. Salondaki ileri işçilerin de desteği ile politikalarımızdan taviz vermeden bunu başardık. Ancak bizim oluşturulmuş bir işçi platformuna karşı gösterdiğimiz bu dikkat diğer bazı çevrelerce pek gösterilmedi. Onun da ötesinde, bizim etkinliğimizin *Kurultay*'da oluşturduğu ortam bir devrimci çevre tarafından hiç de uygun olmayan bir tarzda kullanılmaya çalışıldı. "İşçilere söz hakkı tanınsın!", "Serbest Kürsü Oluşturulsun!" argümanları üzerinden salonda oluşturduğumuz duyarlılık *Atılım* okurları tarafından kullanıldı. *Atılım* okuru arkadaşlar, her ne kadar, "Kürsü işgali gibi bir niyetimiz yoktu" deseler de, hiç de uygun olmayan bir tarzda fiilen kürsüden bir konuşma yapmak istediler. Bir anda ortaklı karıştı. Bürokratlar kürsüye çıkan *Atılım* okurunun üzerine saldırdılar. *Atılımcılar*'ın bu müdahalesini zamansız ve yanlış da bulsak sendika bürokratlarının fiili saldırısı karşısında olaya müdahale ettik. *Atılım* okuruna yönelik bu saldırıyı protesto ettik. Ancak bu kez de şiddet bize yöneldi. *Kurultay*'ın başından beri fırsat kollayan EP taraftarları yoldaşlarımıza "İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganları eşliğinde saldırdılar. Bu saldırılara büyük bir soğukkanlılıkla cevap verdik. Fiziki bir çatışma ortamına girmekten kaçındık. Tuzla deri işçileri ve salonda bulunan bazı diğer ileri işçi grupları da bizimle davranmasına rağmen (o anlamda ciddi bir gücü temsil ettigimiz halde) şiddete yönelmedik.

Bu çatışma *Kurultay*'ın gerçek niteliğini ortaya koyan en net gösterge oldu. Sayıları 100'ü bulan EP'li saldırgan grup divanın çağrısı ile kürsü önünde toplandı. Divan, *Kurultay*'ın bittiğini açıkladı. Bu sırada bir yoldaş kitleye dönük bir konuşma yaptı. Bu *Kurultay*'ın işçileri temsil eden bir platform olmadığı vurgulandı. *Kurultay*'ın ön çalışmalarından bugüne dek bürokratların yasakçı tavırlarını egemen kılmaya çalıştığı, reformislerin çıkarları için türlü türlü ayak oyunlarının yaşandığı söylendi. Doğu Perinçek gibi sınıf düşmanlarına söz hakkı verilirken, işçi sınıfının gerçek temsilcilerine kapıda barikatlar kurulduğuna dikkat çekildi, bu durum teşhir edildi. Konuşma, işçi demokrasisine aykırı tüm bu uygulamalar nedeniyle platformu protesto ettiğimiz ve çekildiğimiz açıklanarak bitirildi. Salonu "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "İşçi Sınıfı Savaşacak Sosyalizm Kazanacak!" sloganları ile terk ettik.

Kurultay notları...

Kurultay öncesi bir dizi sendikacı ve devrimci çevre ile görüştük. Hepsi *Kurultay*'a hakim olan reformist çizgiden ve yasakçı tutumdan rahatsızlıklarını belirttiler. Ancak *Kurultay* günü sendikacılardan sadece Tuzla Deri-İş net bir tavır aldı. Muhafız olarak bilinen diğer bazı sendikacılar *Kurultay*'da gelişen olayları seyretmekle yetindiler.

Devrimci çevrelerde ise sadece ölüm oruçları ve açlık grevleri ile sınırlı bir ufuk vardı. *Kurultay*'a müdahale çağrılarımıza sadece bu cepheden yanıt verdiler. Açık söylemek gerekirse işin bu kısmını bile onlara biz hatırlattık. Yalnızca Alinteri çevresi, o da bizim basıncımızla *Kurultay*'a ve gündemine yönelik bir çabaya girişti. Ancak onlar da fiili durumda diğerlerinden çok farklı davranmadı. Zaten devrimci çevrelerin *Kurultay*'a katılımı oldukça sınırlıydı. Çoğu, 3-5 kişi ile izlemeye gelmişti.

3000 üyesi olan Tuzla Deri İş'e sadece 10 delegelik ve bir konuşma hakkı tanınırken, Tuzla Deri İş'ten daha az üyeye sahip sendikalara daha fazla delegelik ve konuşma hakkı verildi. Örneğin 2500 üyeli Yol İş'e 100 delegelik, Emekli Sen'e 50 delegelik ve 2 konuşma hakkı, Haber-İş'e 100 delegelik vb. Dağılıma baktığımızda EP'in etkin olduğu sendikalara daha fazla delegelik ve konuşma hakkının düştüğünü görüyoruz. EP'in yanı sıra İP'in de bu dağılımda bir ağırlığı var. EP ve İP'e muhalif olabilecek sendikalara ya da sendikacılara ise sınırlamalar getirildi. Hatta bazılarının *Kurultay*'a katılımı engellendi.

Konuşmaların hemen tamamında sokağa ve eyleme dönük çağrılar vardı. Ancak reformistler; SSK gündemini sermayenin diğer saldırılarından ayrı tek başına ele aldılar, sorunu dar ekonomik sınırları ile koydular. Sokağa çıkma vurgusunu ileriki bir zamanın sorunu olarak vurguladılar.

Tuzla işçileri adına yapılan konuşma ise bu açıdan da bir ileriliği taşıyordu. SSK sorununun sermayenin diğer saldırılarından kopuk ele alınamayacağı, başta cezavleri sorunu olmak üzere toplumsal sorunların tamamına sokakta ve üretimden gelen gücümüzle karşı koymamız gerektiği vurgulandı.

Tuzla deri işçileri, Maliye-Sen ve HADEP adına yapılan konuşmalar dikkati çekiyordu. Bu konuşmalar belli bir ileriliği ve devrimci atmosferi taşıyordu. Bunun dışındaki konuşmacıların çoğunluğu EP/İP çizgisindeydi. SİP konuşma hakkını kullanmadı. Devrimcilerden yana net bir tavır koymak yerine bir protesto mesajı ile yetinmeyi tercih etti.

Reformistlerin özellikle kaçındıkları "Devrim Şehitleri İçin Saygı Duruşu", Tuzla deri işçilerinin çağrısı ile gerçekleşti. Tuzla işçileri adına konuşma yapmak için kürsüye gelen deri işçisi, divanı bu konuda eleştirdikten sonra salonu saygı duruşuna davet etti.

Kurultay'ın bir karmaşa ortamı ile bitmesi tercih edilen bir şey değildi. Olay bizim dışımızda, ancak bizi kapsayarak gelişti. Yine de toplamdan baktığımızda, bürokratların ve reformizminin teşhiri yeterince yapıldı. Bunda oraya kattığımız belli sayıda işçi potansiyelinin de büyük etkisi var.

Atılım okurlarının tavrı sadece "şark kurnazlığı" deyimi ile açıklanabilir. Ön çalışmalarda delegelik kaparız hevesi ile reformistlere göz yumma yolunu tercih ettiler. Ancak fiili durumda EP ve İP tarafından dışlanınca bizim etkinliğimizin üzerinden hesaplara giriştiler. *Kurultay*'ın başından beri devrimci çevrelerle belli bir diyalogu ve tavır birliğini zorlamamıza rağmen, bizimle görüşmeden "kürsü işgali" gibi yersiz bir girişimde bulundular. Bizim etkinliğimiz ve gücümüz üzerinden parsa toplamaya çalıştılar. Ancak bunu bile başaramadılar. Sonuçta yaptıkları objektif bir provokasyonun ötesine geçemedi.

Devrimci işçilere barikat oluşturmanın adı ne zaman işçi demokrasisi oldu?

EP ve İP gibi reformist partiler SSK Kurultayı'nı kendi hakimiyetleri altına almak için, çalışmanın başından beri özel bir çaba harcadılar. Üzerine yaslandıkları ara kademe sendika bürokratlarının da özel desteğiyle hazırlık toplantıları devrimci işçilerden saklamaktan tutun da, toplumun gündemine en yakıcı tarzda oturan cezaevleri sorununun ele alınmasını engellemeye kadar her türlü gerici yöntemi uygulamaya kalktılar.

İşçi demokrasisi, SSK Kurultayı gibi bir işçi platformuna herhangi bir sınırlama getirmeksizin her devrimci siyasal eğilimden işçiye katılma hakkını tanır. Oysa onlar delegeleri saptarken sendika üye sayısı kıstasını dahi gözönüne almadılar. Kendi etkinlikleri altında olan sendika şubelerine çok sayıda delegelik dağıtırken, üye ve temsilci sayısı çok daha fazla olan, herşeyden önce de mücadelenin ileri bir noktasında bulunan (örneğin Tuzla Deri İş) şubelere hak ettikleri temsiliyeti vermediler.

Tümüyle anti-demokratik ve kurultaya katılmak için gelen işçilere fiili saldırıya dek varan gerici uygulamalarla toplanan SSK Kurultayı'nda meydan buna rağmen reformistlere bırakılmadı. Son süreçte salt kendi ekonomik hakları için değil, zindanlardaki faşist saldırıları protesto etmek gibi politik talepler uğruna da defalarca iş bırakarak sınıf mücadelesinde en ön saflarda yerini alan Tuzla deri işçilerinin kurultaya fiili katılımı komünist işçilerin müdahaleleri ile birleşince salonun tüm atmosferi değişti. Kürsü reformistlere kahrken, devrimci işçiler gerek sloganları, gerek devrimci etkinlikleriyle salona hakim oldular.

Mücadelenin önünü açan bir işçi kurultayı değil, kendi politik çıkarlarının hizmetinde bir platform toplamayı amaçlayan reformistlerin uğradı hüsranın nasıl bir gerici öfkeye yol açtığını görmek için Kurultay'ın ardından yayınladıkları değerlendirmelere bakmak yeterlidir.

Gelenin aşamada ikiz kardeşler kadar birbirine benzeyen İP ve EP, düzen güçlerinin ağızlarını aratmayan bir söylemle komünist ve devrimci işçilere saldırmaktadırlar: "provokatörler", "komplocular", "bozguncular". Sınıfı gerçek kavga alanlarına taşımaktan özenle kaçınan bu mücadele kaçkınları öylesine ileri gitmekte dirler ki, mücadeleleriyle sınıfın onuru olmayı hak kazanan Tuzla Deri işçilerini dahi "başı bozuk grup" olarak niteleyebiliyorlar. Tuzla-Deri işçilerinin gerici barikatlarını aşıp kurultaya katılımı karşısında şu sözleri sarfedebiliyorlar:

"40-50 kişilik bir grup, kapıya yığılıyor. Görevli, delege kartlarını göstermelerini istiyor. Delege kartları yok. 'Biz işçiyiz' diyorlar. (...) İşçi değiller. (...) Grup, kapıda yeterli görevli olmasından yararlanarak zorla içeri giriyor. Kurultayın ertelenmesi önerisi geliyor. Bu başıbozuk gruplar, Kurultayın sağlıklı işlemsine izin vermezler."

Kurultay boyunca bırakalım devrimci işçilere özgürce söz hakkı tanımayı, delege olmasına rağmen devrimcilerin konuşmalarını engelleyen reformist bürokratlar utanmazca gericiliklerini "işçi demokrasisi" ve "disiplini" ile açıklıyorlar. Onlara inanacak olsaydık, en demokratik, en disiplinli yerler kuşkusuz askeri kışlalar olurdu. Bu gerici mantıkla hareket edildikten sonra, yaşamlarını işçi sınıfının ve tüm ezilen sınıfların kurtuluşuna adan devrimci tutsaklara yönelik faşist saldırıların bir işçi platformunda dile getirilmesinin önüne

geçmekte de garipsenecek bir şey yoktur.

İşçi demokrasisi ile burjuva demokrasisi, sınıf disiplini ile bürokratik yasak ve kurallar iki sınıfın birbirine tümüyle zıt çıkarları tarafından ayrılır. İşçi demokrasisi gerçek ifadesini, gerici ve faşistler hariç (ki sınıfsal kökeni ne olursa olsun bu grup doğrudan düzen güçlerine girer), her türden siyasal eğilimden işçinin kendisini hiç bir sınırlama olmaksızın ve en özgür tarzda ifade edebildiği özgür bir kürsüde bulur. Sınıf disiplini ise, işçi demokrasisine, kürsünün özgür niteliğine ve sınıf çıkarlarına zarar veren her türlü davranış sınıf sağduyusuyla önlemeyi ve bertaraf etmeyi tanımlar.

Kurultay'da alanın sandıkları kadar boş olmadığını, sınıfın bulunduğu her ortamda ağırlığını ve etkinliğini giderek daha fazla ortaya koyan komünist işçilerin, sınıf devrimcilerinin olduğunu gören reformistlerin ağırdır ki etkeleri tuttu. O kadar ki, eskisi gibi at koşturabilmek için bırakalım anti-demokratik uygulamalar ve yasakları, en gerici tehditleri dahi savurabiliyorlar: "Emeklerin boşa çıkmaması için bir takım tedbirler alındı. Fakat gördük ki bunlar da yeterli değilmiş. Artık şunu oturtmalıyız. Koyduğumuz kurallara kesinlikle riayet ettirmemiz gerekir. (...) Gerektiğinde bu grupları almamak için aklımıza gelen bütün yolları denemek zorundayız. Gerekirse zor kullanmalıyız. Bunu yapmadığımız zaman, bütün emeklerimiz amacından uzaklaşıyor." (Aydınlık, Sayı:474)

Devrimci sınıf politikasının hangi emellerinin önüne geçtiğini yine en açık tarzda kendileri ifade ediyordu: "Eğer güçleri varsa kendileri de siyasi partilerini kursunlar, kurultaylarını yapsınlar". (Evrensel, 17 Temmuz)

Tüm siyasal hesaplarını uzlaşmacı, mücadele kaçkını ara kademe sendika bürokratları üzerinden yapan reformistler elbette ki sermayenin saldırılarını püskürtmenin tek yolu olan devrimci sınıf politikasının önüne geçmeye çalışacaklardır. Kurultay düzenlemedeki amaçları sınıf hareketinin önünü devrimci bir tarzda açmak değil, devrimci sınıf mücadelesinin önünde barikat olan kendi siyasal varlıklarına parse toplamaktır. Reformistler işçi kurultayı değil, kendi partilerinin kurultayını yapmak istemişlerdir.

Ama olmadı meydan onlara kalmadı. Sınıf çıkarlarının gerçek temsilcisi olan komünist işçiler bürokratik yasak ve kurallarla değil, bağımsız ihtilalci sınıf çizgisinden aldıkları politik güçle bunun önüne geçmeyi başardılar. Kuşkusuz bunda diğer devrimci işçi ve güçlerden gördükleri desteğin önemli bir payı var. SSK Kurultayı aynı zamanda reformist barikatı aşmak için devrimci güç ve eylem birliğinin ne denli yakıcı bir ihtiyaç olduğunu somut bir tarzda göstermiştir. Devrimci Deri İşçileri ile komünist işçilerin ortak yüklenmesi sonucu, EP ve İP'le kader birliği etmiş ara kademe sendika bürokratların egemenliğinde toplanan bir kurultay'da reformistler tüm hakimiyetlerini bir anda yitirebiliyorsa, güçlü bir Devrimci Güç ve Eylem Birliği ile reformistleri sınıf hareketinin önünden süpürüp atmanın da tüm koşulları mevcuttur.

Devrimcilerin etkinliği karşısında "herkes eni sonu cürmü kadar yer yakar" deme cüretini gösteren pespaye reformistler bakalım o zaman söyleyecek laf bulabilecek mi?

Atılım'ın Şark Kurnazlığı

SSK Kurultayı bir işçi platformudur. Böylesi bir platformda her devrimci eğilimden işçilerin katılımına bir sınırlama getirilemez, söz alma hakları engellenemez. Sınıfın devrimci inisiyatifine set çekilemez. SSK Kurultayı'nın reformist akımların ve onlarla kader birliği etmiş ara kademe sendika bürokratlarının tekeline alınma çabalarına karşı yükselttiğimiz politik müdahalemiz başından itibaren bu ilkesel tutum üzerinde yükseliyordu. On çalışmaların sürdüğü günlerde devrimci çevrelerle bu doğrultuda işbirliğini geliştirmek, güçlü bir devrimci muhalefet ortaya koymak için özel bir çaba gösterdik. Ne var ki ancak çok sınırlı bir ilgi ve destek gördük. Özellikle Kurultay'da yaşanan bir olay, bu sınırlı desteğin bile reformist barikata karşı güç ve eylem birliğinin bir ürünü değil, grupçuluğun ve küçük-burjuva dargörüştülüğün bir sonucu olduğunu açık bir tarzda ortaya koydu.

Atılım çevresinin "kürsü işgali" girişimi herşeyden önce kurultayın olumsuz bir çatışma ortamına sürüklenmesine, erken bir saatte dağılmasına ve bir çok işçinin tepkisine neden oldu.

Devrimci örgütlerin sürdürdüğü *Devrimci Güç ve Eylem Birliği* çalışmalarına rağmen çeşitli alanlarda reformistlerle dirsek temasını sürdüren, "taktik ittifak"lardan dahi çekinmeyen Atılım'ın ve temsil ettiği siyasetin üzerinde durmaya çalıştığı kaygan zemin biliniyor. İSSP'nin geçmiş süreçlerinde olduğu gibi SSK Kurultayı ön çalışmaları boyunca da reformizmle karşı karşıya gelmemek için özel bir çaba harcayan Atılım çevresi kurultaya sadece bir kaç kişiyle ve temsili düzeyde katıldı. Yayınlarında -dişe dokunmayan bir kaç vurgu dışta tutulursa- ara kademe sendika bürokratları ve reformistlerle cepheden karşı karşıya gelmekten hep kaçınan Atılımcılar, belli ki SSK Kurultayı çerçevesinde reformistlerle girdikleri ilişkilerde istedikleri sonucu elde etmediler. Bu sefer de kendi çalışmaları sayesinde değil, başkalarının ilkel tutumları ve politik etkinlikleri üzerinden küçük hesaplarını gerçekleştirme yolunu tuttular. Devrimci sınıf inisiyatifini hakim kılmak için Kurultay'da özel bir etkinlik gösteren, salonda devrimci ağırlığı açık bir tarzda hissedilen komünistlerle Tuzla deri işçilerinin yarattığı politik ortamı fırsat bilerek, tam bir şark kurnazlığıyla "kürsü işgali"ne kalkıştı. Orada devrimcilerle tutumlarını ortaklamak için herhangi bir diyalog çabasına girmeyen Atılımcılar, küçük-burjuva devrimcilerinin isimlerini duyurmak için moda haline getirdiği "kürsü işgali"ni tümüyle komünistlerin ve Tuzla deri işçilerinin bilgisi dışında gerçekleştirdiler. Objektif olarak provokatif bir ortam yaratan bu davranış tarzı, reformistlerin spekülatif saldırılarına zemin hazırlamakla kalmadı. Ayrıca Kurultay boyunca komünistlerin sınıf disiplinine uygun bir tarzda yükselttiği devrimci müdahaleyi olumlu karşılayan işçiler üzerinde de bozguncu bir rol oynadı. Kurultaya katılan bir çok işçi komünistlerle Tuzla deri işçilerinin devrimci çabalarına sempatiyle bakmıştır. Fakat kurultayı bir kargaşa ortamıyla sonuçlandıran ve tamamıyla sükse yapma gibi küçük-burjuva hesaplara dayanan "kürsü işgali" ile devrimcilerin ne amaçlamış olabileceğini kavrayamadı.

Atılım çevresinin, SSK Kurultayının ardından konu ile ilgili yayınlarında, gerçekleştirdikleri eylemi kendi adına sahiplenme cesaretini gösterememesi küçük hesaplarının tutmadığını göstermektedir. Yayınlarında yaratılan devrimci etkinliğe sahip çıkmakta zorlanmayan Atılım çevresi, bunun sıkıntısıyla olacak, bu etkinlikte açık bir ağırlığı olan komünistlerin adını anmaktan özellikle kaçınmaktadır. Bu ise bir kez daha küçük-burjuva devrimcilüğün asıl zorlanma alanını ortaya koymaktadır. Küçük grup çıkarlarının her şeyin üstünde tutulduğu, küçük-burjuva rekabet duygusunun davranışa yön verdiği yerde hakim olan elbette kendine güvensizlik olacaktır.

Komünistler "kürsü işgali"ni hiç bir biçimde onaylamadıkları halde reformist gericilerin fiili saldırıları karşısında ve daha büyük bir kargaşaya meydan vermemek için Kurultayda ortaya bir tutum koymak zorunda kaldılar. Ne var ki komünistlerin bu tutumu hiç bir şekilde "kürsü işgali"ne arka çıkmak biçiminde değildir. Komünistler küçük-burjuva reklamcılığa, grupçu küçük hesaplara hiç bir zaman prim vermedi, bundan sonra da vermeyecektir. Kuşkusuz komünistler her zaman reformist gericiliğin karşısına yer alacaktır. Ancak vurgulamakta fayda var; eğer küçük-burjuva devrimcileri kendi küçük hesaplarına dayanan provokatif eylemlerde ısrar edeceklerse sonuçlarına da bundan sonra kendileri katlanmak zorundadırlar. Kimse binbir emekle yürütülen devrimci sınıf çalışmasına yalnızca zarar veren bu tür davranışlara komünistlerin sahip çıkmasını beklememelidir!

Kurultay'dan İzlenimler... Kurultay'dan İzlenimler... Kurultay'dan İzlenimler...

ZAFER (PTT İşçisi):

“Çocukları işçi, emekçi ve devrim adına onca zulme direnen ailelere söz hakkı tanımak istemediler!”

Kurultay'ın başlama saatinde Petrol-İş'e gittiğimde 100'ü aşkın işçinin içeri alınmadığını gördüm. “Sizler delege değilsiniz, içeri giremezsiniz” gibi laflar savuruyorlardı. Bizim cevabımız; “madem ki bu kurultay işçi kurultayı, bizler işçiyiz, neden içeri alınmıyoruz?” oldu.

O sırada direnişçi Tuzla deri işçileri geldi. İlk bakışta bile dayanışmanın ve kararlılığın had safhada olduğu anlaşılıyordu. “Yaşasın İşçi Sınıfının Birliği!”, “Kahrolsun Sendika Ağaları!”, “Tuzla Deri İşçisi, Direnişin Simgesi!”, “İşçiler İçeri, Bürokratlar Dışarı!” vb.

sloganlarla Kurultay binasının önüne geldiler. Onları alkış ve sloganlarla karşıladıktan sonra hep birlikte kapıya dayandık. Bizleri salona sokmamak için kapıya 15-20 kişi arası adam koymuşlardı. Ama böyle militan bir güçle karşı karşıya kalacaklarını hesaba katmadıkları belliydi. Barikatı fazla zorlanmadan geçtik ve kendimizi Kurultay salonunda bulduk.

Sloganlar salonda da atılmaya devam ediyordu. Salona gireli daha bir kaç dakika olmuştu ki, beni barikattan tanıyan bir şahıs, barikatın yarılmasını sindirememiş olsa gerek ki, öfkesini benden çıkarmak istercesine üzerime saldırdı. Arkadaşlar olaya müdahale edip bir takım olayların çıkmasına imkan vermediler. Çünkü bizim işçiler olarak orada bulunma sebebimiz belliydi. Haklarımızın gaspına mücadele etmemek, demokratik ve sendikal haklarımızın çiğnenmemesi, örgütsüzleşmeye son vermek gibi haklı taleplerimizi duyurmak ve korumak gibi hedeflerimiz vardı. Başından beri huzursuzluk çıkarmak için çalışan karşı taraftı.

Ayrıca bizim işçiler olarak, büyük önemi olan cezaevlerindeki ölüm oruçlarına ve dışarıda devam eden faşist baskılara karşı daha duyarlı davranılması için acil taleplerimiz de vardı. Bu talepleri duyurmak için oradaydık. Ama sözde emekçi, sözde işçiden yana olan bazı partiler oraya egemen olmak gibi bir niyet taşıyordu. İşçi Partisi Başkanı Doğu Perinçek kürsüyü işgal ettiği sürece sınıf düşmanı tutumuyla işçilerin taleplerini ve konuşma haklarını bilinçli bir

şekilde gaspetti. Kurultay yöneticileri bu duruma bile bile müdahalesiz kalıp göz yumdular. Çünkü bu onların da işine geliyordu. Haklarının çalındığını anlayan işçiler tepkilerini “Partilere Değil, İşçilere Söz Hakkı!”, “İşçi Kurultayı İşçindir!”, “Hainler Dışarı!” gibi sloganlarla dile getirdiler. Perinçek kürsüden yuhalanarak indirildi.

Tutuklu aileleri de bu zihniyete tepki gösterdi. Öyle ya, çocukları işçi, emekçi, devrim adına içeride onca baskıya, zulme direniyorlardı. Meydanlarda işçiden, emekçiden, devrimden yana naralar savuran bu partilerden beklentilerini dile getirmek durumundaydılar. Ne var ki söz alma istekleri Kurultay divanı tarafından reddediliyordu. Bunun üzerine işçilerdeki tepkiler büyüdü. İşçilerin desteği ile ailelere verilen birkaç cümlelik söz hakkı dahi divan tarafından sürekli müdahalelerle engellenmeye çalışıldı.

Ailelerin, işçilerin söz hakları sürekli engellendiği gibi, işçiler tarafından verilen öneriler dikkate alınmadı, okunmaya dahi tenezzül edilmedi. Tıpkı Perinçek gibi yalana dayalı, gerçeklerle bağdaşmayan politik laflar sarfeden EP Genel Başkanı Levent Tüzel'in konuşmaları da aynı şeyi gösteriyordu. Reformistler İşçi Kurultayı'nın amacını saptırıp, parti kurultayı havasına sokmak istediler. Siyasi geleceklerini sendika ağalarına dayatan bu partilerin başka temelde hareket etmeleri zaten beklenemezdi. Siyasi zihniyeti bozuk olan parti liderlerine sormalıyız. Hangi temele, hangi mantığa dayanarak işçi-emekçi önderi olmak iddiasındasınız? Mücadele uğruna şehit düşen insanlara sahip çıkmayan, direnen insanları desteksiz bırakan bu zihniyet Kurultay süresince bilinçli olarak devrimci işçilerle münakaşa çıkarmıştır. Kurultaya girerken koymuş oldukları gericici tutumlarını kürsüye gelip fiilen konuşan bir bayanı tartaklayarak bir kez daha ortaya koydular. Bu saldırıların ardında yatan asıl şey Kurultay'ı oldu bittiye getirmek istemeleridir. Böylelikle bir Kurultay daha çözümsüzlükle sonuçlandı.

CEMAL (Tuzla Deri-İş Sekreteri):

“Bu kurultay her yönüyle anti-demokratiktir.”

Şimdi bu işçi kurultayı her yönüyle anti demokratiktir. Anti demokratik olmasının birinci sebebi şudur. Üye sayısı oranında sendikalara delege hakkı tanınmamıştır. Yani 500 üyesi olan bir sendikaya 100 tane delege veriliyor, 2500 tane üyesi olan bir sendikaya, artı bugüne kadar gerçekten eylemlilikleriyle, mücadelesiyle örnek bir tavır sergilemiş bir Tuzla Deri-İş şubesine 10 tane delege vermişlerdir. Tuzla Deri-İş sendikası olarak delege hakkımız olan 60 kişiyle oraya gittiğimizde bize malesef sarı sendika burjuva anlayışıyla engel olmaya çalıştılar.

Biz provokasyon ortamı yaratmadık. Provokasyon ortamı yaratan Şubeler Platformunun öncülüğünü yapan insanlardır. Aynen “çıkamazsanız sizi

kolunuzdan tutup zorla atarız” diyebilmişlerdir. D. Perinçek'e ajan diyoruz, polis diyoruz. D. Perinçek yapısındaki bir insanın orada işi olmaması gerekirken Doğu Perinçek'in konuşmasını desteklemek için çaba harcamışlardır. Orada konuşacak insanlar işçi kurultayına katılan delegeler olmalıydı. Malesef delegeler konuşturulmadı. Zamanın çoğunluğunu varolan düzenin partilerine vermişlerdir. Kendilerine sosyalist parti yakıştırmalarını yapsalar dahi bizim için yasal bir parti düzenle eşdeğerdir. Çünkü düzenden medet bekleyen bir parti bizim anlayışımıza ters düşüyor. Kurtuluşun halkın tabandan ayaklanıp halk müdahalesiyle olabileceğine inanıyoruz.

ALİ (Tekstil İşçisi):

“Serbest kürsü oluşturacaklarına, sınıf haini Perinçek'i konuşturdular!”

SSK Kurultayı, işçi sınıfının büyük bir çoğunluğunu temsil etmekten uzak bir şekilde düzenlendi. İşçi ve emekçilere uzaklığının en açık göstergesi, Tuzla Deri işçilerine 10 delegelik tanınmasıdır. Direnişçi Tuzla Deri işçileri Kurultaya 60 kişilik bir kitleyle gelerek, devrimci işçilerin saf dışı edilmesi saldırısını boşa çıkarttılar.

Türkiye'de sermaye, emperyalizmin dayattığı saldırıları hayata geçirebilmek için herşeyden önce faşist teröre başvuruyor. Bir taraftan ekonomik ve sosyal haklar gaspedilirken, diğer taraftan demokratik hak ve özgürlükler tümüyle rafa kaldırılıyor. Her türlü toplumsal muhalefet faşist rejimin azgın saldırılarına maruz kalıyor. Devlet terörü vahşi bir sövenizm kampanyasıyla birlikte sürüyor.

İşçi sınıfı tüm bu saldırıları püskürtmelidir. İşçi sınıfı öncülüğünde taban örgütlenmelerine dayanan ve tabana yönelik çok kapsamlı bir çalışmayla ortaya konacak olan büyük bir muhalefet yaratılmadan somut kazanımlar elde edilemez.

Tüm bunların ışığında SSK Kurultayı'nın dar grupçu bir mantık ve çalışmanın ürünü olduğu ortadadır. SSK Kurultayı'nda düzenleyicilerin bulunduğu konum itibarıyla yaşananlar hiç de şaşırtıcı olmamıştır. Düzen karşılarında “iş”ten, “ekmek”ten bahseden zihniyet, komünist ve Tuzla

Deri işçilerinin devrimci tavrıyla karşılaştığında onunla çatışma yoluna gidebiliyor. İşçilerin Kurultay salonuna alınmaması gibi gericici, yasakçı uygulamalar direnişin simgesi olmuş işçiler ve sınıf devrimciler tarafından püskürtüldü. “İşçiler İçeri, Bürokratlar Dışarı!”, “Kahrolsun Sendika Ağaları!”, “İşçi Kurultayı İşçilerindir!” sloganlarıyla bürokratlar tarafından oluşturulan barikatı parçalayarak içeriye girmemiz, devrimci bir coşku ve atmosferi salona hakim kıldı. Böyle bir kararlılık ve devrimci bir sınıf tavrıyla karşılaşan hain bürokratlar, neye uğradıklarını anlayamadılar. Özgür bir tartışma ve serbest kürsü oluşturacaklarına, sınıf haini Perinçek gibilerine geniş konuşma fırsatı tanıdılar. Bu, bardağı taşıran son damla olmuştur. Hainler bizzat işçiler tarafından konuşturulmayarak susturulmuştur.

Düzenleyicilerin ve konuşmacıların bu Kurultay'dan hiç bir beklentileri olmadığı açıktır. Fakat işçiler, kendilerini doğrudan ilgilendiren bu soruna müdahale etmişlerdir. Reformistlerin peşine takılarak düzen yordakçılığıyla bir yere varılamayacağını göstermişlerdir. “İşçilere Söz Hakkı!”, “Kahrolsun Düzen Partileri!” sloganlarıyla diğer sınıf kardeşlerine gereken mesajı iletmışlerdir. Genel grev talebini ortaya koymuşlardır.

Aşağıdaki metin kurultay sırasında hazırladığımız ve kısa bir sürede altına 70 imza topladığımız mesajdır. Bu 70 imzanın büyük çoğunluğu Kurultay'a bizim dışımızda katılmış olan Deri, Metal ve Tekstil işçilerine aittir.

"Divan Başkanlığına,

Sosyal güvenlik haklarımıza yönelik saldırılara karşı tepkilerini dile getirmek için burada toplanan işçi arkadaşları selamlıyoruz!

Düzenlenmiş olan bu kurultay, 30 milyonu aşkın işçi ve emekçi kitlesinin sorunlarını tartışmak iddiasını taşıyor. Kurultay düzenleyicilerinin iddiası bu en geniş kitlenin sesi olmak, onları temsil etmektir. Ancak; gerek kurultayın ön çalışmaları, gerekse uygulanan delegasyon sistemi bu iddiayı boşa çıkarır niteliktedir. Fabrika ve işyerlerinden gelen işçi temsilcilerine serbest söz hakkının tanınması bu kurultaya gerçek niteliğini verecektir. Bu anlamda delegasyon sisteminin ve çeşitli siyasi grup çıkarları üzerinden daha önceden belirlenmiş olan konuşmacı düzenlenmesinin iptalini ve serbest kürsü oluşturulmasını talep ediyoruz.

Şunu da belirtmek gerekiyor ki; gerek sabah Tuzla Deri işçilerinin kurultaya fiili katılımı, gerekse hain Doğu Perinçek'in konuşmasına duyulan tepki provakasyon olarak nitelenemez. Ortada bir provakasyon varsa eğer, bu sorumluluk Doğu Perinçek gibilerine söz hakkı verip, kapıda işçilere karşı barikat oluşturanlara aittir."

Kurultay sırasında hazırlanan fakat okunmasına izin verilmeyen komünist bir delegenin mesajı:

Kurultay girişinde yaşanan olayları raslantı görmemek gerekiyor. Sanılanın aksine, temel sorun Kurultay'ın düzenlenişinden örgütlenişine, delege dağılımından mantığına kadar hakim olan anti-demokratik tutum ve anlayıştır. Yapılmak istenen ama becerilemeyen, Kurultay'ı devrimci politik etkiye kapatmaktır. Bir işçi kurultayı, işçilere kapatılmak istenmiştir. Hala da farklı görüşlere söz hakkı verilmemektedir. Amaç disiplini sağlamak değil, kendi görüşünü dayatmaktır. Hangi delegenin söz hakkı alacağına sendikalar karar verirse, sendikasız, sigortasız milyonlarca işçinin görüşlerini kim dile getirecek? Yasal partilere verilen söz hakkı, devrimci siyasetlere tanınmıyor. Sosyalist basına söz hakkı yok. Kistasınız düzen yasaları mı?

Öncü işçilere, devrimcilere küfreden sermaye uşaklarına tanınan söz hakkı raslantı mı? Devrim şehitleri için yapılmaktan kaçınılan saygı duruşu raslantı mı?

Disiplin isteyenler, önce işçi sınıfının demokrasisini içlerine sindirsinler.

Kapılar devrimcilere, komünistlere kapatılarak, devrimcilere bozguncu, provakatör denilerek, sınıfın eylem birliği sağlanamaz. Sınıf düşmanı sermayeye beraber vuralım, bayraklarımız ayrı dalgalansın. Aksi tutumların işçi sınıfının mücadelesine zarar vereceği açık olmalıdır.

**Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!
Tek Yol Devrim, Kurtuluş Sosyalizm!**

Petrol-İş Delegesi Bir İşçi

Komünist bir delegenin SSK Kurultay'ında engellenen konuşmasından...

"Yapacaklarımız açıktır: Birleşeceğiz, örgütleneceğiz ve harekete geçeceğiz!"

Arkadaşlar! Dostlar!

SSK'nın özelleştirilmesi saldırısını geri püskürtmek amacıyla yapılacaklarımızı kararlaştırmak için toplandık.

Hepimiz biliyoruz ki, sermaye iktidarının saldırısı SSK'nın özelleştirilmesiyle sınırlı olmadığı gibi, bu saldırılar yalnızca işçileri de hedeflemiyor. Burjuvazi tüm sömürülenler ve ezilenlerin yaşamını cehenneme çevirdi.

Yaşadığımız toplumun gerçeklerini iyi tanımak, sorumluluklarımızın kapsamını iyi görmek ve sahip çıkmak zorundayız.

Burjuva sınıfın örgütlü, hakim güç olduğu bir toplumda yaşıyoruz. Burjuvazi ekonomik ve siyasal örgütlülüğü sayesinde her türlü ayrıcalığı kendine bir hak görüyor. Ürettiğimiz toplumsal zenginlikleri mülkiyetine geçirerek lüks, ve sefahat içinde çılıncı bir yaşam sürdürüyor. İşçi sınıfı ve tüm çalışanlara reva görülen ise açlık, işsizlik, sosyal güvenceden yoksunluk, konutsuzluk, eğitimsizlik, kültürsüzlük, ahlaki ve manevi çöküş yani kısaca sosyal yokoluş.

(...)

Ezilen sınıflar yıllardır "demokratikleşme" yalanıyla oyalanıyor. Burjuvazinin parlamento üzerinden yüzüne geçirdiği bu kirli maskenin gerisinde ise en iğrenç türden riyakarlık, en vahşi biçimiyle kudurganlık ve çağ dışı yöntemlere dayalı saldırgan bir yönetim var. İşkence, zulüm, katliam, barbarlık vahşet, kısaca: faşist devlet terörü günlük yaşamın olağan uygulamasına dönüştü. İşçi sınıfı ve emekçiler terörle korkutulup yıldırılarak bu kölece yaşama teslim zorlanıyorlar. Devrimci tutsaklar tabutluklara gömülüyor. Tutsak yakını emekçiler linç edilerek karakollara dolduruluyor. Çocukları kontr-gerilla tarafından kaçırılarak katledilip kaybedilen acılı analar saçlarından çekilerek yerlerde sürükleniyor. Acılı çığlıklar yürekleri deliyor.

Tüm bunları yapan ve yaptırnanlar grev çadırlarını yakanlardır. Bize taşeronlaştırmayı dayatan, sendika hakkını gaspeden, sendikalı olduğumuz için toplu kıyım yapanlardır. Onların siyasal örgütleri bu devletin kolluk güçleridir. Yönetenler memleketi soyup soğana çevirdi. Yolsuzluk, vurgunculuk, cetecilik

mafyalaşmış bu devletin bilinen icraatlarıdır.

Kürt halkına karşı "ulusal onur" palavrasıyla ırkçılığı ve barbarlığı kışkırtan iktidar sahipleri öte yandan da emeğimizin ürünlerini ve toplumsal değerleri emperyalist efendilerinin ayakları altına cömertçe seriyorlar. Türk devletini CIA, ekonomisini IMF ve Dünya Bankası gibi uluslararası mali tekeller yönetiyor.

Ne yazık ki, işçi sınıfı tüm bunlar karşısında hala da susukun. Burjuvazi tarafından zor ve hile ile toplumsal-siyasal yaşamın dışına itilmiş ve öylece olayları ve gelişmeleri izliyor.

(...)

Arkadaşlar!

Bu toplantıyı hazırlayan sendikacı arkadaşlar mevcut tutumlarıyla işçi sınıfının devrimci çıkarlarına hizmet etmiyorlar. Yaptıklarıyla burjuvazinin işini kolaylaştırıyorlar. Kurultayın ön sürecindeki toplantılar işçilerden ve devrimci güçlerden gizlendi. Bir grup sendikacının kapalı kapılar ardında yaptığı bu toplantılar gerçekte sendika ağalarının, Meral gibi hainlerin yıllardır yaptıklarıyla aynıdır. Meral ve efendilerine göre de işçiler tartışma ve toplantıların dışında kalmalı. Kendileri işçiler adına karar alıp uygular. Oysa İSSP kendini ilerici, alternatif platform olarak tanımlıyor. Gerçekten ilerici ve alternatif platform olması için fazlasıyla imkan var. SSK'nın özelleştirilmesi gibi hayati bir sorunla işçileri aydınlatmak, tabanını harekete geçirmek, örgütlü tüm fabrikalara ulaşmak, daha büyük bir güç olarak toplanmak varken, seçilen bu yöntemi ilericilik ve sınıfın sorunlarına sahip çıkmak çerçevesinde anlamak olanaklı değil. Kurultayı hazırlayan sendikacı arkadaşlar bu tutumlarıyla işçileri süreçlerin dışına iterek aslında bir tür burjuva politikasına alet olduklarını görmüyorlar mı?

Bu arkadaşların daha vahim bir hatası da "bozguncu grupları bulaştırmama" demagojisiyle işçilerin geri bilincine seslenmeleridir. İsrar edilmesi halinde affedilmez bir suça dönüşecek olan bu demagojik propagandanın asıl sahibi yine burjuvazidir. Bunu yıllardır da sermayenin tescilli uşağı Perinçek ve avanesi tekrarlıyor. Bu ağız devrimcilerin, ilericilerin, sosyalistlerin değil, burjuvazinin iğrenç koku ağzıdır.

Burjuvazi yıllardır devrimcilere "bozguncu" diyor. Kendi sınıfsal çıkarları için böyle demesi normaldir. Çünkü devrimciler kurulu bulunan sömürü düzenini bozmaya çalışıyor. Peki kendilerine ilerici, sınıftan yana, hatta sosyalist diyenler bu aynı söylemi neden kullanıyorlar? Bu son derece düşündürücü değil mi?

Arkadaşlar!

Bu toplantıda işçi sınıfının sorunlarını, gerçek sorumlulukları tartışarak pratik değeri olan kararlar almak zorundayız. Bu toplantı ön sürecindeki bir dizi sakatlığa rağmen yine de bir imkandır. Eğer geçmiş örneklerde yaşadığı üzere sadece laf üreten, pratik hükmü olmayan bir kurultay olarsa bu, üzülmek belirtim ki, İSSP işçi sınıfını oyalayan bir konumda olduğunu kendisi tescil etmiş olacaktır. Artık hiçbir inandırıcılığı da kalmayacaktır. Sendika ağalarının üstlendiği uğursuz rolü üstlendiğini ortaya koymuş olacaktır. Bunu temenni etmek istemiyoruz. Zira bunun en büyük zararı yine işçi sınıfına olacaktır. İşçilerde sendika ağalarına karşı oluşan güvensizlik, sendikalara karşı bir güvensizlik riskine dönüşecektir ki, burjuvazinin de zaten istediği budur.

Biz devrimci işçi hareketini yükseltme çabasındaki sınıf devrimcileri olarak işçi sınıfı hareketi yararına olacak her çabaya sahip çıkacak, desteğe vereceğiz. İSSP'ye yaklaşımımızı belirleyen de bu temel kriter olacaktır.

Dostlar!

Pratik olarak yapacaklarımız açıktır. Birleşeceğiz, örgütleneceğiz ve harekete geçeceğiz. Tuzla Direniş işçilerinin yaptığı gibi davranacağız. Düzenin zulmüne, işverenin uygulamalarına sınıf olarak tutum alacağız. Antep tekstil işçilerinin yaptığını İstanbul işçi sınıfı olarak yapacağız.

(...)

Düzenin çizdiği sınırlar içinde kalmak, "meşruiyet" adına burjuvazinin koyduğu yasalara uymanın sonu kesin bir hüsrandır. Sınıflar arası kavganın kendince kuralları vardır. İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır. Bu bilinçle hazırlanmalı, bedel ödemeyi göze alan sıkı bir kavgaya girmelidir.

**Yaşasın Emeğin Kurtuluşu
Kavgası!**

Yaşasın Sosyalizm!

Kurultay'dan İzlenimler... Kurultay'dan İzlenimler... Kurultay'dan İzlenimler...

Tuzla Deri-İş Başkanı Musa SERVİ:

“Emek Partisi Kurultayı yapma düşüncesi ağır basmış!”

Tuzla şubesi olarak; Şubeler Platformunun ihtiyaçtan doğan bir çaba olduğunu düşünüyoruz. Genel merkezle iş yaptırmak, sınıfın yanında yer almak, sınıf misyonunu yaratmak temelinde bir çaba. Kiminde 4 şube bir araya geliyordu, kiminde de 5-10 şube. Ama nedir, gerçekten tabanın sıkıştırması sonucu, genel merkezler düzeyinde, konfederasyonlar düzeyinde, sınıfa yönelik saldırıların önüne geçilmesi için, kitleleri alanlara taşıdığı bir misyona sahipti.

Gelinen süreçte bu misyonunu kaybetti. Gündemin çok gerisine düştü. Şubeler Platformu amacının dışına taşırıldı. Ülkede yaşanan anti-demokratik uygulamalara karşı sağır sultan konumuna düşüldü. Sosyal Sigortaların tasfiyesi, genel saldırıların önüne geçebilmek için üretimden gelen güç kullanılırsa daha iyi göğüslenebilir. Hastanelerin önünde kitlesel gösteriler organize ediliyor. O dönemde biz söylemiştik. Üretimden gelen güç kullanılmadı taktirde kitlesel gösterilere katılma şansımız da zayıf olacaktır. Mesela Tuzla'da, nereye gideceksin? Okmeydanı'ndaki SSK'nın önüne gidebilmek için ne yapmak gerekir? Üretimi durdurmak. Günümü kurtarayım, bir şeyler yapar görüneyim düşüncesi, mücadele geleneğimizle denk düşmüyor. Önerimiz, genel saldırılara karşı bütünleşmek, üretimden gelen gücü kullanmak temelindeydi. Sadece SSK yasası değil, Sosyal Sigortalar Kurumu olayıyla ilgili ne yapılması gerekir? Bölge temsilciler toplantısını yaptığımız dönemde biz Kartal'da, Harb-İş sendikasında Tuzla Şube yöneticileri ve Tuzla temsilcileri olarak şunun üzerinde durmuştuk. Acil olarak, o dönemde 30. güne gelen cezaevlerindeki açlık grevlerinin, özgürlük tutsaklarının eylemlerinin desteklenmesi gerekir. Bu temelde bazı eylemlilik kararlarının çıkarılması gerekir. Bunların hepsinin bütünleştirilmesinin gerekliliğini söylemiştik. Artı, son dönemlerde yoğun bir saldırı ve baskı var. Bunlarla ilgili hiç bir şey yok. Bakıyorsun, Emek Partisi'ne Ankara'daki saldırıdan sonra Platform birşeyler yapmaya çalışıyor. Platform yürütmesinde olan sadece bir iki arkadaşın dar grupçu anlayışları ön plana çıkıyor. Emek Partisi'ne endekli bir çalışmayı esas aldılar. Bunun çalışma tarzımıza uygun olmadığını söyledik.

Bizim gördüğümüz kadarıyla, gerek şubeler platformunun 1 Mayıs sonrası

açıklamaları, gerek sendika ağalarının yaptığı açıklamalar biraz denk düşüyor. Yani, sınıfı mümkün olabildiği kadar devrimcilerden koparmak yolundaki devlet politikası etkili oluyor. SSK Kurultayı'na son şekil verilmeden şubelerin düşünceleri alınacaktı. Yani tabanın söz ve karar hakkını hayata geçirmek doğrultusunda. Fakat toplantı beklerken bir baktık delege tesbiti yapılmış. Yürütmede olan iki üç tane arkadaş kendi başına karar almış. Bu nedir? Delege tesbitinde anti-demokratik bir uygulama var. Sayıyı neye göre belirliyorsun? Ben yürütmede olan Deri-İş 1 nolu şube başkanını aradım. Bize on tane delege ayırmışlar. Delegeyi neye göre yaptınız? diye sordum. Üye sayısını mı, yoksa şubeler platformunun aldığı kararlara etkili bir şekilde katılımı mı baz aldınız? Şimdi her iki tarafa baktığımızda da, bizim diğerlerinden, gerek Yol-İş, gerek Haber-İş'ten daha fazla delege sayımızın olması gerekir. Şubeler Platformunun aldığı tüm kararlara uymuşuz. Tüm üyelerimiz eylemlere katılmış, hem de kitlesel bir tarzda. Üye sayısına bakarsan keza öyle. Hatta o arkadaş, bir yanlışlık var dedi, bana 100 tane vermişler, 2600 tane üyem var. Eğer ben dağıtmış olsaydım 50 tanesini size verecektim.

Demek ki bunlar, Emek Partisi dışında düşünen insanları, oraya katmamayı düşünüyor. Emek Partisi'nin kurultayını yapma düşüncesi ağır basmış. Devrimcileri demokratları oraya almamalarının nedeni burdan kaynaklanıyor. Böyle küçük hesaplar peşindeler. Bunlar sınıf mücadelesine denk düşen hareketler değil. Bakıyorsun, Evrensel gazetesinde temsilcilerle konuyla ilgili bir söyleşi yapmışlar. Bakıyorsun, hiç bir eylemde olmayan Tez Koop-İş sendikası başkanı şunları söylüyor. “Bizim

arkadaşlar toplantılara gelmiyor ondan dolayı”. Halbuki hiç bir toplantıyı kaçırmadık. Bir şube başkanı toplantıya katılmıyorsa eğer delege arkadaşları cezalandırmaya hakları yok herhalde. Bir diğeri de “bunlar işçi değil” diyor. “Oranın huzurunu kaçırmak için sınıf tavrına uymayan tavırlar içerisine girmişler” Fakat biz şunu söylüyoruz. Her geçen gün sınıf mücadelesi ve sınıf mücadelesine yönelik saldırılar büyüyor. Bu temelde sınıfta yer alan tüm güçler bir araya gelip mutlaka şubeler platformunu bu çıkmazdan çıkarmak için çaba harcaması gerekir. Biz bu konuda gereken çabayı harcayacağız.

Kurultay'da da, en çok karşı çıktığımız olay şu. Kurultaya giderken yürütmeye de söyledik. Biz 50-60 delegeyle geliyoruz. Bizde 80-100 tane temsilci var. Tüm katmanları katmak gerekir. Gerçekten emekten yana olan tüm insanların oraya katılması gerekir. Yer yoksa dışarıya taşsın. İşçiler emekçiler bu konuyla ilgili, saldırılara karşı duyarlıdır demek gerekir. Salonlara sığmıyor demek gerekir. Onlar ise tam tersine, küçük hesaplar peşinde oldular. Biraz da yasallaştılar işte, yasalar çerçevesi içerisinde hareket ettiler. Suç demeye başladılar. Sizden değil demeye başladılar. Devletin politikası kurultaya doğru gidiyor.

Salona giderken, baktık sağda solda oturan arkadaşlar var, slogan ata ata gittik. Kapıya gittiğimizde giremezsiniz dediler. Biz şimdiye kadar devletin barikatlarını aşmışız. Ordaki barikatı aşmamak tabi sınıf mücadelesi geleneğine denk düşmez. Başta iyi niyetle bu sorunun çözümüne çalıştık. Ama baktık ki saldırgan bir tutumla üzerimize gittiler. Artık oraya gelen delege arkadaşlar da barikatı aşarak girdiler. Orda devrimci demokrat insanlar da bizimle birlikte girmek yolunda aldı kararı, birlikte girdik.

sonra baktık ki

Kurultay'ı erteleme kararı çıkarmaya çalışıyorlar. Çağırdılar bizi. Siz bu gelen arkadaşlara kefil misiniz? Bunlar yoksa pankartlar açarlar, yok vesaire gibi çok çirkef şeylerle karşılaştık. Dedik ki, bu gelen insanlar sınıf bilincini taşıyan insanlar. Buraya mesajlarını vermek için geldiler. Orada gördünüz. Devrimciler, demokratlar, sınıf perspektifi geniş olan insanlar ortak davrandı. Öbür tarafta da sendika ağaları, sendika bürokratları ile Emek Partisi ortak davrandı. Şimdi düşünün, Evrensel gazetesi divan delegelerin seçimiyle yapıldı diyor. Oysa tam tersine tepeden, önceden tertiplenmiş, tezgahlanmış. İşçi Partisi Başkanı'nı konuşturuyorlar. Bu daha düne kadar, işçilere, emekçilere, devrimcilere küfreden bir insan.

Öğleden önceki zamanı olduğu gibi partilere ayırmaları, genellikle sınıf anlayışına veyahut da Kurultay'a denk düşmeyen hareketlerdir. Divan devrim şehitleri için bir saygı duruşunu yapma zahmetine bile katlanmadı. Tabii anlayışı gereği. Ama biz, inanıyorum, bu boşluğu az da olsa doldurmaya çalıştık.

Sağda solda Deri-İş sendikası Tuzla şubesi'ni, gerek kendi ekonomik demokratik haklarını almak konusunda, gerek ülkede yaşanan vahşete, anti-demokratik uygulamalara sessiz kalmayan, az da olsa üzerine düşeni yapan bir şubeyi, bir anlayışı yıpratmaya çalışıyorlar. Yani onun nezdinde devrimcileri yıpratmaya çalışıyorlar. Ama pratik mücadele şunu gösterecektir. Süreç içerisinde onlar, sendika bürokratlarıyla birleşen anlayışlar tarihin çöplüğüne atılacak diye düşünüyorum.

H.FIRAT

İş-Ekmek-Özgürlük Sloganı Üzerine

Liberal

Demokratizmin

Politik

Platformu

Genişletilmiş 2. Baskı

EKSEN YAYINCILIK

Güney Afrika Maden İşçilerinin Militan Grevi!

"Hayatımızı kurtarmak için dört nala kaçmak zorunda kaldık. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım..." Bu sözler, dünyanın en büyük platin madeninde silahlı işçi birliklerinin saldırısına uğrayan ANC milletvekili Eyalet Maliye Bakanı'na ait.

Rustenburg madeninde 28.261 işçi 25 Haziran'dan bu yana grevde. Sözkonusu maden Güney Afrika'nın en büyük tekeli olan Anglo-Amerikan Platinum Corporation'a ait. Burada emek sömürsü, geçmişte verilen bir dizi mücadeleye rağmen had safhadadır. Ezici çoğunluğu siyahlardan oluşan işçilerin ortalama yaşı 42'yi geçmemektedir.

Ağırlıklı olarak Apartheid yanlısı ırkçılardan oluşan Anglo-Amerikan yönetimi dünya piyasalarındaki durgunluğu bahane ederek keyfi işçi çıkarmalarla, ve kazanılmış hakların gaspıyla saldırıya geçmişti. Tabanın büyük tepkisi üzerine, siyah işçiler içerisinde geleneksel olarak güçlü bir örgütlülüğe sahip (NUM) maden sendikası grev kararı aldı. Fakat çok geçmeden arabuluculuğa soyunan Nelson Mandela başkanlığındaki ANC'ın ve NUM'un grevi pasifize etmenin ötesine geçmedikleri gün ışığına çıktı.

Bunun üzerine Rustenburg maden işçileri kendi grev komitelerini seçtiler. NUM'un kendilerini temsil etmediğini, görüşmeleri komite temsilcileri üzerinden sürdüreceklərini açıkladılar. Açıklamalarında, sendikanın işçi tabanının değil işveren taleplerini baz aldığını, masa başı uzlaşmalarla saldırının boşa çıkartılabileceği gibi söylemlerle işçileri yanıltmaya çalıştığını, bunlar nedeniyle sendikanın temsiliyetini tanımadıklarını ifade ettiler.

Rustenburg maden işçileri aşağıdaki temel talepleri ortaya koyuyorlar:

- Ağır sanayi ve maden işlerinde çalışan işçilerin gaspedilmiş hakkı olan "platin primi"nin verilmesi.
- İşveren sosyal ödeneklerinin işçiler arasında paylaştırılması.
- Muazzam devlet sübvansiyonlarından sadece işçilerin kullanabileceği bir işsizlik ve kaza sigortası fonunun oluşturulması.
- Çalışma saatlerinin yeniden düzenlenmesi.
- Çalışma koşullarının iyileştirilmesi.
- İşten atılan işçilerin eksiksiz işe geri alınması.

Bu talepler karşısında Anglo American Platinum Corporation toplu tensikata girişti. Tüm grevci işçiler kademe kademe ve çok kısa sürede kapı dışı edildi. Ancak bu girişim, Rustenburg maden işçilerinin direniş ve mücadele kararlılığını daha da perçinledi. Açık bir açlık tehlikesiyle karşı karşıya kalmalarına rağmen işçiler komitelerine tam desteklerini sundu.

Kolluk kuvvetlerinin yoğun saldırıları üzerine silahlı işçi milisler oluşturan madenciler karşı saldırıyı örgütlediler. Sendika binasının bıçak, sopa ve uzun namlulu silahlarla donanmış işçilerle kuşatılması üzerine sendika yönetimi çareyi yoğun güvenlik önlemleri ve ırkçı ordu desteği ile şehri terketmekte buldu. Çıkan olaylarda onlarca işçinin yaralanması ve aileleriyle görüştürülmemeleri üzerine madene giden bazı yollar silahlı işçi milisleri tarafından kesildi. Basın mensuplarının bölgeden çıkartılmasından dolayı çatışmalarda çıkan yaralı ve ölü sayısı tam saptanamıyor.

Daha düne kadar, Apartheid rejimine karşı sürdürülen özgürlük mücadelesinde binlerce şehit veren işçilerin tam desteğine sahip olan ANC, iktidara yerleşince işçileri bir çırpıda unuttu. Ezilen siyah işçi ve emekçilerin mücadelesi üzerinden iktidara yükselen ANC bugün burjuva ve işbirlikçi yüzünü tüm çıplaklığı ile sergiliyor. Siyah işçi ve emekçilerin öteklerini düzen sınırları içerisinde tutma, içini boşaltma görevini üstlenen ANC, Rustenburg'da Güney Afrika burjuvazisi ile girdiği işbirlikçi tutumu sayesinde o denli teşhir oldu ki, işçiler nezdinde kredisini tüketmiş durumdadır. Öyle ki, ANC ve öteki burjuva parti çevrelerinin arabulucu önerileri işçi komiteleri tarafından kesin bir tarzda geri çevrilmiş durumda.

Bunun üzerine ANC hükümet yetkilileri çareyi tehdit ve şantajda buldular. "Yasadışı" bağımsız işçi komitelerinin hakkından ancak yasaların (yani kolluk kuvvetlerinin) gelebileceğini açıkladılar. Böylece maden grevcilerinin haklı mücadelesini kanla bastırma kapısı da aralanmış oldu.

Gelinen aşamada bağımsız işçi komiteleri tarafından yürütülen görüşmelerde işçiler taleplerden hiç bir şekilde geri adım atmayacaklarını, herhangi bir esnemeye razı olmayacaklarını kararlılıkla dile getiriyorlar. Aynı şekilde, ANC'ın girişimleriyle yargıya intikal eden grevin karşısına çıkarılan mahkeme kararlarının meşru görülmediği ve tanınmayacağı da açıklandı.

ABD-Güney Amerika ortaklı tekel yöneticileri üretimin durmasından ziyade, işçilerin örgütlenme düzeyinin aldığı boyut ve radikal, savaşı bir direnişin örülmesinden duydukları

korkuyla köşeye sıkışmış durumdadır. Daha önceleri NUM ile arası daima kötüymüş gibi görünen Anglo American Platinum Corporation yöneticileri bu sefer sendikayla uzlaşma yolunu seçti. İşe geri alınma için başvuru süresi koyarak, NUM tarafından temsil edilecek işçileri işe geri alacağını açıkladı. Böylece NUM'un işbirlikçi tutumunu da ortaya koymuş oldu. Tek amacı grevi kırmak olan bu girişim işçiler tarafından kararlılıkla red edildi. Bugüne kadar listelere kaydolan işçilerin sayısı 100'ün altındadır. Sermaye sözcüleri bu durumu grev kırıcılarının işçi milislerince cezalandırılmaları ile açıklamaktadır. Oysa gerçek neden 26 bin'i aşkın işçinin üretimden aldıkları gücün farkına varmaları, sınıf dayanışmasını yükseltmeleri ve Güney Afrika tarihinde örneğine rastlanmayan ileri bir direniş hattı örmeleridir. (Grev kırıcıların cezalandırılması ancak sınıf cephesinin pekiştirilmesine yarayan tali bir rol oynamaktadır). İşveren ve sendika çevreleri ilk cezalandırmalar üzerine listelerin gizli tutulacağını açıkladı. Buna rağmen listelere kaydedilenlerin sayısında bir artışın olmaması grev komitelerin tabandan aldığı güçlü desteğin açık bir kanıtıdır.

Anglo-American Platinum Corporation tekeli üretimin tamamen durmuş olmasından rahatsız değil. Şu an dünya pazarında platin fazlası bulunmasından dolayı grev sürecinde de azami bir kâr elde edebilmektedir. Dünya'nın en büyük platin madeninde üretimin durması platinin dünya borsalarında daha bugünden değer artışı kaydetmesini sağladı. Borsadaki bu değer artışından büyük kar elde etmenin yanı sıra, sadece işçi ücretlerinden günde 3 milyon marklık bir ekstra kâr elde etmektedirler.

İşvereni asıl korkutan işçi sınıfının militan direnişidir. Yüzlerce öncü işçinin gözaltına alınmasına, ordu ve polis güçlerinin yoğun bir terör estirmelerine rağmen Rustenburg maden işçileri taviz vermeye yanaşmıyor. Anlaşılan işçilerin birliği Güney Afrika'da daha bugünden önemli bir zafer kazandı ve sınıf düşmanına ecel teri döktürmeye devam edecek.

Şan olsun Rustenburg maden işçilerinin militan direnişine!

Kuzey İrlanda'da Kanlı Devlet Provokasyonu

Geçtiğimiz günlerde Kuzey İrlanda'nın çeşitli kentlerinde günler boyu dinmeyen çetin çatışmalar yaşandı. İngiliz devletinin bir provokasyonu patlamayı fitilleyen olgu oldu. Yer yer karakolların yakıldığı, devletin kolluk kuvvetleriyle çatışmalara girildiği olaylarda, yurtsever ve Katolik İrlandalılar ile İngiliz egemenliği yanlısı Angelikanlar (protestanlar) ve devlet güçleri karşı karşıya geldiler. Onlarca insanın yaralandığı ve bir yurtsever İrlandalı'nın öldüğü çatışmalara İrlanda Cumhuriyet Ordusu (IRA) da silahlı milisleriyle katıldı.

Burjuva medya bugüne kadar "İrlanda sorunu"nu bir din çatışmasına indirgemek doğrultusunda bilinçli bir çaba harcadı. Son olayları da Angelikan (Protestan) kilisesi ile Katolik kilisesi mensuplarının bir çatışması olarak lanse etmeye büyük bir özen gösterdi. Bağımsızlık savaşçıları ve yurtsever İrlandalılar "terörist" olarak damgalanırken, kanlı saldırıları gerçekleştiren polis ve özel ordu birlikleri "terörle mücadelede üzerlerine düşeni yerine getirenler" olarak propaganda edildi.

Oysa "İrlanda sorunu"nın iki mezhep arasındaki çatışmayla bir ilgisi yoktur. Söz konusu olan, İrlanda halkı tarafından sömürgeci İngiliz devletine karşı verilen haklı ve meşru bir ulusal bağımsızlık mücadelesidir. Asıl teröristin kim olduğunu ise son provokasyon açık bir biçimde gözler önüne sermiştir: Sömürgeci İngiliz sermaye devleti ve onun zor aygıtları.

Son olaylar, Oranya tarikatının Porttadown kasabasında bağımsızlık yanlısı yurtsever ve Katolik İrlandalıların oturduğu gettolarda (çoğunluğu dar gelirli işçi ve emekçi olan katolik ve yurtsever İrlandalılar Kuzeydoğu İrlanda'da gettolarda yaşamak zorundalar) provokatif bir yürüyüş gerçekleştirme girişimi üzerine patlak vermiştir.

Kuzey İrlanda'daki Oranya tarikatı sağcı, gerici, şoven Angelikan Protestan kilisesine bağlı bir kraliyet tarikatıdır. Bir dizi ayrıcalığa sahip yüzbinlerce üyesi vardır. Bu tarikat her yıl 12 Temmuz'da çeşitli kentlerde geleneksel yürüyüşler düzenlemektedir. 12 Temmuz 1960 tarihinde sömürgeci İngiliz ordularının İrlandalı'lara karşı zaferle sonuçlanan saldırısı anılmaktadır. İngiliz sömürgeciliği bu yürüyüşleri bir güç gösterisi olarak kullanmaya çalışmaktadır. Katolik yurtseverlerin oturduğu bölgelerden geçilerek yapılan yürüyüş, onlara karşı kaba bir hareket ve açık bir provokasyondur.

Daha önceki yıllarda yurtsever İrlandalıların yoğun protestolarıyla karşılaşan bu gerici kutlama, bu yıl da oluşturlan barikatlarla engellenmeye çalışıldı. Bunun üzerine Oranya tarikatının mensupları ülkenin dört bir yanında seferber edildiler. "Güvenlik" güçlerinin de büyük hoşgörüsü ve gizli desteği sayesinde, yürüyüşün gerçekleştirilmesi amacıyla kitlesel gösteride bulundular. İki kilise temsilcisi ve hükümet görevlilerinin katıldığı göstermelik arabulucu görüşmeleri yapıldı. Ama daha görüşmeler sürüyorken, kapalı kapılar ardında yürüyüşe resmen izin verildiği belgelerle kanıtlandı.

Yürüyüş güzergahında oturma eylemlerini sürdüren ve barikatlar oluşturan yurtsever ve Katolik İrlandalılar, polisin ve özel birliklerin vahşi saldırılarıyla dağıtıldılar. Gerici gösteri akıtılan kanlar üzerinde gerçekleştirildi. Bunun üzerine, en şiddetlisi Belfast ve Derry'de olmak üzere günler boyu süren devlet karşıtı protesto gösterileri düzenlendi. Şiddeti gittikçe artan sokak çatışmaları yaşandı. Sömürgeci İngiliz polisi ve ordusu çirkin yüzünü bütün çıplaklığıyla sergiledi.

Bunun açık bir devlet provokasyonu olduğu ve önceden tezgahlandığı gün gibi ortadadır. Ne var ki, sömürgeci güçler, İrlandalı yurtseverlerin bu provokasyona karşı devlet karşıtı gösterilerle bu denli kararlı bir direniş yükselteceğini hesaplayamamışlardı. Yapay din düşmanlığını körüklemeye çabaları ters tepmişti. İngiliz sömürgeciliği ve işbirlikçileri, yarattıkları histeriye rağmen, istedikleri politik sonuçları elde edememişlerdir.

Mücadele Postası... Mücadele Postası... Mücadele Postası... Mücadele Postası...

“Parti bayrağımız meşalemiz olacaktır!”

Ben, Erzincan'da yaşayan yoksul bir vatandaşım. Geçimimi bileğimin gücü ve alınımın teriyle sağlamaya çalışıyorum. Tüm devrimci düşüncelerimle bu faşist düzenin verdiğimiz savaşa yıkılacağına ve tüm emekçilerin haklarını alacağına inanıyorum. Erzincan'da bu mücadeleyi yürütmek hayli zor da olsa, elimizden geldiği kadar destek olmaya çalışıyoruz. Burada, devrimci yayınlarını bulmak oldukça zor. Tek bulabildiğimiz yer Eğitim-Sen. Adresinizi de orada bulduk. Bu yazıyı size, parti bayrağımızı alabilmek için gönderiyoruz. Eğer bayrağı bize gönderirseniz, müadelemize öncülük edip, meşalemiz olacaktır.

Tüm devrimci duygularıyla sizleri selamlarım.

Kurtuluşta Tek Yol Devrimdir!

Bir Kızıl Bayrak okuru / Erzincan

Tekstilde Sömürü

Merhaba Emekçi Kardeşlerim!

Ben büyük bir firmada (tekstil) çalışan bir emekçiyim. Ben tekstilde sömürgecilik olayını, emek veripte karşılığını alamadığımız firmadan örnek vererek anlatacağım. Bu firma mağaza personeliyle beraber tam 230 kişidir. Bu 230 emekçinin 179 kişisi Kürdistan kökenli. Diğerleri, ben de dahil olmak üzere bozuk düzenin TC vatandaşıyız. Çalıştığımız firmada sömürünün en ilerisi yaşanıyor. Bunlara bazı örnekler vermek istiyorum:

1) Fabrika da emek veren 150 kişinin sadece 50-60 kişisi sigortalıdır. Bu emekçi kişilerin de yarısına girdi çıktı yaptırıyorlar. Sigortaları dahi tam ödenmiyor. Diğer 100 emekçi de iş kazalarına vb. aldirmeden çalışıyorlar.

2) Yemek olayı çok bozuk. Öğle ve mesai yemekleri hiç bir işe yaramıyor. Emekçi arkadaş 45 dakikalık yemek paydosunda sıraya giriyor, 30 dakikasını burada harcıyor sonra da berbat yemekler karşısında kahroluyor, niye bu iğrenç yemekler için koskoca 30 dakika harcadım diye.

3) Sık sık yani haftanın 5 günü, bir de Cumartesi 6 günü mecburen mesaiye bırakılıyor. Bu olaya itiraz ettiğimizde emekçilere deniliyor ki, “işinize gelirse...”

Esenyurt'tan bir tekstil işçisi

Çiçekler Çekecek Halaylarımızı

Kanatlanıyor, şahlanıyor o güzelim umut
Yürüyor korkunun, yürüyor üstüne üstüne.

Hainin, zalimin, şerefsizin
Ve onurlu ölümün üstüne yürüyor.

Durmak yok bu kavgada
Evreni kızıla çevirene dek.
Korkumuz yok ölümden

Zindanlarda da ölsek

kurşuna da dizilsek

darağacına da çekilsek

Bilmekteyiz zafere doğru koştuğumuzu.

Ezgilerimizi, marşlarımızı dağlarımız söyleyecek

Çiçekler çekecek halaylarımızı.

Yarına oğullarımız, kızlarımız var yetişmekte.

Yüreğinde DEVRİM sevdası

Gözlerinde mutlak hesaplaşma günü.

Birkaç yoldaş daha ayıracaksınız bizden sonsuza dek

Bu binlerce can çoğalmak olacak bahara

Ama gördünüz, bir kez daha yendik ölümü

Ve bir kez daha meydanlardayız

Bir kez daha yankılanacak sokaklarda şiarlarımız

Biz hep varız kavgaya yiğitçe

Çünkü biz halkın umuduyuz

Biz anaların ağdındaki yiğitleriz

Biz sizleri ölenlerimizle yeneceğiz

Kötülüğü yer yüzünden silene dek

Yeni şafaklarda yeni zaferlere koşacağız

Sosyalizm bayrağı ellerimizde.

Ölüm durduramaz bizi, baskı, işkence hiç durduramaz. Biz kararımızı yıllar önce verdik. Savaştık hayatın her alanında. Ve her defasında alınmaz ak çıktık, pişmanlık duymadık bir tek defa. İhanet etmedik geçmişimize, tarihimize. O tarih ki, tanıklı yolları bir bir yürüdüğümüze. Engelleri aştığımızı. Tanık olmaya devam edecek bu kavgaya.

Savaşacağız. Kazanacağız. Geçmişin hesabı sorulacak bir bir.

Ölen yoldaşların öcü alınacak. Bu böyle bile...

Devam kavgaya DEVAM!...

Boran/GEBZE

“Pasif kaldığımız sürece hep ezileceğiz!”

21.4.1996 tarihinde Cevizli Tekel Fabrikası'nın önünde bir arkadaşım kaza yaptı. Sol bacağı yaralandı, kemik ve ilik diye bir şey kalmadı. Kırık dökük vaziyette hastaneye kaldırıldı. İşçiydi ve parası yoktu. “Paran kadar sağlık” mantığı ile işleyen SKK hastanesinde ona doğru dürüst bakılmadı. Yine bir mesai arkadaşım gece saat 11:00'de aniden kalbi sıkıştı. Acile gittiği halde doktorlar orda yoktu. Doğru dürüst bakılmadılar ama vizite kağıdı olmadığından avanta 4 milyon rüşvet aldılar. Saat 12'de kata çıkarıldı. Bir saatin içerisinde de can verdi. Ölüsüyle bile ilgilenmediler.

Ailesi doktora bağırdı. Oysa suç herşeyden önce biz işçilerin sağlığıyla değil, son nefese kadar bizi nasıl sömüreceği ile ilgilenen sistemindir.

Size sesleniyorum. İşçi sınıfına ve emekçi olan bütün insanlara sesleniyorum. Hepiniz elele verin ve mücadelenizi verin. Biz pasif kaldığımız sürece burjuvazi hep emekçi sınıfı ezecek. Devrimci olarak bütün devrimci arkadaşlara sesleniyorum. Bu işe artık bir çare bulalım ve burjuvazinin sömürüsüne dur diyelim.

İşçi sınıfının bir parçası olarak tüm işçi arkadaşlarımı selamlarım.

C. Azim / İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ölüm orucu şehitlerine!

Ölüm değdi ak alnıma
yüreğim yangın yeri.
tuzlu yanağım
iki damla...

Bana ağlamak yasak;
gülmekse kavgaa...

Ne çok severler
çarşaf
çarşaf
yorumları,
ölüm üzerine
nutukları!

Yanan sanki yalnız
anaların yüreği
Sanki babalar
tek kahrolan...

Onbinlerle gelemezse
kavga yerine
sınıfın utancı
benim utancım!

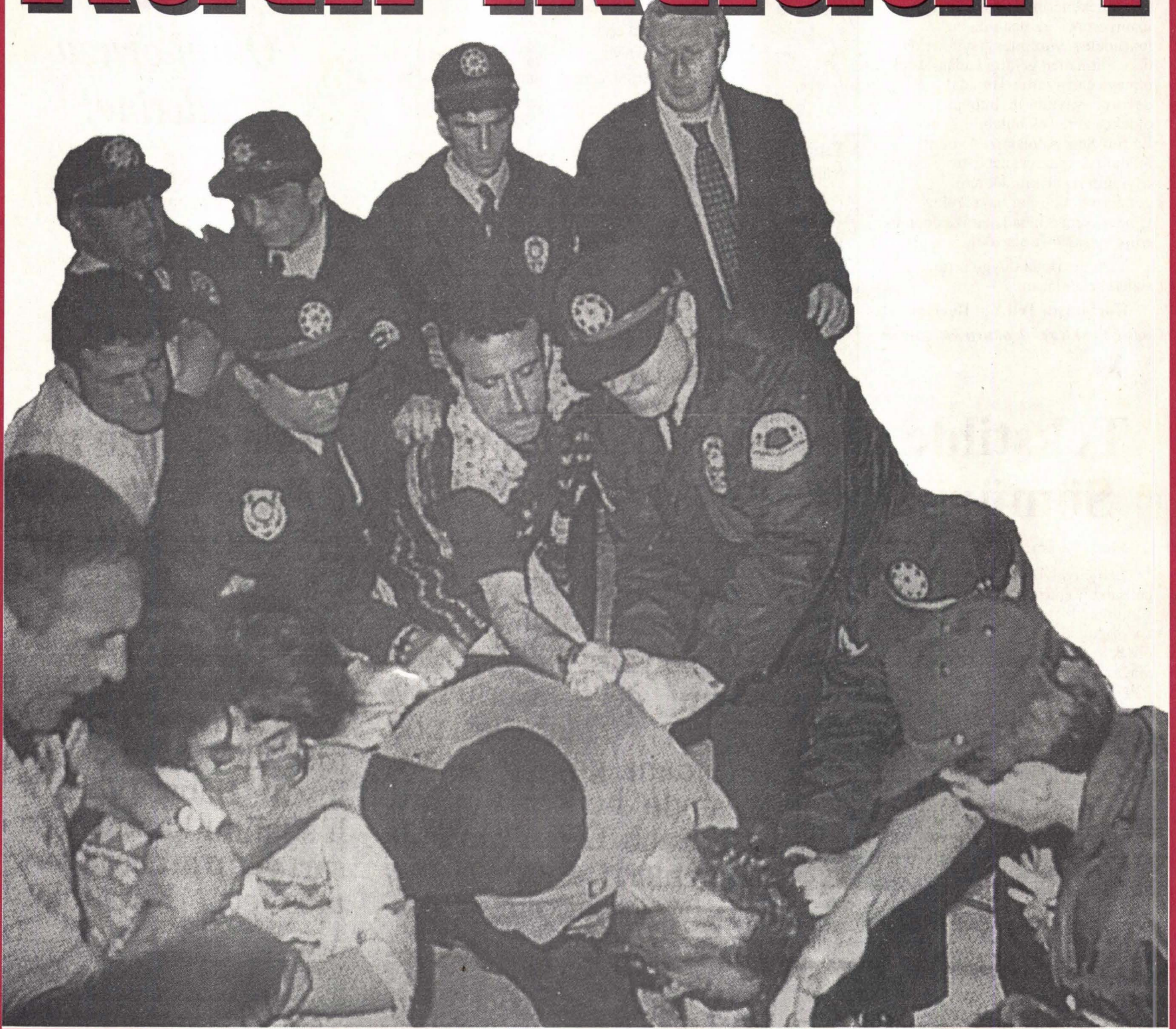
Aydınlar hala
utanmadı
kaleminden,
bukalemunlar
çarşaf çarşaf
akıl döktüler
renkli sayfalara.
... sen sustun...
yürekler döndü
kendi sofrasına
kaşığın zehir...

Siz gittiniz
alnım
ışıldı...

**Rahime HENDEN /
İSTANBUL**

Katil Polis!

Katil İktidar!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>